

Bilis Greimas

RAMYBĖ SU DIEVU

LEIDYKLA
Jona

UDK 23/28
Grei-215

Iš rusų kalbos vertė R. Balčiūnienė
Redaktorė V. Valentaitė
Dogmatikos redaktorius A. Latužis
Techninė redaktorė R. Balčiūnienė
Korektorė J. Vaitkevičienė

© Vertimas į lietuvių kalbą,
leidykla „Jona“ 1994

ISBN 9986-401-05-4

BILIS GREIMAS **RAMYBĖ SU DIEVU** 12.078

IŽANGA

Dauguma religinių knygų autorių savo kūriniais kreipiasi į tokius, kaip ir jie patys – rašytojus ar teologus. Tik retais atvejais religinės knygos skiriamos eiliniams žmonėms. O štai ši knyga parašyta kaip tik ne teologams ir ne filosofams, bet „žmogui iš gatvės“. Aš norėjau aiškiai parodyti šiam žmogui naują gyvenimo būdą, kelią į gyvenimą, kuri nurodė nežinomas Galilėjietis prieš 2000 metų, ir kurią aš ryžausi aprašyti šio eilinio žmogaus kalba, kad „keleiviai, nors ir neprotingi, nepaklystų“.

Aš stengiausi neliesti tų prieštarų temų, dėl kurių taip dažnai skildavo krikščioniškoji bažnyčia. Taip pat nėjau į kompromisą su savo pažiūromis dėl krikščioniškojo tikėjimo.

Aš įsitikinęs, kad eilinio žmogaus siela ir protas išalko ir trokšta ramybės su Dievu.

Aš suprantu, jog šią knygą vieni kritikuos, o kiti jai pri-tars. Šiuolaikiniams fariziejs, apsisiautusiems savo teisu-mo drabužių klostėmis, ji nepatiks, bet nepatiks ji ir šiuolai-kiniams sadukėjams, neigiantiems mūsų tikėjimo pagrindus. Atsiradus vandenilinei bombai ir esant kobaltinės bombos sukūrimo galimybei, atėjo metas spręsti ir esminius mūsų gyvenimo klausimus. Mes turime žiūrėti tikrovei į akis. Ši knyga nepadės ir ieškantiems naujoviško tikėjimo išpažini-mo, kad galėtų prie jo prisidėti. Jūs, ieškantieji, pabandykite paskaitinėti ką nors kita. Mano tikslas – atvesti jus būtent į išganingą mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimą, padra-

sinti, sutvirtinti ir pakylėti krikščionių prie paties švenčiausio tikėjimo.

Viena vertus, ši knyga „Ramybė su Dievu“ buvo rengiama ilgus metus. Antra vertus – parašyta ji per kelias karštligiškas savaites...

Daug joje išreikštų minčių – ne mano paties. Jos iš visur rinktos per visus tuos ilgus metus. Jeigu citata pateikiama be nuorodos, tai todėl, kad šaltinis seniai užmirštas, atmintyje išlikę tik liepsnojančios, įtikinami žodžiai.

„Ramybė su Dievu“ – knyga, kurią aš parengiau, gali sakyti, klūpodamas. Aš išties jaučiau nuolatinį Dievo artumą. Ir aš kasdien melsiuos, kad šiomis suirutės ir krizės dienomis šita knyga padėtų jums eiti keliu į ramybę su Dievu.

B. G.

Turinys

I Dalis: PROBLEMA

1. Paieškos	9
2. Biblija	21
3. Dievas	31
4. Nuodėmė	43
5. Šėtonas	58
6. Kas laukia mūsų po mirties	70

II Dalis: PROBLEMOS SPRENDIMAS

7. Dėl ko atėjo Kristus	89
8. Kaip ir nuo ko pradėti	108
9. Atgaila	118
10. Tikėjimas	127
11. Atgimimas	141
12. Tikėjimas išgelbėjimo tikrumu	151

III Dalis: PASEKMĖS

13. Krikščionio priešai	160
14. Krikščioniškojo gyvenimo taisyklės	173
15. Krikščionis ir bažnyčia	184
16. Visuomeninės krikščionio pareigos	199
17. Krikščionio ateitis	218
18. Ir pagaliau – ramybė	234

Panaudoti bibliinių knygų sutrumpinimai

Senojo Testamento knygos

Pr	–	Pradžios knyga
Iš	–	Išėjimo knyga
Sk	–	Skaičių knyga
1 Sam	–	1 – oji Samuelio knyga
Neh	–	Nehemijo knyga
Job	–	Jobo knyga
Ps	–	Psalmynas
Pat	–	Patarlių knyga
Iz	–	Izaijo pranašystė
Jer	–	Jeremijo pranašystė
Ez	–	Ezechielio pranašystė
Dan	–	Danieliaus pranašystė
Mch	–	Michėjo pranašystė
Sof	–	Sofonijo pranašystė
Mal	–	Malachijo pranašystė

Naujojo Testamento knygos

Mt	–	Evangelija pagal Matą
Mk	–	Evangelija pagal Morkų
Lk	–	Evangelija pagal Luką
Jn	–	Evangelija pagal Joną
Apd	–	Apaštalų darbai
Jok	–	Jokūbo laiškas
1 Pt	–	1 – asis Petro laiškas
2 Pt	–	2 – asis Petro laiškas
1 Jn	–	1 – asis Jono laiškas
2 Jn	–	2 – asis Jono laiškas
3 Jn	–	3 – asis Jono laiškas
Jud	–	Judo laiškas
Rom	–	Laiškas Romiečiams
1 Kor	–	1 – asis laiškas Korintiečiams
2 Kor	–	2 – asis laiškas Korintiečiams
Gal	–	Laiškas Galatams
Ef	–	Laiškas Efeziečiams
Fil	–	Laiškas Filipiečiams
Kol	–	Laiškas Kolosiečiams
1 Tes	–	1 – asis laiškas Tesalonikiečiams
2 Tes	–	2 – asis laiškas Tesalonikiečiams
1 Tim	–	1 – asis laiškas Timotiejui
2 Tim	–	2 – asis laiškas Timotiejui
Tit	–	Laiškas Titui
Fm	–	Laiškas Filemonui
Žyd	–	Laiškas Žydams
Apr	–	Apreiškimas Jonui

PIRMA DALIS

PROBLEMA

PIRMAS SKYRIUS

PAIEŠKOS

„Jūs ieškosite manęs ir rasite, kai ieškosite manęs visa savo širdimi“ (Jer 29, 13).

Jūsų didžiosios paieškos prasidėjo nuo tos minutės, kai jūs išvydote šį pasaulį. Galbūt praėjo tik daug metų, kol pagaliau tai supratote, kol pagaliau pasidarė aišku, kad jūs nepaliaujamai ieškote: ieškote kažko, ko niekad os ir neturėjote, ieškote to, kas gyvenime visų svarbiausia. Kartais jūs bandydavote apie tai užmiršti. Kartais stengdavotės užsimiršti, neskirti nei laiko, nei minčių niekam kitam, tik patiems svarbiausiems reikalams. Kartais jums galbūt netgi atrodydavo, kad pavyko išsivaduoti iš šitos būtinybės ieškoti to kažko, visai net ir neįvardinto. Būdavo, kad jūs beveik galėdavote visiškai apleisti šitas savo paieškas. Bet paskui jus ir vėl apimdavo tas pats jausmas, ir jūs vėl imdavote ieškoti iš naujo.

Pačiomis giliausios vienatvės minutėmis jūs žiūrėdavote į kitus vyrus ir moteris ir klausdavote savęs, ar jie taip pat ieško to nežinomojo, kurio negali net ir nusakyti, bet kurio taip ilgisi ir kurio jiems taip reikia. Kai kurie iš jų, jums atrodydavo, buvo daug laimingesni už jus, jiems gyvenimo našta buvo lengvesnė. Vieni, rodės, radę pasitenkinimą santuokoje ir šeimyniniame gyvenime. Kiti – garbės ir turto buvo iškeičiavę į svečias šalis. Treti gi palaimingai gyveno likę namie,

ir jūs, žiūrėdami į juos, tikriausiai galvojote: „Šitie žmonės netrokšta didelių dalykų. Jie rado savo kelią. Jie žino, ko nori, ir sugebėjo tai pasiekti. Tik aš einu keliu, kuris niekur neveda. Klausinėju savęs, ieškau, klumpu šiame tamsiame kelyje, vedančiame į nusivylimą, nes tai kelias be jokių ženklų“.

Bet jūs ne vienas. Visa žmonija eina tuo keliu, drauge su jumis, nes visa žmonija to paties ieško. Visa žmonija ieško atsakymo į savo sumišimą, atsakymo į dorovinę negalią, į dvasinę tuštybę, slegiančią pasaulį. Visa žmonija šaukiasi pagalbos to, kas jai vadovautų, kas ja pasirūpintų, kas suteiktų jai ramybę.

Mums sako, jog gyvename „nerimo laikotarpiu“. Istorikai teigia, kad per visą pasaulio istoriją žmogus tik keletą kartų esa patyręs tokią baimę ir netikrumą, kaip dabar. Sugriauti visi įprastiniai principai. Mes kalbame apie taiką, bet mums gresia karas. Mes kuriame detalius planus, kad būtume saugūs, bet saugūs nesame. Mes kaip skęstantys, stveriamės kiekvieno pro šalį plaukiančio šiaudelio, bet jeigu tik pavyksta jo nusitverti, tai jis dingsta.

Per daugelį kartų mes bėgome tarytum išgąsdinti vaikai, iš vienos aklavietės į kitą. Ir kaskart patys sau tvirtindavome: „Tai teisingas kelias. Jis nuves mus ten, kur norime“. Ir kaskart mes vis klysdavome.

Vienas iš pirmųjų kelių, kurių pasirinkome, vadinosi „politinė laisvė“. „Duokite kiekvienam politinę laisvę – sakėme mes, – ir pasaulis bus laimingas. Leiskite mums patiems išsirinkti vadovus, ir mes turėsime vyriausybę, kuriai valdant bus verta gyventi“. Taigi mes įgijome politinę laisvę, bet pasaulis nepagerėjo. Laikraščiai kasdien praneša apie „viršūnės“ papirkinėjimus, numylėtinių protekcijas, apie išnaudoji-

mą, veidmainystes, kurių ne tik nesumažėję, bet kurios kartais prašoka net ir senovės karalių despotizmą. Politinė laisvė – brangintinas ir svarbus dalykas, bet vien ji negali mums suteikti tos ramybės, kurios mes trokštame.

Kitas kelias, į kurį dėjome daug vilčių, vadinosi „išsilavinimas“, ir juo tikėjo daugelis. Politinė laisvė kartu su išsilavinimu – tai tinkamiausi vaistai, kalbėjo jie, ir mes galvotrukčiais puolėme mokytis. Šis kelias atrodė toks aiškus, šviesus ir teisingas gana ilgą laiką, ir mes su viltimi juo ėjome, bet kur jis mus atvedė? Atsakymas jiems aiškus. Mes dabar labiausiai informuoti žmonės per visą civilizacijos istoriją – ir labiausiai apgailėtini. Mūsų studentai pasaulio fizikos dėsnius išmano geriau negu patys didieji Aristotelio laikų mokslininkai. Bet nors mūsų galvos prikimštos žinių, mūsų širdys tuščios.

Pats ryškiausias, labiausiai viliojantis kelias vadinosi „aukštas pragyvenimo lygis“. Beveik kiekvienas manė galįs pasitikėti juo ir kad juo eidamas savaime atrasiąs geresnį, džiugų pasaulį. Šis kelias atrodė pats teisingiausias. „Tereikia nuspausti mygtuką – ir viskas bus padaryta!“ Šis kelias ėjo per puikius, ryškiai išmargintus žurnalų puslapius su įmantriausiais pranešimais, pro švytinčius naujus automobilius, spindinčius šaldytuvus ir automatines skalbimo mašinas, pro pačiose moderniausiose keptuvėse kepamas vištas. Mes buvome tikri, kad šį kartą žaisti pradėjome teisinga korta. Galbūt ligšioliniai keliai vedė ir ne ten, bet šis kelias tai ves jau, kur reikia.

Gerai, o dabar apsižvalgykite. Štai dabar, šiandienpat, Amerika – šalis, kur politinė laisvė pasiekusi tokį laipsnį, kokio daugelis civilizuoto pasaulio šalių ir sapnuoti nesapnavo. Amerikoje sukurta plati, turinti neribotas perspektyvas

švietimo sistema, ir už aukštą pragyvenimo lygį mus giria ir namuose, ir užsienyje. „Amerikoniškasis gyvenimo būdas“ – taip mes mėgstame vadinti mūsų visiškai elektrifikuotą, visiškai automatizuotą, spindinčią chromu ir nikeliu ekonomiką – bet argi ji padarė mus laimingus? Argi ji mums suteikė džiaugsmo, pasitenkinimo ir atskleidė gyvenimo prasmę, kurios mes ieškujome?

Ne. Ir kai mes su pasitenkinimu didžiuojamės savo pasiekimais, apie kokius tesvajojo tiek kartu; kai mes per keletą valandų, užuot gaišę ištisus mėnesius, perskrodžiame okeaną; kai mes gaminame stebuklingus vaistus, išgydančius pačias baisiausias ligas; kai kyla mūsų pastatai, prieš kuriuos Babilono bokštas atrodo tik apgailėtinas skruzdėlynas; kai atskleidžiame vis daugiau ir daugiau okeano gelmės paslapčių ir prasiskverbiame vis tolyn ir tolyn į tarpplanetines erdves, – argi nuo to bent per nago juodymą užsipildė tuštuma, kurią jaučiame savyje? Ar gali visi šitie šiuolaikiniai stebuklai leisti mums pajusti pilnatvę, ar gali jie nurodyti tai, kas paskirta mums išmokti?

Argi šitas baidus tuštumos jausmas nebeegzistuoja ir toliau? Argi kiekvienas naujas atradimas beribėje visatoje suteikia mums ramybės, ir jūs imate jausti savo vienatvę ir bejėgiškumą bent kiek mažiau negu pirma? Argi žmonių baimės, neapykantos ir nuopuolio priešnuodis gali būti atrastas laboratorijos kolbose, ar per teleskopo vamzdį?

Mes negalime neigti, kad mokslas žmogui davė daug, kas, jo manymu, buvo jam būtina. Bet tas pats mokslas apdovanojo mus dabar ir pačia baisiausia „dovana“, kokia žmonijai dar niekad nebuvo tekusi. Nuo šios mokslo „dovanos“ priklauso visos planetos gyvybė ir ateitis. Ji, tarsi grėsmingas šešėlis, užgožia mūsų naujai bundančias mintis. Ji, tarytum

siaubo spektras, skverbiasi į mūsų vaikų sapnus. Mes stengiamės apsimesti, tarytum viso šito visai ir nebūtų, tarytum visa tai – tik pokštas, ir nubudę kurį nors rytą dar sužinosime, kad vandenilinė bomba visai ir nebuvo išrasta, ir niekada nebuvo pagaminta atominė bomba – tačiau rytinis laikraštis mums skelbia visai ką kita.

Yra, žinoma, ir kitų kelių, ir daug kas šiuo metu eina būtent jais. Tai garbės ir sėkmės, malonumo ir valdžios siekimo keliai. Ir nė vienas iš jų neveda niekur kitur, kaip tik į liūną. Mes patys įsinarpliojome į savo mąstymo voratinklį, mes taip nepajudinamai sėdime gudriai sumanytuose žabanuose, kad jau nebeatome nei priežasties, nei jokių vaistų nuo ligos, kuri mirtinai mus kamuoja.

Jeigu tiesa, jog nuo kiekvienos ligos esama vaistų, tai mes turime paskubėti juos surasti. Civilizacijos laikrodžio smiltelės byra greit, ir jeigu kelias į šviesą, kelias atgal, į dvasinę ramybę, dar neprarastas, mes turime negaišuoti!

Daugelis klumpa šiuo krizės metu ir mato, kad visos jų pastangos tik klampina juos dar giliau. Praėjusiais metais amerikiečiai išleido šimtą dvidešimt penkis milijonus dolerių burtininkams! Šimtą dvidešimt penkis milijonus dolerių sumišę, išgąsdinti žmonės atidavė tokiems pat, klystantiems žmonėms, kad šie duotų melagingus atsakymus į juos kankinančius klausimus!

Praeitais metais daugiau nei šešiolika tūkstančių amerikiečių, negavusių net ir tokių atsakymų, nusižudė, pasirinkdami mirtį, užuot toliau klaidžioję žmogaus sukurtose džunglėse, vadinamose „civilizacija“.

Taigi jūs paklauskite: „Kurgi mes dabar esame? Kur mes esame ir kur mes einame?“ Leiskite man pasakyti jums, kur jūs ir kuo jūs save laikote. Mes – nuniokotų žmonių nacija.

Mūsų galvos prikimštos žinių, tuo tarpu mūsų sielose dvasinė tuštuma. Mes skundžiamės, kad šiandieninis mūsų šalies jaunimas prarado jaunatvišką entuziazmą, stimulą, norą dirbti ir veržtis į priekį. Kasdien aš girdžiu tėvus kalbant, jog jie nebesuprantą, kas darosi su jų vaikais: patys šie nieko nenorį daryti, o tik reikalauja, kad viskas jiems būtų duodama. Tėvai tikriausiai nesupranta, kad jų gerai išauklėti ir išmokyti vaikai iš esmės yra visiškai tušti savo vidumi. Jie nepripildyti tos Dvasios, kuri darbą paverčia džiaugsmu. Jie nepripildyti ryžto, nuo kurio veržtis pirmyn jiems būtų malonu. O kodėl gi jie tušti? Ogi todėl, kad jie nežino nei iš kur jie atėjo, nei kodėl jie čia, nei kurlink eina!

Jie panašūs į daugybę automobilių, kurių detalės padarytos tobulai, tačiau kurių bakuose nėra benzino. Puiki išorė, o viduje pakertanti jėgas tuštuma. Todėl jie stovi vietoje ir rūdija... Rūdija iš nuobodulio.

Sakoma, kad Amerika užima pirmą vietą pagal nuobodulį, kuris apėmęs kiekvieną šalies gyventoją! Mes tai žinome, kadangi pas mus didesnė visa ko įvairovė ir daugiau įvairiausių pramogų negu bet kurioje kitoje pasaulio šalyje. Žmonės tokie tušti pasidarę todėl, kad jie patys nebegali niekuo užsiimti, net prasiblaškyti. Jie priversti mokėti kitiems, kad tie juos linksmintų, verstų juoktis, bandytų nors keletui minučių sukelti šilumos, džiaugsmo, malonaus patogumo jausmą, stengtusi priversti juos užmiršti šitą baisųjį tuštumos pojūtį, tuštumos, sukeliančios laukinę baimę, vienatvės ir praradimo jausmą.

Galbūt jūs nuoboduliui neteikiate tokios jau didelės reikšmės. Kiekvienam žmogui kartais pasidaro nuobodu, ir tai visiškai natūralu. Bet leiskite man papasakoti jums apie nuobodulį, šitą pavojingą apatiją, kuri apima visą šalį, žmonių

protus ir mintis. Žmogus – vienintelis Dievo tvarinys, galintis jausti nuobodulį. Nė vienas gyvas sutvėrimas, išskyrus žmogų, negali išigristi sau pačiam, negali jam įkyrėti ir supanti jį aplinka. Tai labai reikšmingas pavyzdys, nes mūsų Kūrėjas nieko nedaro šiaip sau. Ir jeigu jau Jisai apdovanojo žmogų sugebėjimu nuobodžiauti, Jis tai padarė, turėdamas aiškų tikslą. Nuobodulys – vienas iš tiksliausių dvasinės tuštumos matuoklių! Jis toks pat tikslus kaip termometras ir tiksliai parodo, kiek mumyse tuštumos. Žmogus, kuris pastoviai nuobodžiauja, gyvena ir dirba be jokios prasmės. Jo viduje tuščia, o gamta nemėgsta tuštumos. Nekintantiems gamtos dėsniams priklauso ir dėsnis apie tai, kad bet kokia tuštuma bemat turi būti užpildyta.

Mums nebūtina grįžti į gilią senovę, kad įsitikintume, kas ištinka dvasiškai nuskurdusių žmonių nacijas. Neverta ieškoti toli, visiškai pakanka netolimos kai kurių Europos šalių praeities, kad pamatytume, kokiu neįtikėtinu greičiu gamta užpildo tuštumą žmonių sielose. Jokie „– izmai“ negali rasti vietos žmonių sielose ir širdyse, jeigu jos pripildytos Dievo Dvasios. Bet jie lengvai išiskverbia į protą ir širdis tų, kurių sielos nualintos, ir dabar laukia, kad kažkas jiems suteiktų pilnatvę. Gamta nemėgsta tuštumos, bet nuo mūsų pačių, kaip individų, priklauso, kuo bus užpildyta tuštuma mūsų sielose.

Tuščiaširdžių žmonių nacija – štai kokie mes esame šiandien. Mes stengėmės mokytis, lavintis, linksmintis, siekėme daugelio kitų dalykų, kurių, mūsų supratimu, mums stinga, kurių mes labai trokštame. Bet vis dėlto mes tušti. Kodėl gi mes tokie tušti? Todėl, kad Kūrėjas sutvėrė mus Sau, ir mes niekada nepajusime savo visumos ir pilnatvės, nebendradami su Juo.

Jėzus Kristus jau seniai mums pasakė, kad „Žmogus gyvas ne vien duona!“ (Lk 4, 4), bet mes nekreipėme į tai dėmesio. Mes ėmėme kimštis įvairiausių rūšių maistą. Ir kimšomės tol, kol susirgome.

Mes nebepakeliame tos baisiosios tuštumos savo sielose, mes nebegalime pakelti akių į tą vienišą nusivylimo kelią, besidriekiantį prieš mus. Mes beviltiškai pavargome nuo neapykantos, godumo ir aistrų, bet esame bejėgiai jas įveikti ir užpildyti savo sielas kuo nors vertingesniu.

Laikas turi didelės reikšmės. Mūsų rankose masinio naikinimo ginklas, ir mes daugiau nebegalime vaikštinėti klystkeliais, mes daugiau nebegalime ieškoti kitų nežinomų kelių, neturime daugiau teisės patekinėti į aklavietes! Neturime daugiau šitiek laiko! Nes mūsų karta įvykdė tai, ką anksesniosios kartos tik bandė padaryti, arba apie ką tikrai svajėjo pačiais beprotiškiausiais momentais, apakintos savo galybės ir žiaurumo. Mes sukūrėme masinio naikinimo ginklą. Mes – žmogaus beprotybės apogėjaus liudininkai: atomas suskaldytas!

Kaip turėjo juoktis demonai, kai patys šviesiausi planetos protai metų metus dirbo lyg patrakę, kad pagaliau pasiektų šį siaubą. Atomas suskaldytas! Skaldyk ir valdyk! Ardyk ir griauk, sukrėsk, išmėtyk, nušluok! Tas, „su kanopomis“, darė savo darbą, ir žmonės stengėsi jam padėti. Dabar mes matome šėtono šedevrą, protingą jo profilį dieviškosios ugnies fone. Juk ir šėtoniškoji ugnis, ir dieviškoji liepsna eina iš aukšto. Jodvi išsisklaido, apšviečia, akimirksniu keičia viską, ką tik paliečia – tačiau kaip skirtingai! Taip pat, kokie skirtingi yra dangus ir pragaras!

Mes gyvename pasaulyje, kuriame viskas virsta aukštyn kojomis, visur sumaištis. Būkite tikri, kad šita sumaištis įei-

na į šėtono planus. Biblija moko mus, kad šėtonas – didysis apgavikas ir pasišventęs mūsų saviapgaulei, klaidingiems mūsų įsitikinimams, ir tai apgaulei, kuri skaldo visas pasaulio tautas. Jis privertė mus patikėti, kad gyvenimas bus geresnis, nors iš tikrųjų jis vis blogėja.

Ižymus anglų mokslininkas, daktaras Henris Bitas, sako: „Patogus devyniasdešimtųjų metų egoizmas, kai buvo manoma ir beveik garantuojama, kad pasaulis automatiškai juda pirmyn tobulėdamas, dabar neįmanomas. Miglota viltis, kad išsilavinimas, humanizmas ir „progresas“ palaipsniui ir neišvengiamai atves į savotišką utopiją, buvo visiškai atmesta per paskutiniuosius dvidešimt penkerius metus. Visa tai ne taip paprasta. Šėtonas nemirė. Tamsos jėga ir galybė vis dar tebegyvuoja, ir visas pasaulis vis dar tebeskendi blogyje“.

Mes visi suprantame, kad nuo šio šimtmečio pradžios pasaulis radikaliai pasikeitė. Mes suvokiame, kad pagreitėjo tempai, kad revoliucinė dvasia sparčiai keičia nusistovėjusias ribas ir tradicijas, todėl mūsų kalba, maldos, papročiai, gyvenimo būdas ir mąstysena per trumpą laiką irgi pasikeitė. Dar prieš keletą metų vaikai puoselėdavo viltį patekti į krantinę ir pažiūrėti į didelius laivus. Šiandien jie abejingai žvelgia į malūnsparnius ir turbininius lėktuvus. Mes, stebuklu laikę telegrafa, dabar visiškai abejingi tokiam stebuklui, kaip televizija. Ne taip seniai dar daugelis žmogaus ligų buvo beviltiškos ir nepagydomos. Dabar mes turime tokių veiksmingų vaistų, kad nemažai senatvės ligų tapo jau retenybe. Mes daug pasiekėme – nėra ko ir abejoti. Bet, nors ir padaręs tokią pažangą, žmogus neišsprendė pagrindinės žmonijos problemos. Mes galime pastatyti aukščiausius dangoraižius, greičiausius garlaivus, ilgiausius tiltus, bet vis dar nemokame valdytis ir gyventi kaip lygūs su lygiais bei taikiai!

Mes galime įkurti didžiules meno ir muzikos mokyklas, išrasti vis naujesnius ir geresnius vitaminus, bet mūsų rūpesčiai liko tie patys. Tai tie patys rūpesčiai, kurie ir visada slėgė žmogų, tik jų atsirado daugiau ir aštresnių. Jie gali iškilti mums naujaip, gali mus versti dar labiau kankintis ir nerimauti, bet iš esmės mums skirti tie patys išbandymai, tas pats pasmerkimas, tos pačios pagundos, nuo kurių ir visais laikais kentėjo žmonija.

Visada, jau nuo pat to momento, kai Edeno sode žmogus pasielgė pagal savo valią, užuot elgėsis pagal valią Dievo, jį kankino tos pačios problemos. Jų priežastis aprašoma pirmojoje Pradžios knygoje. Baisios ir pasekmės, apie kurias skaitome pirmajame Laiško Romiečiams skyriuje. O Jėzaus Kristaus Evangelija parodo mums, kaip išsigelbėti nuo jų.

Sugadinta ir nuodėminga žmogaus prigimtis pripildo jo širdį neapykantos, pavydo, godumo. Kūnas prakeiktas nuodėmei, ir žmogų iki šiol persekioja mirties baimė. Skvarbus jo protas leido jam keisti viską, išskyrus patį save, nes žmogus, nepaisant garsiojo mūsų laikų „progreso“, liko toks pat, koks buvęs ir pradžioje.

Nuodėmė taip pat liko nepakitusi, nors žmogus darė viską, kad ją pakeistų. Mes stengėmės vadinti nuodėmę kitaip. Mes klijavome naujas etiketes ant to paties buteliuko su nuodais. Mes stengėmės nugrandyti seną daržinę ir parodyti ją kaip naują pastatą. Mes bandėme vadinti nuodėmę „klaida“ arba „paklydimu“, arba „nepakankamu supratimu“, bet nuodėmė taip ir liko nuodėme. Ir visai nesvarbu, kaip besistengtume išgelbėti savo sąžinę; mes visada puikiai žinojome, kad žmonės vis dar nusidėjėliai, ir nuodėmės pasekmės liko tos pačios: ligos, nusivylimas, iliuzijų praradimas, neviltis ir mirtis.

Išbandymai taip pat niekur nedingo. Jie prasidėjo tada, kai Adomas ir Ieva su skausmu širdy žiūrėjo į nužudytąjį savo sūnų Abelį. Tuomet jie pirmą kartą pajuto slegiančią skausmo našta. Nelaimės tyko ir šiandien. Jos gerai pažįstamos viso pasaulio tautoms. Niekas jų negali išvengti arba apeiti. Vienam iš atėjusių paguosti Jobą netgi atrodė, kad ši kančia – gyvenimo tikslas, nes jis pasakė: „Žmogus gimsta vargti, o paukštis skrajoti“ (Job 5, 7).

Ir mirtis išliko tokia pat. Žmonės stengėsi pakeisti jos išorę. „Graborių“ pakeitė „laidojimo biuras“. Mes norime sušvelninti laidojimo apeigų rūstumą; bet kad ir kaip mes ką bevadintume, kaip bepuoštume ir bespalvintume, šalta ir žiauri mirties realybė liko nepakitusi per visą žmonijos gyvenimo laiką.

Trys pagrindinės aplinkybės apsprendžia visą žmonijos istoriją: jos praeitis, paskendusi nuodėmėse, dabartis, kupina kančių, ir ateitis su neišvengiama mirtimi.

Biblija sako: „Ir kaip žmonėms vieną kartą skirta mirti ir stoti į teismą...“ (Žyd 9, 27).

Eiliniam žmogui tai atrodo žiauru ir beviltiška. Šimtus filosofijos teorijų ir daugybę religijų sukūrė žmonės, bandydami apeiti Dievo Žodį. Šiuolaikiniai filosofai ir psichologai vis dar stengiasi įrodyti, jog yra kažkoks kitas kelias – be Kristaus. Bet žmogus išbandė visus kelius, ir nė vienas iš jų jo niekur neatvedė.

Kristus atėjo, kad atsakytų į tris mus kankinančius klausimus: kas yra nuodėmė, kančia ir mirtis. „Ir tik Jėzus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (Žyd 13, 8).

Visa kita gali keistis, bet Kristus lieka toks pat. Bedugnyje žmonių aistrų okeane Kristus stovi ramiai ir tvirtai, pasi-

ruošęs sutikti visus, kurie kreipsis į Jį ir priims saugumo ir ramybės palaiminimą. Nes mes gyvename malonės amžiuje, kuriame, pagal Dievo pažadą, kiekvienas norintis gali ateiti ir priimti Jo Sūnų. „Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki jo vardą“ (Jn 1, 12). Bet šis malonės amžius nesitęs amžinai. Mes dabar gyvename tik Dievo kantrybės dėka. „Viešpats negaišta ištesėti pažado, kaip kai kurie mano, bet kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų“ (2 Pt 3, 9).

ANTRAS SKYRIUS

BIBLIJA

„Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis“ (Mt 24, 35).

Laikas bėga. Laikrodžio rodyklė skaičiuoja sekundes, artėdama prie vidurnakčio. Žmonija priėjo aklavietę. Kokį gi kelią jai pasirinkti? Ar liko mums dar bent vienas autoritetas? Ar yra kelias, kuriuo mes dar galėtume eiti? Ar yra šviesa, dar galinti prasiskverbti pro šią neišvelgiamą tamsą? Ar surasime dar raktą nuo atsakymų į savo klausimus? Ar yra dar kas nors, į ką mes galėtume kreiptis pagalbos? O gal mus kažkoks nežinomas kūrėjas ar jėga paprasčiausiai pametė šiame pasaulyje, nepalikdama jokio ženklo su nuoroda, iš kur mes čionai atėję, kodėl čia ir kur mes einame?

Į visus šiuos klausimus tėra vienas atsakymas: mes jau turime raktą juos gaubiančiai paslapčiai įminti. Mes turime autoritetinę šaltinį – seną istorinę knygą, vadinamą Biblija. Ši knyga ėjo iki mūsų per amžių amžius. Ją lietė nesuskaičiuojama daugybė rankų. Keitėsi tik jos išvaizda, bet ji išliko, atlaikiusi visus antpuolius. Nei barbariškasis vandalizmas, nei civilizacijos mokslininkavimas nesugebėjo jos įveikti. Nepavyko jos sunaikinti nei ugnimi, nei skeptišku juoku. Spindinti Biblijos mokymo aureolė taip ir liko nepakitusi per daugelį niūrių žmonijos istorijos amžių.

Dabar, artėdami prie lemtingos pasaulio istorijai valan-

dos, kreipkimės dar kartą į šią nesikeičiančios išminties ir pranašysčių Knygą. Pagalvokime, kodėl būtent ši knyga atlaikė išbandymus ir visada tarnavo žmonėms kaip nenuginčijamas tikėjimo ir dvasinių jėgų šaltinis.

Yra žmonių, kurie mano Bibliją esant tik Izraelio tautos istorija. Kiti pripažįsta, kad ji moko pačios sveikiausios etikos, kokia kada nors tik buvusi skelbiama. Bet kad ir kaip tai bebūtų svarbu, visa tai tik šalutiniai dalykai, kalbant apie Bibliją, kuri yra dieviškasis išgelbėjimo planas per Jėzų Kristų. Tie, kas skaito Senąjį Testamentą tik kaip puikų literatūros kūrinį, tik kaip žavią poemą ar istoriją, nepastebėdami, jog tai tikroji žmonijos išgelbėjimo istorija, tie nesupranta tikrosios Biblijos prasmės ir gerosios naujienos, skelbiamos joje.

Biblija parašyta iš paties Dievo malonės tam, kad atvertų žmogui dieviškąjį išgelbėjimo planą. Ji parašyta tam, kad Dievo vaikams pasidarytų aiškūs nekintantys Jo įstatymai, kad jie galėtų vadovautis didžiule Jo išmintimi, o Jo neaprepiama meilė galėtų būti paguoda jų gyvenimo kelyje. Nes be Biblijos šis pasaulis taptų viena tik nežvelgiama tamsa, sklidina baimės ir be jokio vilties švyturio išsigelbėti.

Nesunku suprasti, kad Biblija – vienintelė knyga, kurioje randame dieviškąjį apreiškimą. Yra daug kitų religinių knygų: Mahometo Koranas, šventosios budistų knygos, Zaratusros Žendavesta ir braminų Vedos. Visos jos tapo mums prieinamos, visų turime suprantamus vertimus ir galime spręsti apie jų vertę. Tačiau greitai mums pasidarė aišku, kad visos šios nekrikščioniškosios biblijos nurodo neteisingą kryptį. Jeigu jos ir prasideda tikrosios šviesos blyksniu, vis tiek kelio galas, sekant jomis, – tik nežvelgiama tamsa. Net ir pats nesmulkmeniškiausias stebėtojas greit supras, kad

Biblija iš esmės skiriasi nuo šitų knygų, kad ji – vienintelė knyga, nešanti žmogui išsigelbėjimą ir nurodanti kelią rasti atsakymus į jį kankinančius klausimus.

Biblijai parašyti prireikė šešiolikos šimtmečių. Prie jos dirbo daugiau nei trisdešimt autorių, ir kiekvienas iš jų buvo Dievo metraštininkas. Šitie žmonės, neretai gyvenę per keletą kartų vienas po kito, ne šiaip sau užrašinėjo savo mintis ar svajones. Jie buvo lyg kokie Dievo rašikliai, ant popieriaus perkėlę viską, ką jiems Dievas įkvėpdavo. Jie rašė, bet jiems vadovavo Dievas. Dieviškojo įkvėpimo dėka jie galėjo suprasti didžias ir nekintančias tiesas ir įamžinti jas, kad ir visos ateisiančios kartos taip pat galėtų jas pažinti.

Per šešiolika šimtmečių buvo parašytos šešiasdešimt šešios Biblijos knygos įvairiomis kalbomis. Jas rašė žmonės, gyvenę įvairiais amžiais, skirtingose šalyse; bet visi jie apsakė viena ir tą patį. Dievas kalbėjo kiekvienam žmogui jo gimtąja kalba, tinkamu jam laiku, bet apreiškimo esmė kiekvienąkart likdavo ta pati. Kai didieji mokslininkai surinko didžiumą senovės rankraščių, kurie buvo rašyti žydu, aramėjų bei graikų kalbomis, ir išvertė į dabartinę kalbą, jie pastebėjo, jog Dievo pažadai buvo tie patys ir Jo skelbiamos tiesos žmonėms nekito. Ir kai šiandien mes skaitome šiuos iš amžių žodžius, matome, kad gyvenimo dėsniai, nustatyti senovės metraštininkų, tokie pat nauji bei prasmingi ir mūsų kartai, kokie buvo ir aniems žmonėms, Kristaus gyvenimo metais.

Todėl nenuostabu, kad Biblija visais laikais buvo labiausiai paplitusi pasaulyje knyga! Nė viena knyga negali lygintis su ja išminties gilumu, poetiniu grožiu, istorijos ir pranašysčių tikrumu. Tie kritikai, kurie teigia Bibliją esant netikra, pilna fantastinių teiginių ir neišsipildžiusių pažadų, tik įrodo,

kad kaltė čia visai ne Biblijos, kad kalti jie patys. Ypač kruopštūs tyrinėjimai parodė, kad tariami Biblijos prieštaravimai atsirado dėl vertėjų klaidų, bet visai ne dėl apvaizdos bejėgiškumo. Tai žmogų reikia taisyti, o ne Bibliją.

Vis dėlto daugelyje šeimų ir tarp vadinamųjų išsilavinusių žmonių pasidarė madinga šaipytis iš Biblijos ir žiūrėti į ją kaip į knygą, kuriai lemta dulkėti lentynose, o ne būti gyvajam Dievo Žodžiui. Kai kunigas paklausė vienos mažos mergytės, ar ji žinanti, kas yra Biblijoje, toji nedvejodama atsakė, jog žinanti, ir tuojau pat išvardino: „sesers draugo nuotrauka, mamos mėgstamiausio kremos rankoms receptas, jauniausiojo brolio garbana ir kvitas tėčio laikrodžiui“! Tai viskas, ką ji žinojo apie šeimyninę Bibliją. Pernelyg daug žmonių priprato Bibliją laikyti patikimiausia vieta seniems laiškam ir džiovintoms gėlėms, visai nekreipdami dėmesio į tai, jog ši Dievo įkvėpta knyga norėtų jiems patarti ir pagelbėti.

Mūsų laikais toks požiūris į Bibliją jau traukiasi, ir traukiasi gana sparčiai! Gyvenimas atmeta viską, kas netikra, kas beprasmiška. Netikri pažadai, žmogaus duodami žmogui, jau vertinami kaip klaida tikrąja šio žodžio prasme. Dabar, baimingai besidairydami aplink ir beieškodami nekintamų tiesų, mes ir vėl kreipiamės į šią seną Knygą, praėjusiais amžiais teikusią paguodos ir žadėjusią išgelbėjimą milijonams žmonių.

Taip, žmonės iš naujo „atverčia“ Bibliją! Jie nubraukia dulkes nuo senų knygų viršelių ir perka naujas. Ten jie randa žinomus, bet beveik jau užmirštus žodžius, skambančius taip pat reikšmingai, tarytum jie būtų parašyti tiktai vakar. Nes iš Biblijos žmogus gali sužinoti viską, ko jam reikia, kad užsipildytų jo sielos tuštuma ir kad jis galėtų išspręsti visus savo

klausimus. Nes Biblija – Dievo planas, kuriuo vadovaudamiesi mes galime susikurti gyvenimą tokį, kokio mes jo trokštame.

Mes čia, Amerikoje, turime dar vieną svarbų dokumentą, kurį gerbiame ir vertiname. Jį parašė keletas žmonių beveik prieš pusantrą šimto metų. Jie ilgai dirbo ir dar ilgiau diskutavo dėl jo teiginių. Pagaliau dokumentas buvo pateiktas dvylikai federalinių valstybių ratifikuoti. Šie žmonės, sudarinėjusieji mūsų Konstituciją, žinojo, jog kuria dokumentinį pagrindą valdyti laisvus žmones. Jie žinojo, kad žmonės galės gyventi laisvai ir nepriklausomai tikrai tuomet, kai kiekvienas iš jų žinos savo teises, privilegijas ir jų ribas. Žmonės turi būti lygūs teisme, nes ir teisėjas privalės laikytis to paties įstatymo, o kiekvieną atvejį tirti priklausomai nuo aplinkybių.

Tuo metu, kai visa likusioji pasaulio dalis stebėjo šį didįjį eksperimentą, patys žmonės suprato, kad jeigu jie žino įstatymus ir jų laikosi, tai jie gali jaustis iš tikrųjų laisvi. Pagaliau žmogus buvo savo vietoj. Dabar jis turėjo konstitucines teises, taip pat ir konstitucines pareigas. Jeigu jis nevykdė pareigų, tai nuo to kentėjo ir teisės. O kiek nesažiningų rinkėjų, neatlikusių savo pilietinės pareigos, buvo per rinkimus. O kai vyriausybė buvo išrinkta, jiems teko įsitikinti, kad patys sau užsikrovė visai negeidžiamą ir ne tokia jau lengvą našta.

Lygiai taip, kaip Amerika vystėsi ir klestėjo, vadovaudamasi savo Konstitucija, taip ir krikščionybė skleidėsi ir plito – pagal dėsnius, nurodytus Biblijoje. Lygiai taip, kaip Konstitucija skirta ir taikoma visiems žmonėms, gyvenantiems ten, kur ji galioja, vienodai, be ypatingų nuolaidų ar papildymų, lygiai taip pat ir Biblija: ji – aukščiausioji visos

žmonijos Konstitucija, ir jos įstatymai venodi visiems be išimčių ir ypatingų nuolaidų.

Kaip Konstitucija yra svarbiausias šalies įstatymas, taip Biblija yra aukščiausiasis Dievo įstatymas, nes Biblijoje Dievas nurodė savo įstatymus. Biblijoje Dievas apreiškė, ką pažadėjęs amžiams. Biblijoje Dievas atskleidžia žmonijos išgelbėjimo planą.

Visoje gamtos slėpinijoje mes juntame dieviškojo prado ir jo dėsnių veikimą. Kas nesigrožėjo žvaigždėmis giedrame nakties danguje, apimtas pagarbos Dievo rankų darbui? Kas nejautė pakilimo savo širdyje pavasarį, matydamas, kaip visa, kas gyva, prisipildo naujos gyvybės ir jėgos? Visame mus supančiame grožyje ir visa ko gausybėje mes matome dieviškosios jėgos galybę ir nuostabiai išbaigtą Kūrėjo planą; bet gamta nieko mums nekalba apie Dievo meilę ir malonę. Gamtoje mes nerandame pažado mus išgelbėti.

Mūsų sąžinė mums sielos gilumoje byloja apie Dievo egzistavimą ir apie skirtumą tarp gėrio ir blogio; bet tai tik gerosios naujienos atgarsiai, ir jie mums ne tokie suprantami ir aiškūs, kaip Biblijos pamokymai. Tik iš jos puslapių mes išskaitysime aiškiai ir neklysdami, kuo remiasi tikroji krikščionybė.

Biblijoje nurodytos visos krikščionybės doktrinos, ir tikras krikščionis nieko joje neneigia ir nieko prie Dievo Žodžio nemėgina pridėti. Jungtinių Valstijų Konstitucija laikas nuo laiko gali būti keičiama ir papildoma, o Biblija nereikalinga jokių pataisų. Mes giliai tikime, kad tu, kurie rašė Bibliją, ranką vedžiojo Šventoji Dvasia ir jos įkvėpti šie reiškė mintis bei rinkosi žodžius. Apaštalas Petras rašė: „...pranašystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu“

(2 Pt 1, 21). Apaštalas Paulius mums sako: „Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasiruošęs kiekvienam geram darbui“ (2 Tim 3, 16 – 17).

Perduodami savo tiesos kupinus raštus, Biblijos sudarinėtojai niekad nesistengė pagražinti gyvenimo tikrovės. Jie nesivaržydami pripažino tiek dideles, tiek ir mažas nuodėmes, kartu pripažindami žmogaus prigimties silpnumą, ir pasakojo apie gyvenimą tokį, kokį jį gyveno žmonės biblijiniais laikais. Bet labiausiai stebina tai, kad anų tolimų laikų žmonių gyvenimo būdas ir skatinusios juos veikti priežastys mums rodomi ganėtinai šiuolaikiškos. Beskaitantiems Bibliją, jos puslapiuose mums atsispindi mūsų pačių protai ir širdys, mūsų išdidumas ir priešiškumas, mūsų pačių nesėkmės ir pažeminimai, mūsų nuodėmės ir rūpesčiai.

Tiesos neriboja laikas. Vieno šimtmečio tiesa nesiskiria nuo kito, ji nepriklauso nei nuo tautos, nei nuo geografinės padėties. Skirtis viena nuo kitos gali tik žmonių idėjos, keistis gali tik žmonių papročiai ir dorovinės nuostatos. Bet didžiosios, visa pranokstančios tiesos išlieka per amžius.

Visa Biblija pasakoja apie Jėzaus Kristaus, mūsų Išganytojo, atėjimą, skelbdama išgelbėjimo žinią. Žmonės, nuodugniai nagrinėję Bibliją, jau pačioje Senojo Testamento pradžioje išskaito pranašystę apie Jėzų Kristų, nes Jo istorija – pagrindinė tiek Senojo, tiek ir Naujojo Testamento tema.

Pradžios knygoje Jis pasirodo kaip Moters Sėkla.

Išėjimo knygoje Jis – Velykų Avinėlis.

Skaičių knygoje Jis – Atpirkimo Auka.

Kunigų knygoje Jis – vandenį tiekianti Uola.

Pakartoto Įstatymo knygoje Jis – Pranašas.

Jozuės knygoje Jis – Viešpaties pulkų Vadas.

Teisėjų knygoje Jis – Išganytojas.

Rutos knygoje Jis – dangiškasis Užtarėjas.

Dvejose Samuelio knygoje, dvejose Karalių knygoje ir
dvejose Kronikų knygoje Jis – Pažadėtasis Karalius.

Nehemijo knygoje Jis – Izraelio tautos Atkūrėjas.

Esteros knygoje Jis – Apgynėjas.

Jobo knygoje Jis – mano Atpirkėjas.

Psalmėse Jis man – Viskas Visame kame.

Saliamono patarlėse Jis man – Pavyzdys.

Eklezinėje knygoje Jis – mano Tikslas.

Giesmių giesmėje Jis – mano Džiaugsmas.

Pranašų knygoje Jis – būsimasis pasaulio Valdovas.

Evangelijoje Jis – Kristus, atėjęs ieškoti ir gelbėti, kas
buvo pražuvę.

Apėštų darbuose Jis – prisikėles Kristus.

Laiškuose Jis – Kristus, sėdintis Dievo Tėvo dešinėje.

Apreiškimo knygoje Jis – Kristus, Ateisiantis ir Visagalis.

Tai – nesikeičianti Biblijos žinia. Tai liudijimas apie gyvenimą, pasaulį, amžinybę ir dangų. Biblija neturi jokių slaptų kėslų. Jos nereikia daug aiškinti. Jos turinį iš esmės sudaro aiškus ir drąsus liudijimas kiekvienam gyvam sutvėrimui – liudijimas apie Kristų ir Jo kvietimas susitaikyti su Dievu.

Kartą Kristus sėdėjo su savo mokiniais ant kalno, esančio netoli Kafarnaumo. Jie susibūrė apink Jėzų. Galbūt Petras sėdėjo iš vienos pusės Jam, o Jonas – iš kitos. Jėzus galėjo ramiai ir švelniai žiūrėti į savo ištikimus, atsidavusius Jam mokinius, kaip mylintis tėvas kad žiūri į savo šeimos narius, mylėdamas kiekvieną vaiką atskirai, mylėdamas kiekvieną vis kitaip, mylėdamas juos taip, kad kiekvienas jaustųsi esąs išskirtinis ir ypatinga meile mylimas. Taip ir Jėzus, matyt, bus mylėjęs savo mokinius.

Jausdama Jo didingą, kupiną meilės žvilgsnį, ši maža grupelė, reiktų manyti, susimąstė. Mokiniai turėjo pritilti, nujausdami, kad dabar bus pasakyta kažkas be galo svarbaus, ką jie privalo atminti ir perduoti visiems pasaulio žmonėms, kuriems nelemta, kaip kad jiems, girdėti šių žodžių iš Mokytojo lūpų.

Ten, ant kalno, stovėdamas, galbūt, po blizgančiais pilkai žaliais alyvmedžio lapais, Jėzus pasakė didingiausią pamokslą – pamokslą iš pamokslų, kuriuos kada tik girdėjusi žmogaus ausis – atskleidamas juo krikščionybės esmę. Kai Jis baigė kalbėti, žmonės buvo taip paveikti Jo šventumo, kad juos net apėmė virpulys. „Minios stebėjosi jo mokslu, nes jis mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintis galią“ (Mt 7, 28 – 29).

Išties Jėzus mokė kaip turintis galią ir valdžią iš paties Viešpaties Dievo; Jo paskelbti įstatymai – paties Dievo įstatymai, kurių privalo laikytis kiekvienas krikščionis, širdyje turintis vilties būti išgelbėtas.

Jeigu jūs namuose nėra Biblijos, eikite ir susiraskite ją tuojau pat; išsirinkite tą knygą, kuri jums labiausiai patinka, patogiausio jums formato, įskaitomiausiai išspausdinta, ir, sėdę prie jos, pabandykite išsiaiškinti patys, kodėl ši – viintelė Knyga, išlikusi per amžius. Išsiaiškinkite patys, kodėl jinai duoda atsaką į visas žmonių problemas, kodėl palaiko tą tikėjimą, ir jėgą, kuri verčia žmoniją nesustoti pusiaukely.

Jeigu jūs jau seniai bevartėte Bibliją, tai atnaujinti pažinčiai su ja bus pravartu paskaityti Evangeliją pagal Joną. Todėl, kad ji laikoma viena iš giliausių Biblijos knygų, be to, aiškiausia ir viena suprantamesnių. Ji buvo parašyta, būtent parodyti, kaip ir kodėl žmogus turi būti išgelbėtas, ir todėl ji

atsako į visus proto klausimus, patenkina visus širdies lūkesčius.

Perskaite Evangeliją pagal Joną, jūs galėsite susipažinti su Evangelijomis pagal Morkų, Luką ir Matą. Atkreipkite dėmesį į tai, kaip visi šie žmonės, nors ir būdami visiškai skirtingi, skirtingai rašydami, vis dėlto nuosekliai pasakoja gerąją naujieną apie išgelbėjimą per Jėzų Kristų. Ir tuomet suprasite jų, kokia didi ir visaapimanti ta tiesa, kuria remiasi visas Evangelijos mokymas. Jūs suvoksite, ką turėjo minty apaštalas Paulius, sakydamas: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (Žyd 13, 8).

Perskaite visas Evangelijas atskirai, pradėkite skaityti Naująjį Testamentą iš pat pradžių – visas knygas iš eilės. Taip skaitydami pastebėsite, kad jau su malonumu vartote Bibliją, randate joje įkvėpimo šaltinį, patarėją ir vadovą. Biblija – didžiulis praktinių patarimų lobynas, ir jos skaitymas jums taps kasdienė būtinybė.

Pažinti Bibliją būtina, norint nugyventi turtingą ir pilnavertį, nebeprasmį gyvenimą. Nes šios Knygos žodžiai gali užpildyti tai, ko trūksta, nutiesti tiltus per bedugnes, nublankusias mūsų gyvenimo spalvas paversti spindinčiais brangakmeniais. Išmokite visais klausimais pagalbos kreiptis į Bibliją. Jos puslapiuose rasite teisingus atsakymus į visa ką. Bet visų pirma Biblija atskleidžia mums Dievo esmę. Šimtmečiais filosofai gvildeno Aukščiausiosios Būtybės – Dievo – problemą. Kas – Jis? Kas Jis toks? Kur Jis? Jeigu Jis, kaip toksai, egzistuoja, ar Jis domisi manimi? Jeigu taip, tai kaip aš galiu Jį pažinti? Į tokius ir tūkstančius kitų klausimų apie Dievą atsakymus rasite šventojoje knygoje, vadinamoje Biblija.

TREČIAS SKYRIUS

DIEVAS

„Argi tu suprasi Dievo pėdsakus ir iširsi tobulai Visagalį?“ (Job 11, 7).

Kas yra Dievas? Kaip Jis atrodo? Ar mes galime būti tikri, kad Jis egzistuoja? Kada Jisai atsirado? Ar mes galime Jį pažinti?

Kiekvienam kilo panašių klausimų, juos užduodame ir sau, ir kitiems, nes mes negalime žiūrėti į mus supantį pasaulį ir nesistebėti, kaip jis sukurtas. Kiekvieną dieną mes susiduriame su gyvybės stebuklu ir mirties paslaptimi, su žydinčių medžių gyriaus giesme, su žvaigždėto dangaus puikybe, su jūrų ir kalnų didybe... Kas visa tai sukūrė? Kas davė pradžių traukos dėsniai, kurio dėka viskas išsilaiko savo vietose? Kas įsakė atsirasti dienai, nakčiai ir metų laikams?

Vienintelis galimas atsakymas į visus šiuos ir nesuskaitomą daugybę kitų klausimų skamba taip: visa tai – Aukščiausiojo Kūrėjo darbai. Kaip bet kuris laikrodis padarytas pagal išradėjo schemą, taip ir tiksliai suderintas mūsų pasaulio organizmas sukurtas pagal Didžiojo Kūrėjo bei Išradėjo planą. Mes Jį vadiname Dievu. Šis vardas žinomas visai žmonijai. Nuo pat kūdikystės šis vardas pažįstamas mums, tarsi būtume įkvėpę jį drauge su oru. Biblija moko, kad Dievas, apie kurį mes kalbame, Dievas, kurį mes garbiname, ir

yra tas Kūrėjas, sutvėręs šį pasaulį ir mus apgyvendinęs jame. „Kiekvienas geras davinys ir tobula dovana ateina iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra jokių atmainių ir jokių sambrėškų“ (Jok 1, 17).

Bet „kas Jis?“ – paklausite. „Kur Jis?“ Mes visi žinome Jo vardą. Mes visi šaukiame Jo sunkią valandą. Daugelis iš mūsų stengiasi, kad mintis apie Jį užpildytų kiekvieną gyvenimo valandą. Kiti sako, kad netiki Juo, kad Jo nėra. O yra dar tokių, kurie sako: „Paaiškinkite man, kas Jis, ir aš galbūt pripažinsiu Dievą“.

Jeigu tarp tokių žmonių ir jūs – jeigu jūs visą gyvenimą kalbėjote ir girdėjote apie Dievą, bet laukėte, kad kas jums apie Jį ką paaiškintų, idant galėtumėte patikėti Juo – Vieninteliu, – tai pažiūrėkime, kokį tikslų atsakymą jums duoda Biblija.

Dabartiniu kritiniu pasaulio istorijos momentu kiekvienam turėtų rūpėti atsakymas į klausimą: kas yra Dievas? Kiekvienam šis klausimas turėtų kilti, ir kiekvienas turėtų būti tikras teisingai į jį atsakęs. Kiekvienas be jokio abejonės šešėlio turėtų žinoti, kas yra Dievas ir ką Jis gali?

Tai, kad žmogus Dievo nepažįsta ir atsisako Jam paklusti, yra visų problemų ir vargų, kurie mus slegia, pagrindas. Nežinia ir sumišimas stumia pasaulį į pražūtį, į chaosą. Mūsų sielas slegia nepakeliamai sunki našta, nes nenorime pažinti Dievo, paklusti Jam ir Jo įstatymams. Tad stenkimės sužinoti apie Jį viską, kas tik mums įmanoma!

Į ką gi mes galėtume kreiptis, norėdami tai sužinoti? Kas iš mūsų gali atskleisti mums tiesą? Argi mes visi čia – ne paprasti mirtingieji? Nejaugi Dievas išrinko ką nors žemėje kalbėti apie Jį ir apdovanojo tą dideliu autoritetu? Ne. Vienintelis žmogus, kuris būtų galėjęs mums padėti, gyveno

prieš du tūkstančius metų, ir mes Jį nukryžiuojame! Kaipgi mes galime tai sužinoti?

Mes galime paklausti mokslininkų, ir jie mums atsakys, kad Dievas yra išraiška viso to, kas egzistuoja gamtoje ir gyvenime. Kad visi gyvi tvariniai sudaro vieną visumą su Dievu ir kad pati gyvybė yra Jo dieviškosios esybės išraiška. Jie pasakys, kad Dievą galima įžiūrėti mažiausiame vandens lašelyje ir didingame dangaus skliaute.

Paklauskite filosofą, ir jis atsakys jums, kad Dievas yra pirminė, nekintanti jėga, esanti virš visos kūrinijos. Kad Jis – tas energijos šaltinis, kuris yra viso pasaulio varomoji jėga, kad Jis – jėga, neturinti nei pradžios, nei pabaigos. Filosofas paaiškins, kad visos gyvybės ir grožio apraiškos, kurias mes matome, – pasireiškimas šitos jėgos, kuri nesibaigiančiu srautu pereidinėja iš energijos šaltinio ir grįždinėja vėl į jį.

Domėkitės toliau, ir jūs išgirsite, kad Dievas – Viskas Visame kame ir kad daugiau apie Jį niekas nieko negali žinoti. Yra daug skirtingų Dievo apibrėžimų. Kiekviena šalis, kiekviena rasė ar tauta, kiekviena šeima, kiekvienas individas stengėsi apibrėžti Aukščiausiąją Būtybę, valdančią pasaulį. Žmonės visais laikais stengėsi pažinti Kūrėją, kurio darbus matė, bet kurio nepažinojo. Kuris gi iš šių skirtingų paaiškinimų teisingas? Kurią iš šių daugybės teorijų mums priimti? Kuriuo iš šių, besidedančių autoritetais, mes turėtume vadovautis?

Kaip jau skaitėme ankstesniojoje dalyje, Dievas pats apsi-reiškė mums savo knyga, kurią mes vadiname Biblija. Ir jei-gu mes tikime, kad Biblijoje mums duotas tikras Dievo apreiškimas, tai mes visiškai patenkinsime ir savo proto, ir širdies poreikius. Mes galime būti visiškai tikri, kad radome teisingą atsakymą, kad stovime ant kelio, kuriuo eidami, pažinsime Dievą ir suvoksime tikrąją Jo esmę.

Dievas kalba apie Save Biblijoje, ir jeigu ją skaitysime taip pat atidžiai ir reguliariai, kaip kad skaitome kasdieninius laikraščius, apie Dievą žinosime tiek, kiek žinome apie politiką ir apie savo mėgiamus sportininkus.

Briliantas turi daugybę briaunų. Taip ir Dievas mums pasirodo toks daugeriopas, kad kiekvieną Jo ypatybę aprašyti prireiktų begalės laiko ir popieriaus. Pakanka nurodyti keturias svarbiausias: jos yra pačios reikšmingiausios, ir mums vertėtų visada jas prisiminti.

Pirma: Biblija vadina Dievą *Dvasia*. Jėzus, kalbėdamas prie šulinio su samariete, davė visiškai tikslų Dievo apibrėžimą: „Dievas yra dvasia“ (Jn 4, 24).

Ką jūs mintijate, kai girdite žodį „dvasia“? Koks vaizdas iškyla jums prieš akis? Ar jūs matote blausų debesį danguje? O gal manote, kad *dvasia* – tai lyg ir koks vaiduoklis, gąsdinantis vaikus? Arba gal *dvasia* jums – beformė tuštuma? Argi manote, kad Kristus būtent tai turėjo galvoje, sakydamas: „Dievas yra dvasia“?

Norint suprasti, kas yra „dvasia“ ir ką iš tikrųjų turėjo galvoj Kristus, pavartodamas būtent šį žodį, mums vėl reikia grįžti prie Biblijos, kur aprašoma scena po Kristaus prisikėlimo, kai Jis sako: „Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia gi neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint“ (Lk 24, 39). Todėl mes galime būti tikri, kad *dvasia* – *bekūnė*, netgi visiškai priešingybė kūnui, bet kartu egzistuoja ir turi jėgą. Mums tai sunku suprasti, nes mes viską stengiamės suvokti savo ribota kūniška esybe ir jausmais.

Kaip žmogiškos būtybės, praradusios tą neribotą sugebėjimą regėti, kuriuo Dievas iš pradžių buvo apdovanojęs žmogų, kaip savo tvarinį, mes negalime suprasti šlovės ir spindesio *Dvasios*, kuri yra taip toli už mūsų suvokimo ribų.

Girdėdami žodį „dvasia“, mes iškart stengiamės supaprastinti jį iki mūsų pačių menkumo, įsprausti jį į mūsų ne tokio jau didelio proto rėmus. Tai panašu į pastangas paaiškinti, koks didingas ir puikus vandenynas, žmogui, kuris niekad nėra matęs vandens daugiau, kaip tik prilytoj baloj. Kaip gali toks žmogus įsivaizduoti beribį vandenyną? Kaip jis, žiūrėdamas į purvyną, drumzliną balą, gali įsivaizduoti neišmatuojamą gelmę, paslaptinę gyvybę, galingą jėgą, nepaliaujančią judėjimą, negailestingai siaučiančią audrą arba nesutrikdomą vandenyno ramybę? Kaip gali žmogus, matęs tik purviną balą, suprasti, apie ką mes kalbame? Kokiais žodžiais mes galime perduoti jam galingo vandenyno didingumą? Kaip jį priversti patikėti, kad toks stebuklas iš tiesų egzistuoja?

Daug sunkiau mums suprasti, ką turėjo mintyse Kristus, sakydamas: „Dievas yra dvasia“. Jėzus Kristus žinojo tai! Jo protas nebuvo toks ribotas kaip mūsų. Jo žvilgsnis nebuvo sutelktas ties purvina gyvenimo bala. Jam buvo visiškai prieinamos beribės dvasios sferos, ir Jis atėjo tam, kad mes suprastume jų stebuklus, palaimą ir ramybę.

Mes žinome, kad dvasia – tai kažkas, nesusieta su kūnu. Dvasia nesusidėvi kaip kūnas, ji nesikeičia. Biblija moko, kad Dievas ir yra tokia dvasia, neapribota kūno. Ji neapribota formos nei įrėmintą ribų. Ji su niekuo nesusieta, neišmatuojama ir neižiūrima paprasta akimi, galinčia skirti tik fizinius kūnus. Biblija mus moko, kad, neturėdama šitokių rėmų, ji gali būti visur vienu metu. Gali viską matyti, viską girdėti, viską žinoti.

Mes negalime šito ir todėl stengiamės susiaurinti „Dievo“ prasmę pagal pačių ribotumo pavyzdį. Mes stengiamės paneigti dieviškąją jėgą, kuri gali daryti tokius dalykus, kurių mes nesugebame patys. Mes bandome įrodyti, kad jei-

gu mes negalime būti vienu metu visur, tai ir Dievas negali! Mes greičiausiai panašūs į žmogų, kuris, išgirdęs apie vandenyną, susiruošė pagaliau jį pasiekti ir, atėjęs ant kranto, pasisėmė rieškučiomis kelis lašus vandens. „O, – sušunka jis, – pagaliau vandenynas mano! Aš laikau jį rankose, jis mano!“ Iš tiesų, dalis vandenyno priklauso jam, bet tą pačią minutę kiti žmonės tūkstantyje kitų vietų taip pat gali pasisėmti rankomis vandens. Milijonai žmonių gali susirinkti ant vandenyno krantų ir prisisėmti sklidas rieškučias. Tegul jie semia, kiek nori. Tesemia, kiek jiems reikia, vandenynas nuo to nepakis. Jo didybė ir jėga liks tokia pat, gyvybė jo gelmėse egzistuos kaip ir anksčiau, nors jis bus patenkinęs visų žmonių, tiesiančių į jį savo rankas visose pakrantėse, poreikius.

Tas pats ir su Dievu. Jis gali būti visur ir tuo pat metu, priimdamas maldas visų, kurie Jo šaukiasi Kristaus vardu, pripildydamas pasaulį stebuklą, laikydamas žvaigždes savo vietose, leisdamas gemalui prasikalti iš sėklos daigu ir nurodydamas jūros žuvims, kur plaukti. Dievui nieko nėra neįmanomo. Jo išmintis beribė. Jo jėga neišmatuojama. Nėra ribų ir Jo meilei, Jo malonei.

Jeigu jūs norite apriboti Dievą – sustokite! Nesistenkite apriboti Jo arba Jo kūrinių kokia nors viena vieta arba sfera. Juk jūs nebandysite apriboti vandenyno. Jums neužteks drąsos pakeisti mėnulio judėjimo kryptį arba sustabdyti besisukančią apie savo ašį žemę! Tai juo labiau būtų neprotinga stengtis apriboti Dievą, kuris visa tai sukūrė ir valdo.

Aš be galo dėkingas savo motinai už daug ką, bet pati didžiausia jos geradarystė, išlikusi man visam gyvenimui, buvo ta, kad ji mane dar dešimtmetį paauglį išmokė, jog Dievas yra dvasia, beribis, amžinas ir nesikeičiantis. Šitas Dievo

apibrėžimas lydėjo mane per visą mano gyvenimą. O kai žmogus širdyje išpažįsta, kad Dievas yra beribė, amžina ir nekintanti dvasia, tai šitas išpažinimas padeda jam įveikti bet kokį norą Dievą apriboti ir padeda nugalėti visas abejones dėl Jo sugebėjimo padaryti visa tai, ko pats žmogus nesugeba.

Kai kurie, abejojantys, ar Biblija iš tiesų yra Dievo Žodis, abejoja tuo todėl, kad nenori priskirti Dievui nieko, ko patys negali pasiekti. Jeigu jūs nors kiek abejojate, ar Biblija išties Dievo įkvėpta, perskaitykite ją dar kartą. Pažiūrėkite į Bibliją akimis žmogaus, visą gyvenimą žiūrėjusio į purviną gyvenimo balą ir dabar pirmą kartą atsidūrusio prieš vandens platybę. Galbūt jūs tik tada pirmą kartą išvysite Dievo galybės atspindį. Galbūt tik tuomet ir pradėsite Dievą suprasti būtent taip, kaip yra iš tikrųjų. Nes jeigu Dievas – tikrai ta dvasia, apie kurią kalba Kristus, tai daugiau dėl Dievo teisingumo ir visagalybės žmonių reikaluose, dėl Jo sugebėjimo įkvėpti tuos žmones, kurie rašė Bibliją, nebegali kilti jokių abejonių. Viskas jums atsistos į savo vietas, kai tikrai jūs suprasite, kas ir kas toksai iš tikrųjų yra Dievas.

Antra: Biblija atskleidžia Jį kaip *Asmenybę*. Visoje Biblijoje yra sakoma: „Dievas myli“, „Dievas kalba“, „Dievas daro“. Viskas, ką mes priskiriame asmenybei, priskiriama ir Dievui. Asmenybė – tai būtybė, kuri jaučia, galvoja, nori, trokšta ir turi visas priemones savo individualybei išreikšti.

Čia, žemėje, individualybę mes ribojame kūnu. Mūsų ribotas protas negali įsivaizduoti asmenybės be kaulų ir kūno. Mes žinome, kad mūsų pačių asmenybė ne amžiams įvilktą į tą kūną, kuriame ji yra dabar. Mes žinome, kad mirties valandą mūsų asmenybė paliks kūną ir išeis jai paskirtu keliu. Mes žinome visa tai – ir vis dėlto mums sunku tai pripažinti.

Didis būtų mums atradimas suprasti, kad asmenybė neturi

sutapti su fizine būtybe. Dievas nesaistomas kūno, tačiau Jis yra asmenybė. Jis jaučia, galvoja, myli, atleidžia, užjaučia, pagelbsti mums tuose reikaluose ir rūpesčiuose, kurie mus užklumpa.

Trečia: Biblija tvirtina, jog Dievas – ne tik Dvasia ir Asmenybė, jog Dievas – dar *Šventa ir Teisinga Būtybė*. Nuo pat Pradžios knygos iki Apreiškimo knygos Dievas rodosi mums šventu. Jis absoliučiai tobulas kiekviename atskirame savo kūrinyje. Jis per daug šventas, kad galėtų prisiliesti prie nuodėmingo žmogaus, Jis per daug šventas, kad pakęstų nuodėmingą gyvenimą. Jis yra Šventasis ir Tobulasis Dievas.

Jeigu mes galėtume permąstyti Jo teisingumo didybę, koks tuomet visai kitas pasidarytų mūsų gyvenimas – tiek ir atskiro žmogaus, tiek ir tautų! Jeigu mes galėtume suvokti šitą didžiulę bedugnę, skiriančią žmogų nuo Dievo tobulo teisingumo, pasaulis taptų visai kitoks. Šventasis Raštas vadina Jį šviesa, kurioje nėra tamsos lopinėlio – vienintele Aukščiausiaja Būtybe be jokio šešėlio ir priekaišto.

Tai vėl faktas, kurių sunku suprasti netobulam žmogui. Mes, kurių klaidos ir silpnybės pasireiškia visur, vargiai galime įsivaizduoti visur esantį Dievo šventumą. Bet mes turime jį pripažinti, jeigu norime suprasti Bibliją ir gauti iš jos palaimingos naudos.

Kad netobulą žmogų nuo tobulo Dievo skiria bedugnė, pabrėžiama visame Šventajame Rašte. Mes regime tai, skaitydami apie šventovės padalijimą į Šventąją ir Šventų Šventčiausiąją. Nuoroda į tai – aprašomoji auka, kuri turi būti atnešta, jeigu nusidėjėlis nori suartėti su Dievu. Tai pabrėžiama tuo, kad turi būti ypatingi šventieji tarnai, tarpininkaujantys tarp Dievo ir žmonių. Skaičių knygoje tai išreikšta

įstatymais. Mes tai matome per izraelitų tautos šventes. Dievo šventumas nulemia ir visus kitus Jo bruožus.

Šventajame Rašte sakoma, kad Jo sostas pastatytas ant Jo šventumo. Tai žmogaus netobulumas, palyginus su Dieviškuoju šventumu, atskyrė bedugne be atgailos nusidėjėlių nuo Dievo. Biblija mus moko, kad mūsų neteisumas atskyręs mus nuo Dievo: atskyręs mus tiek, kad Jo veidas paslėptas nuo mūsų ir Jis mūsų negirdi, jeigu Jo ir šaukiamės.

Dievas per daug tyras, kad atlaidžiai žiūrėtų į blogį. Jis per daug šventas, kad turėtų koki nors ryšį su nuodėme. Kol nuodėmė nebuvo užvaldžiusi žmogaus, Dievas ir žmogus bendravo vienas su kitu. Dabar šis bendravimas pažeistas, ir prarastas bet koks ryšys su Dievu, išskyrus ryšį per Jėzų Kristų. Tik per Jį žmogus galės kada nors atnaujinti savo ryšį su Dievu.

Žmogus jau tuo, kad jis – žmogus, yra nusidėjėlis. Ir jis bejėgis pakeisti savo padėtį, bejėgis savo nuodėminga kalba netgi pasiekti Dievo be nuodėmės ausį. Žmogus būtų amžiams pražuvęs, jeigu Dievas savo begalinės malonės dėka nebūtų pasiuntęs Savo Sūnaus, kad nutiestų tiltą per šią bedugnę.

Būtent dėl Dievo šventumo, matome, turėjo mirti Kristus. Jo šventumas reikalavo rūščios bausmės už nuodėmes ir Jo meilė nulėmė tai, kad Jėzus Kristus atpirko šią kaltę ir tuo atnešė žmogui išgelbėjimą. Dievas, kurį mes garbiname, yra teisingasis Dievas, Šventasis Dievas, teisingasis Dievas. Jis siuntė mums savo vienagimį Sūnų, kad būtų mums vartai prie Jo. Bet jeigu mes nekreipiame dėmesio į siųstąją mums pagalbą nuo Jo, jeigu nepaklūstame Jo nustatytiesiems įstatymams, tai negalėsime prašyti ir Jo malonės, kai mus užklups pelnyta bausmė.

Ketvirta: Dievas yra *Meilė*. Daugelis žmonių, neskaitančių Biblijos, negali suprasti žodžių: „Dievas yra meilė“ (Jn 4, 8), – taip pat, kaip jiems nesuprantama apie Dievo esybę ir kita kas.

Mes patys ne visuomet tikrai žinome, ką norėjome pasakyti žodžiu „meilė“. Šis žodis tapo vienu iš dažniausiai netinkamai vartojamų žodžių mūsų kalboje. Mes sakome „meilė“, norėdami išreikšti tiek pačius paprasčiausius, tiek ir pačius kilniausius žmonių santykius. Mes sakome, kad „mylime“ keliones, „mylime“ saldų pyragą, „mylime“ savo naują automobilį arba savo kambario sienų apmušalus... Taip, mes sakome ir, kad „mylime“ savo artimuosius, bet daugelis iš mūsų taip kalbame tik šiaip sau, neteikdami šiai „meilei“ jokios reikšmės! Nenuostabu, kad mes aiškiai nesuprantame, apie ką kalbama Biblijoje, kai sakoma: „Dievas yra meilė“.

Nesuklyskite, manydami, kad jeigu Dievas yra meilė, tai viskas turi būti puiku, gražu, sklandu, ir niekas nebus nubauštas už savo nuodėmes. Dievo šventumas reikalauja, kad už kiekvieną nuodėmę būtų nubaušta, bet Dievo malonė rado planą ir kelią nusidėjusių žmogų išgelbėti. Dievo meilė navedė Jėzų Kristų ant kryžiaus. Jo dėka žmogus gali gauti atleidimą ir būti apvalytas.

Neabejokite dieviškąja beribe meile, nes Dievo meilė taip pat nekintama, kaip ir Jo šventumas. Kokios didžiulės bebūtų jūsų nuodėmės, Dievas myli jus. Jeigu ne ši meilė, niekas iš mūsų neturėtų vilties būsimam gyvenimui. Bet Dievas yra meilė! Ir Jo meilė mums amžina. „O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai mes tebebuvoime nusidėjėliai“ (Rom 5, 8).

Dievo meilės ir atleidimo pažadai tokie realūs, patikimi ir

aiškūs, kad juos galima išreikšti žodžiais. Bet joks aprašymas visiškai neatskleis vandenyno grožio, kol neišvysi jo savo akimis. Lygiai taip ir su Dievo meile. Kol jūs iš tikrųjų nepriimsite jos, kol patys jos neišbandysite, kol patys nesusitaikysite su Dievu, niekas negalės apsaityti jums Viešpaties stebuklą.

Dievo meilė – ne tai, ką jūs galite suvokti savo protu. Jūsų ribotas protas nesugeba suvokti tokios didybės. Jūsų protas neįstengia paaiškinti, kodėl juoda karvė, ėsdama žalią žolę, duoda balto pieno, nors jūs ir geriate tą pieną kasdien. Jūsų protas negali įvertinti visų tų sudėtingų procesų, kurie vyksta, kai jūs sodinate menką plokščią sėklelę, iš kurios paskui išauga ilgas stiebas, o ant šio paskui noksta iš viršaus žali, o viduje rausvi arbūzai. Bet jūs su malonumu juos valgote ir džiaugiatės! Jūsų protas negali paaiškinti, kas tai yra elektra, kuri teikia jums šviesą – galbūt ir šiuo metu, jums beskaitant šias eilutes – bet jūs žinote, kad ji yra ir kad jos dėka galite skaityti knygą.

Jūs turite priimti Dievą tikėdami, tikėdami į Jo Sūnų, mūsų Išganytoją Jėzų Kristų. Ir kuomet tai įvyks, jūmyse daugiau nebeliks vietos abejonėms. Tuomet neabejosite, yra Dievas ar ne. Jūs paprasčiausiai Jį pažinsite.

Jeigu manęs kas nors klausia, kaip aš galiu būti toks tikras, jog žinau, kas ir kas toksai yra Dievas iš tikrųjų, aš prisimenu istoriją apie mažą berniuką, kaip jis leido aitvarą. Buvo puikus oras, kaip tik aitvarams leisti, pūtė stiprus vėjas ir dangumi plaukė didžiuliai debesys. Aitvaras kilo vis aukštytyn ir aukštytyn, kol pagaliau visai pasislėpė už debesų.

– Ką tu darai? – paklausė vienas žmogus berniuko.

– Leidžiu aitvarą, – atsakė šis.

– Štai kaip? O kaip tai žinai? Juk tu jo nematai.

– Ne, – atsakė berniukas, – aš jo nematau, bet visą laiką jaučiu timpčiojant virvutę, ir todėl esu tikras, kad aitvaras ten.

Nepriimkite žmogaus žodžių už Dievo Žodį. Ieškokite Dievo patys, ir tada nušvis jūsų siela, ir jūs žinosite – Dievas yra.

KETVIRTAS SKYRIUS

NUODĖMĖ

„... nes visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 23).

Jeigu Dievas – teisinga ir mylinti būtybė, tai kodėl tada tiek daug pykčio, kančių ir vargo? Iš kur visa šita neapykanta? Kodėl mes susikūrėme netikrus stabus? Kodėl mes lankstomės prieš karo, gobšumo ir savanaudiškumo altorius? Kodėl žmonės, sukurti Dievo pagal Jo paties paveikslą, taip nusmuko, jog Dievui reikėjo duoti dešimtį įsakymų ir palipti jų laikytis? Kodėl Dievas mūsų išgelbėti turėjo pasiųsti Savo Sūnų? Kodėl Dievo tvariniai pasidarė tokie ydingi ir pikti?

Kad tai suprastume, kad paaiškėtų, kodėl viena tauta sukyla prieš kitą, yra šeimos, kodėl kiekviename laikraštyje gausu pranešimų apie smurto, beprotybės, žiaurumo ir neapykantos aktus, mes turime grįžti prie pačių pradžių. Mes turime grįžti prie Adomo ir Ievos istorijos rojuje, prie Pradžios knygos pirmojo skyriaus.

Kai kurie žmonės sako, kad ši visiems žinoma istorija apie žmogaus sukūrimą yra tikrai mitas. Jie tvirtina, jog tai būdas, kaip paprasčiau paaiškinti nepaaiškinamus dalykus vaikams, kai jie klausia. Bet tai anaip tol ne taip. Biblija apsaiko mums tiksliai, kas įvyko pradžioje ir kodėl nuo tada žmogus nepaliaudamas ėjo susinaikinimo keliu.

Dievas sukūrė pasaulį kaip išbaigtą visumą. Sukūrė jį puikų, kupiną darnos ir grožio. Pasaulis tobulas, bet jis atremtas žmogaus, ir todėl mes visi jo ilginės, stengdamiesi atrasti jį iš naujo.

Ši tobulą pasaulį Dievas davė tobulam žmogui. Adomas buvo tobulas, nes niekas, sutverta Dievo, negali nebūti tobula. Ir ši tobulą žmogų Dievas apdovanojo pačia brangiausia dovana – laisve.

Pirmasis žmogus nebuvo uolų gyventojas – drebanti, riaujojanti miško būtybė, besistengianti pavergti neižengiamą girią ir laukinius žvėris. Adomas buvo sukurtas visiškai tobulas žmogus, su visiškai išvystytais dvasiniais ir fiziniais sugebėjimais. Jis vaikščiojo su Dievu ir bendravo su Juo. Jis turėjo tapti pasaulio karaliumi, valdančiu jį pagal Dievo planą.

Šit koks buvo ir kaip gyveno Adomas rojaus sode: tobulas žmogus, pirmasis žmogus, vienintelis žemės tvarinys, kuriam Dievas suteikė neįkainojamą vertybę – laisvę. Adomas turėjo visišką laisvę, laisvę priimti arba atmesti, laisvę paklusti Dievo įstatymams arba elgtis priešingai, laisvę padaryti save laimingą arba nelaimingą. Juk laisvė ne tik kad teikia pasitenkinimo gyvenime jau vien tuo, kad mes ją turime, bet nuo to, ką mes, turėdami laisvę, darome, priklausom, ar mes turime ramybę patys su savimi ir su Dievu.

Čia slypi tikroji problemos esmė, nes nuo tos akimirkos, kai žmogui suteikiama laisvė, prieš jį atsiveria du keliai. Laisvė netenka savo prasmės, jeigu yra tiktai vienas galimas kelias. Laisvė reiškia teisę pasirinkti, išsirinkti, numatyti pačiam, kaip ką veikti.

Mes visi pažįstame vyrų ir moterų, kurie sąžiningi, bet ne tiek laisva valia tatau rinkdamiesi, o tiesiog, kad jie ir netu-

rėjo progos būti nesąžiningi. Mes visi pažįstame žmonių, besididžiuojančių, kad jie geri, tuo tarpu iš tiesų tik supanti aplinka ir gyvenimo būdas apsaugojo juos nuo bloga. Mes negalime laikyti, jog atsispiriame pagundai, jeigu mums iš viso neteko su ja susidurti.

Dievas nedarė Adomui tokių kliūčių. Jis suteikė pirmajam žmogui pasirinkimo laisvę ir visas galimybes ja naudotis. Kadangi Dievas negalėjo sukurti nieko netobula, Jis ir Adomui sudarė idealias aplinkybes išbandyti, ar šis tarnaus Dievui, ar ne.

Kai Adomas buvo rojuje, jis buvo be nuodėmės, jo nekalumas buvo beydis. Priešais jį plytėjo visas pasaulis. Jam prieš akis buvo dar nerašyta žmonijos istorija, didžiulis švariausio pergamento ritinys, laukiantis, kad jis įrašytų jame pirmąjį skyrių – nuspręstų, koku keliu pasuks ateinančios kartos.

Dievas baigė Savo darbus. Jis sukūrė žemiškąjį sodą, kuriame buvo visko, ko gali prireikti žmogui. Jis sukūrė tobulą žmogų, panašų į Šave. Jis apdovanojo šį žmogų protu bei siela ir davė jam visišką laisvę naudotis šituo protu ir kreipti sielą savo paties nuožiūra. Ir, kaip išmintingas Tėvas, Dievas laukė, ką Jo tvarinys pasirinks.

Tai buvo išbandymas! Tai buvo momentas, kai Adomas laisva valia, niekieno neverčiamas, galėjo pasirinkti teisingą arba klaidingą kelią, priimti sprendimą, nes priešais jį buvo du keliai!

Jis pasirinko. Ir su visomis savo pasirinkimo pasekmėmis. Jis davė pavyzdį, kuriuo pasekė visa žmonija. „Vieno žmogaus nusikaltimas visiems žmonėms užtraukė pasmerkimą“ (Rom 5, 18).

Adomas buvo žmonijos pirmtakas. Krištolo skaidrumo šaltinis prasiveržė iš žemės, ir jam buvo leista pasirinkti, ar

jis nori tapti upe, tekančia tarp puikių ir derlingų ganyklų, ar drumzlina srovele, amžinai atsimušančia į uolas, putojančia tamsiuose, giliuose tarpekliuose, šalta ir nelaiminga, negalinčia suteikti džiaugsmo žemei ir padaryti jos derlingos.

Negalima priekaištauti Dievui dėl tos tragiškos padėties, kurioje ir ligšiolei tebėra žmonija. Kaltė čia Adomo – Adomo, kuriam buvo duota pasirinkti ir kuris pasirinko klausyti melagingų gundytojo kalbų, o ne palusti Dievo tiesai. Žmonijos istorija nuo to laiko ir iki šios dienos – tai istorija bevaisių žmogaus pastangų susigrąžinti padėtį, prarastą, smukus Adomui.

– Bet tai neteisinga! – pasakysite jūs. – Kodėl mes šandien turime kentėti už tai, kad amžių apyaušryje nusidėjo pirmasis žmogus? Kodėl žmonija nesugebėjo „išgyti“ per tą laiką? Kodėl mes turime kankintis už tai visas mūsų gyvenimo dienas?

Grižkime prie istorijos apie upę – šaltą, tamsią upę, kuri teka gilaus ir niūraus tarpeklio dugne. Kodėl ši upė nepasuka atgal į šiltus, puikius laukus prie jos ištakų. Kodėl ji nepalieka savo niūrios vagos ir netampa laiminga, spindinčia srove, kokia buvo, kai pirmąkart išsiveržė iš žemės?

Ji ir nepadarys šito, nes negali. Ji pati neturi jėgų pakeisti to, kas vieną kartą jau buvo padaryta. Jeigu ji kartą pasuko iš smėlio krantų į tarpeklio tamsą, ji daugiau nebegali pakilti į šviesią, saulėtą šalį. Bet būdų jai visgi pakilti yra – šalimais kelias, bet upė nemoka ir nežino, kaip juo pasinaudoti.

Visada gali įvykti stebuklas, kuris gražins žmonijos upę iš kančių vėl į šiltą ramybės slėnį, bet žmonija arba to nemato, arba nenori stebuklo. Ji mano, kad negali padaryti nieko kita, kaip tik tai tęsti savo kankinančią kelionę, kol ši galų gale pasibaigs visišku žmonijos išstipimu mirties jūroje.

Žmogaus istorija nuo Adomo laikų – tarsi istorija tos upės, vingiuojančios, besišakojančios ir bepuolančios vis gilyn, į baisią tamsą. Ir nors mes pakeltu balsu šaukiamės pagalbos – mes vis dėlto, kaip ir Adomas, renkamės neteisingą kelią. Puolę į neviltį, mes kreipiamės į Dievą ir priekaištaujame Jam dėl susidariusių aplinkybių. Mes abejojame Jo išmintimi ir nuosprendžių teisingumu. Mes išžiūrime ydų Jo malonėje ir meilėje.

Mes pamiršome, kad Adomas buvo žmonijos galva, kaip kad mūsų šalyje prezidentas yra visų piliečių galva. Ir kaip prezidentas kaip nors pasielgia, taip pat drauge su juo pasielgia ir visa amerikiečių tauta. Jeigu prezidentas priima sprendimą, šis sprendimas tolygus visos liaudies sprendimui.

Adomas – žmonių giminės galva. Kai jis puolė, kai leidosi sugundomas, drauge su juo puolė dar negimusios kartos, nes Biblija labai aiškiai nurodo, kad už Adomo nuodėmę bus atskaityta iš kiekvieno jo palikuonies. Mes visi labai gerai žinome šių Pradžios knygos eilučių karčią tiesą, kuri atspindi visų mūsų tragediją dėl Adomo poelgio. „... žemė bus praeikta dėl tavo pasielgimo: varguose tu iš jos maitinsies per visas savo gyvenimo dienas. Ji tau želdins erškėčius ir usnis, ir tu valgysi lauko žolę. Savo veido prakaitu tu valgysi duoną, iki sugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas, nes dulkė esi ir dulke vėl pavirsi“ (Pr 3, 17 – 19).

Ievai gi Dievas pasakė: „Aš padauginsiu tavo vargus ir tavo gimdymus; tu gimdysi sopuliuose ir būsi vyro valdžioje, o jis bus tavo valdovas“ (Pr 3, 16).

Kitaip tariant, dėl pirmosios Adomo nuodėmės žemė, auginusi anksčiau tik puikius ir naudingus augalus, dabar augina po lygiai tiek gerų, tiek ir blogų. Žmogus, kuris anksčiau vaikštinėjosi po sodą ir kuriam tereikėjo ištiesti ranką,

kad pasiimtų sau maisto, kuriam nebuvo reikalingi nei rūbai, nei pastogė, dabar turi dirbti visas savo gyvenimo dienas, kad apsirūpintų pats ir aprūpintų savo šeimą. Moteris, kadaise buvusi pati nerūpestingiausia būtybė, dabar apsinkinta ligų ir sielvartų; ir tiek vyras, tiek ir moteris lygiai pasmerkti fizinės ir dvasinės mirties bausmei.

Nuodėmė atėjo į žmonių giminę per Adomą, ir nuo tol žmonių giminė beviltiškai stengėsi jos atsikratyti. Biblija moko, jog Dievas įspėjęs Adomą prieš šiam nusidedant, kad jeigu jis paragaus vaisių nuo pažinimo medžio, tai jis mirs. Biblija taip pat sako, kad Dievas liepęs Adomui ir Ievai daugintis ir pripildyti žemę savo palikuonimis. Ir nors jiedu buvo sukurti pagal Dievo paveikslą, bet po nuopolio Adomas ir Ieva perdavė savo vaikams tikrai savo pačių būdą. Todėl ir Kainas su Abeliu buvo jau užkrėsti mirtina nuodėmės liga, kurią jiedu paveldėjo iš savo tėvų ir perdavė visoms sekančioms kartoms. Mes visi – nusidėjėliai iš prigimties, ir kaip besistengtume, mes negalime išvengti savo nuodėmės.

Mes išbandėme daugybę būdų, kad vėl susigražintume tą padėtį, kurią prarado Adomas. Mes stengėmės išsilavinimu, filosofija, religija, valdžios numatytomis priemonėmis nusi-mesti nuodėmės ir ydų jungą. Mes savo nuodėmės apribotu protu mėginome atlikti tuos darbus, kuriuos atlikti Dievas skyrė žmogui, turinčiam aiškia sąmonę, duodamą tik iš aukščiau. Mums vadovavo palaimintos skatinančios priežas-tys, ir kai kurie mūsų bandymai buvo girtini, bet visi jie, toli gražu, nepasiekė tikslo. Visos mūsų žinios, išradimai, visas mūsų išsivystymas ir garbėtroškiški planai, skatinantys mus eiti pirmyn, bus beveik bereikšmiai iki to momento, kol mes sugrįšime prie to išėities taško, nuo kurio esame pradėję savo kelionę. Nes mes vis dar tebekartojame tą pačią klaidą, kurią

padarė Adomas – mes vis dar tebesistengiame tapti valdovais savo noru ir savo pačių jėgomis, užuot paklusę Dievo įstatymams.

Prieš apibūdindami Dievą kaip neteisingą ar neprotingą, nes leido nuodėmei imti viršų pasaulyje, išnagrinėkime padėtį labai atidžiai. Dievas iš begalinės Savo malonės pasiuntė mums Savo Sūnų, kad šis parodytų mums išeitį iš mūsų sunkumų. Jis pasiuntė Savo Sūnų, kad Šis pereitų tuos pačius išbandymus, kurie kadaise buvo skirti Adomui, ir sėkmingai juos įveiktų. Šėtonas gundė Jėzų Kristų taip pat, kaip jis buvo gundęs ir Adomą. Velnias siūlė Jėzui Kristui valdžią ir garbę, jeigu Šis išsižadėtų Dievo, taip pat, kaip jis visa tai buvo siūlęs Adomui per Ievą.

Bet didžiai skiriasi tai, kaip Jėzus Kristus atsispyrė gundymams! Kai velnias parodė Jam visas pasaulio karalystes ir pažadėjo Jam visą jų šlovę, jeigu Jis paseksiąs velniu, o ne Dievu, mūsų Išgelbėtojas pasakė: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetaurnauk!“ (Mt 4, 10). Jis tikrų tikriausiai pergalėjo gundytoją ir parodė visoms tautoms ir visoms būsimosioms kartoms savo nenuodėmingumą.

Dėl savo silpnumo ir ydingos prigimties mes įrodėme, kad esame tikri Adomo vaikai ir klusniai sekame jo pėdomis. Mes galime keikti Adomą, bet vis dėlto sekame juo!

Nepraeina nė vienos dienos be išbandymų mums – tokių pat, kaip Adomui. Nepraeina nė vienos dienos, kad mes negalėtume pasirinkti – melagingus velnio pažadus, ar tikrąjį Dievo Žodį. Kiekvieną dieną mes galime priartėti patys ir padėti kitiems, kad ir jie galėtų nors trupučiuką priartėti prie to nuostabiojo rojus, kurio išsižadėjo Adomas.

Mes ilgimės dienos, kada nusivylimas, ligos ir mirtis

išnyks, – bet ši svajonė negali išsipildyti, kol mes tebesame neatgimę Adomo sūnūs. Mes turime kaip nors įveikti savo nuodėmes. Kituose skyriuose mes pamatysime, ką padarė Dievas, kad būtų išspręstos pagrindinės žmonių giminės problemos.

Nuo amžių pradžios iki mūsų laikų bedieviškas žmogaus veržimasis į valdžią, jo ryžtas išnaudoti laisvo pasirinkimo dovaną savanaudiškiems tikslams atvedė jį prie bedugnės krašto. Daugelio civilizacijų nuolaužos ir griuvėsiai trūnija žemės paviršiuje, – nebylus liudijimas, kad žmogus nesugeba sukurti pasaulyje nieko amžino be Dievo pagalbos. Naujos nuolaužos, naujos nelaimės tebesiranda kasdien, ir vis dėlto žmogus mina toliau savo pražūtingu keliu.

Visa tai Dievas matė ir laukė, iš savo begalinės meilės ir išminties, su tokiu kantrumu ir taip būdamas visame kame, kad mums ir į galvą neateitų, jog galima šitaip kantriai laukti. Jis laukia, kad pasiūlytų išganymą ir ramybę kiekvienam, kas prašysis Jo malonės. Tie du keliai, kuriuos Dievas atvėrė Adamui, vis dar tebesitiesia prieš mus. Mes vis dar tebeturime laisvę rinktis. Mes gyvename malonės laiku, kai Dievas dar sulaikęs bausmę, kurios mes, pagal Jo teisingumą, nusipelnėme.

Nuodėmė neleidžia žmogui būti laimingam, nes per nuodėmę žmogus niekuomet nesugebėjo pasiekti tos utopijos, kurios jisai ilgisi. Bet kuris planas, bet kuri civilizacija, kuriama žmogaus, galų gale žlunga ir nugrimzta į užmarštį, kadangi visi žmonių darbai buvo pradėti ne kaip darbai teisiųjų. Mus supantys griuvėsiai vaizdžiai liudija apie nuodėmę, į kurią paniro pasaulis.

Žmogus tikriausiai pamiršo apie amžinai galiojantį priesaisties ir pasekmės dėsnį, veikiantį visose mūsų visatos srityse. Pasekmės pakankamai akivaizdžios, bet giliai slypin-

ti ir viską valdanti priežastis rodosi ne taip aiškiai. Galbūt šiuolaikinės „progreso“ filosofijos spindesys apakino žmogų. Galbūt žmogus tiek pamėgęs ir savo kvailą, žmogaus gipaties sukurtą teoriją, kad jis tvirtai tiki, jog žmonija lėtai, bet teisingai juda visiško tobulumo link.

Daugelis filosofų netgi paprieštaraus, kad šiuolaikinė pasaulio tragedija, esą, – tikrai atsitiktinis reiškinys kelyje į viršūnę, ir nurodys kitus atvejus žmonijos istorijoje, kai ateities perspektyvos atrodė tokios pat neaiškios ir nebuvo vilties rasti išeitį. Filosofai mėgins teigti, kad sunkios sąlygos, kuriomis mes gyvename, yra ne kas kita, kaip šviesaus rytojaus gimimo kančios! Jie sakys, kad žmonės – vis dar vaikai, beklupinėjantys savo būties dar tik vaikų darželyje, ir vis dar tolimi nuo tų subrendusių ir protingų būtybių, kuriomis jie taps po šimtmečių.

Bet Biblija kalba visiškai aiškiai apie tai, ką gamtos mokslai, matyt, taip nenoriai pripažįsta – būtent, kad pati gamta liudija, jog egzistuoja tiek Kūrėjas, tiek ir gundytojas. Žmogus priekaištauja Kūrėjui dėl gundytojo darbų. Bet žmogus pamiršta, kad mūsų pasaulis ne toks, koks jis buvo sutvertas Kūrėjo; jis iškreiptas. Dievas sutvėrė pasaulį nuostabų, bet nuodėmė sugadino pasaulį. Dievas sukūrė žmogų nekaltą, bet jis nusidėjo, ir nuodėmė padarė jį ydingą. Bet kokia blogio apraiška yra nuodėmės rezultatas, nuodėmės, nepakitėjusios nuo to momento, kai ji įsiskverbė į žmonių giminę. Ji gali pasireikšti įvairiopai, bet iš esmės ta pati nuodėmė verčia Afrikos laukinių skverbtis per džungles su ietimi rankoje, beieškant aukos, ta pati ir išsilavinusį, gerai apmokytą lakūną skristi virš tų pačių džunglių kariniu lėktuvu, kad numestų bombą ant nieko neįtariančio kaimo.

Šie du žmonės atskirti vienas nuo kito kultūros šimtme-

čių. Apie vieną iš jų galima pasakyti, kad jis kur kas daugiau „progresavęs“ negu kitas. Tas vienas turi visus žmogaus sukurtos civilizacijos pranašumus, kitas vis dar „primityvus“ – ir visgi, ar iš tikrųjų jie taip skiriasi vienas nuo kito? Argi jie abu nesivadovauja ta pačia baime ir nepasitikėjimu savo amžininkais? Argi jų nevaldo egoistiškas noras bet kuria kaina pasiekti tikslą savo brolių sąskaita? Argi bomba ne tokia žiauri ar grubi, ar civilizuotesnė nei paprasta ietis? Argi mes galime viltis išspręsti savo klausimus, kol „primityvesnieji“ ir „progresyvesnieji“ iš mūsų stengiasi daugiau žudyti nei mylėti savo artimuosius?

Visas žmonijos istorijos kartėlis, smurtas, tragedijos, skausmas ir gėda telpa viename trumpame žodyje – nuodėmė. Tai nepopuliarus žodis ir tai jau nebemadingas žodis – bet koks jis šiurpiai teisingas!

Žmonėms nepatinka, kai juos vadina nusidėjėliais, netgi jei jų tėvai ir protėviai jau buvo nusidėjėliai dar prieš juos. Bet Biblija sako: „Nėra jokio skirtumo, nes visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 22 – 23). Biblija skelbia, kad bet kuris žmogus šioje žemėje – nusidėjėlis Dievo akyse. Ir jeigu aš išgirstu, kad kas nors randa išimčių šiam žiauriam teiginiui, tai išsyk prisimenu vieną žmogų, kuris kartą atėjo pas pastorių pasikalbėti apie nuodėmę.

– Gerbiamas pastoriau, – pasakė jis šiam, – mes norėtume, kad jūs mūsų parapijoje nekalbėtumėte tiek daug ir taip konkrečiai apie nuodėmę. Mums atrodo, kad kuomet mūsų jaunuoliai ir merginos daug girdės apie nuodėmę, jiems bus lengviau nusidėti. Kodėl jūs nekalbate paprasčiausiai apie „klaidas“ arba nesakote, kad mūsų jaunimas dažnai nesugeba rasti teisingo sprendimo? Tik prašom nekalbėti taip atvirai apie nuodėmę.

Pastorius atsistojo, paėmė nuo lentynos buteliuką su nuodais ir parodė lankytojui. Ant buteliuko buvo užrašas raudonomis raidėmis: „Nuodai! Nelieskite!“

– Ko jūs iš manęs norite? – paklausė pastorius. – Nejaugi jūs manote, kad bus protingiau iš mano pusės nuimti šį užrašą ir vietoj jo priklijuoti kitą, sakykim, su žodžiais „Mėtų lašai“? Nejaugi jūs nematote, kad kuo nekaltėsnis bus užrašas, tuo pavojingesnis darosi turinys?

Nuodėmė – atvira, pirminė nuodėmė, ta pati nuodėmė, dėl kurios puolė Adomas ir dėl kurios mes visi šiandien kenčiame, pakenks mums kur kas dar labiau, jeigu mes stengsimės pagražinti ją patraukliais žodžiais. Mums nereikalingas naujas žodis. Viskas, ko mums reikia – tai suprasti, ką iš tikrųjų reiškia tas žodis, kurį mes jau turime! Nes nors nuodėmė neabejotinai ima viršų šiuolaikiniame pasaulyje, yra daugybė žmonių, visiškai nežinančių tikrosios šio žodžio prasmės. Būtent šis neteisingas, aklas požiūris į nuodėmę ir neleidžia daugeliui vyrų ir moterų pasukti į tiesos kelią. Būtent nuodėmės tikrosios reikšmės supratimo stoka trukdo daugeliui krikščionių gyventi tikrą gyvenimą Kristuje.

Senoje giesmėje yra žodžiai: „Ne visi, kurie kalba apie dangų, eina tenai“. Tą patį galima pasakyti ir apie nuodėmę. Ne kiekvienas, kalbantis apie nuodėmę, aiškiai supranta, ką ji reiškia, ir todėl labai svarbu, kad mes susipažintume su Biblijos požiūriu – ką ji kalba apie nuodėmę.

Mes galime pabandyti lengvabūdiškai žiūrėti į nuodėmę ir vadinti ją „žmogaus silpnybe“. Mes galime vadinti ją smulkmena, bet Dievas vadina ją tragedija. Mes galime praeiti pro ją, kaip pro nelaimingą atsitikimą, bet Dievo akyse nuodėmė šlykšti. Žmogus stengiasi išsiteisinti ir pasirodyti esąs be nuodėmės, bet Dievas stengiasi atverti jo akis prieš nuodėmę

ir išgelbėti nuo jos. Nuodėmė – tai ne viliojantis žaisliukas, tai siaubas, kurio reikia vengti. Tai sužinokite gi, kaip atrodo nuodėmė Dievo akyse!

Daktaras Ričardas Bilis duoda mums penkis nuodėmės apibrėžimus:

Pirmas: *Nuodėmė yra nusižengimas įstatymui*, dieviškojo įstatymo laužymas (1 Jn 3, 4). Dievas nustatė ribą tarp gėrio ir blogio, ir kai mes ją peržengiame, esame nusikalte, nes įsiveržiame į draudžiamą blogio zoną. Mes peržengiame įstatymą. Kada mes gyvename nepaisydami dešimties Dievo įsakymų, kada prieštaraujame kalno pamokslui, mes pažeidžiame Dievo įstatymą ir esame kaltinami nuodėme.

Apaštalas Jokūbas aiškiai sako, kad mes visi nusikalte, kai nurodo, kad „Kiekvienas yra gundomas, savo geismo pagrobtas ir suviliotas. Paskui išiliepsnojęs geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo mirtį“ (Jok 1, 14 – 15). Būtent todėl, kad visi sulaužėme Dievo įstatymą, visi nusižengėme Dievo įsakymams, visi mes ir tapome nusidėjėliai.

Antras: Biblija aprašo nuodėmę kaip *neteisumą*. Neteisumas – tai nukrypimas nuo tiesos, neprikalusomai ar tai leistina, ar ne. Neteisybė – vienas iš mūsų vidinių stimulų, skatinančių nuslėpti kažką nuo žmonių ir Dievo akių. Tai pirmiausia tie poelgiai, kurie kyla iš mūsų ydingos prigimties, kuriuos mes kai kada esame priversti padaryti, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms.

Jėzus Kristus apibūdino šį vidinį ydingumą žodžiais: „Žmogų suteršia vien tai, kas iš jo išeina. Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, svetimavimai, godumas, suktybės, klasta, begėdystės, pavydas, šmeižtai, puikybė, neišmanymas. Visos tos blogybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų“ (Mk 7, 20 – 23).

Trečias: Biblija aiškina nuodėmę kaip *nukrypimą nuo aiškaus tikslo*. Dievo tikslas – Kristus. Viso gyvenimo tikslas ir galutinė paskirtis yra troškimas gyventi, vis labiau ir labiau panašėjant į Jį. Jis atėjo pas mus, kad parodytų, ko gali pasiekti žmogus, gyvendamas čia, žemėje. Ir kai mes nenorime sekti Jo pavyzdžiu, mes nepataikome į tikslą ir nukrypstame nuo dieviškojo pavyzdžio.

Ketvirtas: Nuodėmė yra *nusikaltimas*. Tai savavališkas įsiveržimas į dieviškosios valdžios sritį. Nuodėmė – tai ne vien kažkas neigiama, ne vien meilės Dievui neturėjimas. Nuodėmė – tai aktyvus pasirinkimas, atiduodant pirmenybę sau, o ne Dievui, rūpinimasis savimi, dėmesingumas sava-
jam „aš“, užuot visais savo jausmais ir visa širdimi stengusis priartėti prie Dievo. Egoizmas ir savimeilė – tokios pat nuodėmės, kaip vagystė ar žmogžudystė. Galbūt tai degiamesnė ir pražūtingesnė nuodėmės forma, todėl kad tokiu pavidalu taip lengva „neatkreipti dėmesio į užrašą ant buteliuko su nuodais“. Tie, kurie konvulsyviai laikosi įsikibę savęs, kurie sutelkia visą dėmesį į save, tie, kurie vadovaujasi tik savo interesais ir kovoja tik už savo pačių teises, yra tokie pat nusidėjėliai, kaip girtuokliai ir ištvirkėliai.

Jėzus Kristus pasakė: „O kokia gi žmogui nauda laimėti visą pasaulį, bet pakenkti savo gyvybei“ (Mk 8, 36). Išvertę tai į šiuolaikinę kalbą, argi negalėtume pasakyti: „Kokia nauda žmogui, kad jis tapo visos pramonės karaliumi, jeigu jį graužia vėžys, ir jis negali naudotis visu tuo. Kokia nauda diktatoriui, užkariavusiam pusę pasaulio, bet nuolat bijančiam keršytojo kulkos arba žmogžudžio peilio? Kokia nauda tėvui, žiauriai auklėjusiam savo vaikus, jeigu dėl to jie atstums jį ir pasmerks vienišai senatvei?“

Iš tiesų, egoizmas – mirtina nuodėmė.

Penktas: Nuodēmē yra *netikējimas*. Netikējimas yra nuodēmē todēl, kad tai – dieviškosios tiesos ižeidimas. „Kas tiki Dievo Sūnū, tas turi savyje tą liudijimą. Kas Dievu netiki, tas jī melagiū laiko, nes nepatikējo liudijimu, kurī Dievas davē savo Sūnui“ (1 Jn 5, 10).

Būtent netikējimas užveria dangaus vartus ir atveria pragaru vartus. Būtent netikējimas atmēta Dievo Žodī ir atsaisko Kristaus kaip Išganytojo. Būtent netikējimas daro žmones kurčius Evangelijai ir verčia neigti Dievo stebklus.

Nuodēmē velka paskui save mirtī, ir nē vienas žmogus neturi galimybēs išsigēlbēti arba apvalyti savo širdī nuo ydū. Nei angelai, nei žmonēs negali atpirkti nuodēmēs. Tik Kristus gali parodyti, kaip išvengti nuodēmēs. Tik Kristus gali išgēlbēti nusidējēlī nuo tos lemties, kuri tikriāusiai jo laukia. „Atpildas už nuodēmē – mirtis“ (Rom 6, 23). „Siela, kuri nusidēs, pati turēs mirti“ (Ez 18, 4). „Tačiau joku būdu žmogus negalēs išsipirkti, nē duoti Dievui išpirkā už save“ (Ps 49, 71). „Net jū sidabras ir jū auksas negalēs išvaduoti jū Viešpaties rūstybēs dienā“ (Sof 1, 18).

Vienintelē žmogaus išsigēlbėjimo viltis yra Golgota – „Kaukolēs vieta“. Iš šonu nukryžiuoti galvažudžiai, o tarp jū – Žmogus su erškēčiū vainiku ant galvos. Kraujas srūva iš Jo rankū ir kojų, teka iš sužeisto šono, laša Jam ant akiū. O tie, kurie stovi priešais, juokiasi ir tyčiojasi.

Kas ši Asmenybē, Kuri kenčia tokius išbandymus, kas šis Žmogus, Kurī kiti stengiasi pažeminti ir nužudyti? Tai Dievo Sūnus, Šviesos Kunigaikštis, Dangaus Pasiuntinys, Kuriam skirta ateiti į šią nuodēmēs purve skęstančią žemē. Tai Tas, Kuriam lenkiasi angelai, slēpdami savo veidus. Ir vis dēlto Jis kabo, sukruvintas ir atstumtas ant baisaus medinio kryžiaus.

Kas Jį atvedė į šitą siaubo vietą? Kas pasmerkė baisiai kančiai Žmogų, atėjusį mus mylėti? Tai padrėte jūs ir aš, nes už jūsų ir už mano nuodėmės Jėzus Kristus buvo prikaltas prie kryžiaus. Šią neužmirštamą akimirką žmonių giminė buvo nugrimzdusi į visišką nuodėmės tamsą, nusmukusi iki pat prarajos dugno. Nieko nuostabaus, jei ir saulės spinduliai nebuvo pajėgūs ten prasiskverbti.

Deja, mano Gelbėtojas paplūdęs krauju,

Mano Viešpats mirė,

Jis, kuris aukoja Save ir kentėjo už mane.

Nuodėmė ant kryžiaus pralenkė pati save. Bet smūgis, nukryžiuojantis Kristų, tapo tuo smūgiu, kuris atvėrė žmogui laisvės vartus. Nuodėmės, gėdos ir neapykantos apogėjus tapo dieviškosios meilės ir atleidimo apogėjumi. Per Dievo Avinėlio mirtį pie kryžiaus buvo prikalta nuodėmė visų tų, kurie tiki į Kristų. Jo mirtis tapo mūsų vilties pagrindu, mūsų pergalės pažadu. Kristus pats savo kūnu užkėlė mūsų nuodėmes ant Kryžiaus. Jis mirė už mus ir prisikėlė. Jis įrodė visų Dievo duotų pažadų tikrumą, ir jeigu jūs šiandien tikėjimu priimsite Kristų, tai ir jūs galėsite sutraukti nuodėmės pančius ir tapsite laisvi ir tikri, jog per Jėzaus Kristaus meilę jūsų siela apvalyta nuo nuodėmės ir išgelbėta nuo pražūties.

PENKTAS SKYRIUS

ŠĖTONAS

„Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“ (Ef 6, 12).

Visame, kas vyksta šiandieniniame pasaulyje, įsivėlęs šėtoniškas pradas. Biblija apie šį seniausiąjį priešą sako: „Taip buvo išmestas didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinas velniu ir šėtonu, kuris suvedžiodavo visą pasaulį. Jis buvo išmestas žemėn, ir kartu su juo buvo išmesti jo angelai“ (Apr 12, 9), ir mes žinome, kad jis jaudina visus žmones ir tautas. Jo rankų darbai matomi kiekviename žingsnyje.

Tereikia tik išreikšti viltį, kad mūsų laikais artėja ramybė, ir iškart įvyksta nepasitikėjimo, nesusipratimo bei įtarinėjimų sprogimas, ir visas ilgas, kantrus darbas eina perniek. Nes šėtonas perpildytas ryžto, kad tamsi, niūri žmonijos upė tekėtų senąja sunkia vaga iki amžių pabaigos. Jis nugalėjo Adomą Edeno sode ir įsitikinęs, jog gali valdyti visus Adomo palikuonis.

Pasaulyje nėra nei vieno maistančio žmogaus, kuris daugybę kartų nebūtų susimąstęs apie šėtono egzistavimą. Kad jis egzistuoja, abejonių nėra. Mes kiekviename žingsnyje susitinkame su jo valdžia ir įtaka. Klausimas ne tas, ar yra velnias, bet tas, kodėl jis atsirado.

Iš Adomo ir Ievos istorijos mes žinome, kad šėtonas egzistavo dar prieš Dievui sukuriant pirmąjį žmogų. Blogis jau egzistavo, kitaip Dievas nebūtų sukūręs pažinimo medžio, kurio vaisiai leisdavo pažinti gėrį ir blogį. Toks medis nebūtų buvęs reikalingas ir įmanomas, jeigu nebūtų buvę blogio – tuomet nebūtų reikėję ir gintis nuo jo.

Čia mes susiduriame su paslapčių paslaptimi, pačia didžiausia, pačia reikšmingiausia iš visų paslapčių, su pačiu nepaaiškinamiausiu klausimu. Kaip galėjo Dievas, Visagalis, visų Švenčiausiasis, Mylintis, sukurti blogį arba leisti šėtonui tai padaryti? Kodėl Adomas turėjo būti gundomas? Kodėl Dievas nenumarino velnio, kai jis įgavo gyvatės pavidalą, kad įteigtų Ievai nedoras mintis?

Biblija mums duoda keletą užuominų, kas galėtų būti atsakymas į šį klausimą. Bet Biblija ir visiškai aiškiai tvirtina, kad žmogui neskirta sužinoti tikslaus atsakymo, kol Dievas leidžia veikti velniui, kiek visi jo darbai padeda įgyvendinti didįjį Viešpaties planą.

Iki Adomo nuopuolio, seniai prieš Adomui netgi atsirandant, Dievo sukurtas pasaulis, matyt, buvęs padalintas į įtakos sferas, kiekvienoje iš kurių būta angelo arba arkangelo, atsakingo tiesiogiai prieš Dievą. Apaštalas Paulius apie tai rašo: „Nes jame sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, – visa sutverta per jį ir jam“ (Kol 1, 16). Biblija dažnai mini angelus ir arkangelus, nurodydama, kad tarp jų buvo nustatyta tvarka ir vieni buvo galingesni už kitus.

Gali būti, kad velnias buvo vienas iš tokių galingų dangiškųjų valdovų, kaip savo sritį valdęs žemę. Žinomas kaip Liuciferis, „šviesos nešėjas“, jis turėjo būti labai arti Dievo –

taip arti, kad į jo širdį prasiveržė savimeilė, ir jis nusprendė nebebūti daugiau numylėtinis Viešpaties tarnas, bet tapti lygus Pačiam Dievui!

Šią akimirką pasaulis, Dievo valia prieš tai buvęs nuostabus ir harmoningas, suskilo, ir dalis jo pasipriešino Dievui. Velnias metė iššūkį Dievui ir ėmėsi įtvirtinti savo paties valdžią. Jis atsisakė savo padėties dieviškajame valdyme ir, nusileidęs į žemiausias dangaus sferas, pareiškė, kad yra lygus aukščiausiajam Dievui. Dievas paskyrė jį kadaise šio pasaulio kunigaikščiu; ir Dievas jo nepašalino dar iš šito posto, nors po Kristaus mirties ir galėdamas teisėtai juo nusi-kratyti. Nuo pat savo atkritimo velnias nepaliaudamas kovoja su Dievu. Kaip galingas karalius su miniomis pavaldžiu jam angelų jis įkūrė žemėje savo karalystę.

Jėzus Kristus ir Jo mokiniai nė kiek neabejojo, kad egzistuoja velnias. Evangelijoje pagal Matą pateikiamas autentišnis Jėzaus Kristaus ir šėtono pokalbis (Mt 4, 1 – 10). Visiškai realus šėtonas buvo ir fariziejams – tiek realus, kad jie apkal- tino Jėzų Kristų Patį veikiant velnio duota jėga (Mt 12, 24). Jėzus Kristus neabejojo nei velnio egzistavimu, nei ta vald-žia, kurią šis turi šioj žemėj.

Velnio jėga aiškiai parodoma apaštalo Judo laiške: „Kai arkangelas Mykolas, besiginčydamas su velniu, varžėsi dėl Mozės kūno, jis neišdrįso mesti piktžodiško pasmerkimo, bet pasakė: Tesudraudžia tave Viešpats!“ (Jud 1, 9).

Šiuolaikiniam velnio asmenybės supratimui didžiai pasi- tarnavo karikatūriškas jo vaizdavimas, ypač populiarius tapęs viduramžiais. Kad velnias nekeltų žmonėms tokios baimės, jie tyčiojosi iš jo, vaizduodami jį kaip juokingą, atstumiančią būtybę su uodega ir ragais. Į ranką jam būdavo įduodamos šakės, veidas iškreipiamas silpnapročio šypsena, ir žmo-

nėms, bežiūrintiems į tokį atvaizdą, savaime kildavo klausimas: „Kas gali bijoti tokio juokingo padaro?“

Vienok tikrovė patvirtina tai, kad velnias – būtybė didžio proto, galinga ir tobula dvasia, turinti begalinio išradingumo dovaną. Mes pamirštame, kad velnias buvo galbūt patsai didysis, patsai gabusis Dievo angelas. Jis buvo tobula dvasia, nusprendusi dieviškąsias dovanas panaudoti savo, o ne Dievo tikslams įgyvendinti. Jo argumentai puikūs, jo planai išradingi, jo logika beveik nenuneigiama. Galingasis Dievo priešininkas – ne šuoliuojanti būtybė, su ragais ir uodega, o didingas kunigaikštis, neribotos jėgos ir puikaus proto, sugėbantį išnaudoti bet kurią galimybę pasirodyti, mokantis bet kokią padėtį pakreipti savo naudai.

Velniui visiškai įmanoma suvaidinti netikrą pranašą, apie kurį perspėja Biblija. Ant šiuolaikinio netikėjimo ir abejonių griuvėsių jis sukurs netikrą karalių – antikristą. Jis sukurs religiją be Gelbėtojo. Jis pastatys bažnyčią be Kristaus. Jis kvies tarnauti jam be Dievo Žodžio.

Apaštalas Paulius pranašavo tai, kalbėdamas: „Bet aš bijau, kad kaip angis savo gudrumu suvedžiojo Ievą, taip ir jūsų minčių kas nesugadintų ir neatitrauktų nuo tyro atsidaavimo Kristui. Mat jei kas užklydęs ima skelbti kitą Jėzų, negu mes paskelbėme, arba jei jūs priimate kitą dvasią, kurios nebuvote priėmę, ar kitą evangeliją, kurios nebuvote gavę, tai jūs ramiausiai tatau pakenčiate. Juk tokie yra anie netikri apaštalai, klastingi darbininkai, besidedantys Kristaus apaštalais“ (2 Kor 11, 3 – 4. 13).

Mes žinome, kad Antikristas pasirodys ir stengsis apžavėti žmonių protus ir širdis. Valanda jau artinasi, scena paruošta: baimė, panika, sąmyšis viešpatauja visame pasaulyje. Reiškiniai, liudijantys apie netikrą pranašą, sutinkami

kiekviename žingsnyje, ir daugelis galės būti liudininkais to lemtingo momento, kai prasidės paskutinis amžinosios dramos veiksmas. Tai gali įvykti ir mūsų laikais, nes tempai didėja, įvykiai klostosi sparčiau, ir visur kur mes matome žmones – vyrus ir moteris – sąmoningai ar nesąmoningai besirenkant viena arba kita – šėtoną arba Dievą.

Tai bus kova ne dėl gyvenimo, bet dėl mirties, pačia tikrąja šio žodžio prasme. Kova, kurioje nebus pasigailėjimo, nebus pagalbos ar išimčių. Žmogiškoji šitos kovos stadija prasidėjo Edeno sode, kai šėtonas sugundė žmoniją ir nuviliojo ją nuo Dievo, privertė kiekvieną žmogų eiti savo keliu, vedamą begalinės daugybės prieštarų norų: „Mes visi klydome kaip avys, kiekvienas pasuko į savo kelią, o Viešpats uždėjo jam visų mūsų neteisybę“ (Iz 53, 6). Ir tai tęsis iki amžių galo, iki tų laikų, kol gėrio jėga pergals ir pasodins į sostą Tikrąjį Karalių.

Dabartiniu istoriniu momentu veidu į veidą stovi du galingi trejetai: Šventoji Trejybė (Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia) bei melagingasis šėtono trejetas, norintis pasiekti, kad žmonija nusilenktų jam. Šėtono trejetas (velnias, antikristas ir netikrasis pranašas) aprašytas Apreiškime Jonui: „Tada aš pamačiau iš slibino nasrų, iš žvėries snukio ir iš melagingo pranašo burnos išeinant tris netyrašias dvasias, tarytum varles“ (Apr 16, 13).

Nė sekundei – nei realybėje, nei sapne – nepalieka jūsų dvi šitos jėgos. Nėra tokios akimirkos, kad jūs negalėtumėte laisvai apsispręsti: ar seksite jūs paskui vieną, ar paskui kitą. Velnias visuomet stovi greta jūsų gundydamas, viliodamas, grasindamas, pataikaudamas. O kitoje jūsų pusėje visada yra Jėzus Kristus, visus mylintis, visa atleidžiantis, laukiantis, kada pagaliau jūs kreipsitės į Jį ir paprašysite

Jo pagalbos, pasirengęs suteikti jums antgamtinės jėgos įveikti blogį.

Jūsų didžiausio nerimo ir liūdesio minutėmis arba kai jaučiatės bejėgiai, prislėgti įvykių, su kuriais jūs negalite susidoroti, kai jus užvaldo neviltingas ir nusivylimas – būtent tomis minutėmis šėtonas stengiasi suduoti jums į pačią silpniausią vietą, kad pastūmėtų jus dar toliau tuo keliu, kuriuo pasuko Adomas.

Šitą pražūtingą minutę prisiminkite, kad Jėzus Kristus neapleido jūsų. Jis nepaliko jūsų bejėgių. Kaip kad Jis nugalejo šėtoną Savo gundymų ir išbandymų valandą, taip, žadėjo Jis, kad ir jūs galėsite pasiekti kasdienines pergales prieš gundytoją: „Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus, kad velnio darbus *sugriautų*“ (1 Jn 3, 8).

Ta pati Biblija dar ir dar kartą tvirtina mums apie Viešpaties meilę, dar ir dar kartą perspėja dėl velnio, vis atsistojančio tarp mūsų ir Dievo, dėl velnio, kuris visada laukia momento pagauti į savo pinkles žmogaus sielą: „Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti“ (1 Pt 5, 8). Biblija aprašo šėtoną kaip asmenybę, jis valdo daugybę demonų, besistengiančių užvaldyti ir kreipti visus žmonijos veiksmus: „...paklusdami kunigaikščiui, viešpataujančiam ore, dvasiai, veikiančiai neklusnumo vaikuose“ (Ef 2, 2).

Nė akimirkos neabejokite velnio buvimu! Tai asmenybė, ir visiškai reali asmenybė! Ir jis be galo protingas! Pažvelkite į pirmąjį šiandieninio savo laikraščio puslapį, jeigu jūs kiek nors dar abejojate velnio buvimu. Įsijunkite radiją arba paklausykite per televizorių paskutinių dienos naujienų, jeigu jums dar trūksta aiškių įrodymų.

Argi blaiviai mąstantys vyrai ir moterys šitaip elgtųsi,

jeigu jie nebūtų patekę į nagus pykčiui? Argi galėtų žmonės, kurių širdys pripildytos Dievo meilės ir palaimos, taip išdavinėti ir vykdyti šitokius prievartos bei siuto aktus, apie kuriuos mes girdime kiekvieną dieną? Argi galėtų išsilavinę, inteligentiški, sąžiningi žmonės, susirinkę prie derybų stalo, parodyti tokį visišką kitų žmonių poreikių bei tikslų nesupratimą, jeigu jų mąstymo būdas nebūtų sąmoningai užtemdytas bei sugadintas?

Kai aš girdžiu šiuolaikinio „apsišvietusio“ žmogaus nuomonę, kai jis pajuokia realaus šėtono, įsakinėjančio minioms piktųjų dvasių, tikimybę, visada prisimenu Alfredo Gugo eiles:

„Piktuoju“ netikim, kaip kad tikėta mūs tėvų,
Mes, leidę jam pirmam išeit, užsitrenkėm duris;
Neliko žemėje daugiau jo velniškų pėdų,
Šėtonišku juoku jisai daugiau mums neįgris.

Bet kas gi kasa duobę mums, kas kelia baimę jūs?
Kas sėja piktžoles toksai Jo, Viešpaties, laukuos?
Taip, „piktojo“ nėra, ir mes tuo patikim tuojau!
Bet kas pasauly čia toksai besėjas tamsą jau?

Taip, mums pasakė: jo daugiau nėra žemiškam kely;
Kieno gi balsą girdim tad arti ir iš toli?
Kas toks bausis visur matyt ir dieną, ir nakčia,
Jei „pikta“ nėra – nuspręsta jau – ir velnias jei ne čia?

Kas pasakys, iš kur tada nusikaltimų – jų
Tiek daug pasaulyje šitam – mažų ir didelių?
Mes neminim šėtono jau ir tikim: jo nėra,
Kieno tad šie juodi darbai, jei velnio nebėra?

Kas gi, iš tikrųjų, atsakingas už smukimą, terorą ir tą agonią, kuriuos visur mes regime aplink save? Kas gi kaltas dėl tų kančių, kurias visi mes patiriame, jeigu blogis – ne didžiulė jėga? Iš tiesų, šiuolaikinis išsilavinimas aptemdė mūsų protus, nes, besiremdami taip vadinamaisiais moksliniais įrodymais, mes prarandame tikėjimą į antgamtinę šėtono jėgą.

Džordžas Gelovėjus išreiškė abejotiną šiuolaikinio auklėjimo naudą, sakydamas: „Teorija, kad pasaulyje egzistuoja jėga arba pirmapradė būtis, asmeniška arba kitokia, pastoviai besipriešinanti Dievui, šiuolaikinio proto atmetama“.

Šiuolaikinis protas gali paneigti velnią, bet blogio principas nuo to neišnyksta!

Žymus metodistų pamokslininkas dakt. Klovisas Čepelis savo „Pamoksluose apie patarles“ rašo štai ką: „Greičiausiai Jėzus Kristus drauge su kitais Naujojo Testamento šventaisiais tikėjo piktosios dvasios, vadinamos šėtonu, egzistavimu. Mūsų dienomis šitoks mokymas atmestas“. Bet čia pat priduria: „Jeigu mes daugiau ir nebegalime laikyti, jog egzistuoja blogis, siedami jį su velnio buvimu, mes vis dėlto negalime sunaikinti paties blogio egzistavimo fakto. O nuodėmė – tai tamsus faktas, kad ir kaip ją beaiškintume“.

Nuodėmė – išties tamsus dalykas! Ir ji kyla su titaniška jėga, mesdama iššūkį visam gėriui, kokio tik besistengtų pasiekti žmonės. Ji kyla kaip tamsus šešėlis, visada pasirošęs užtemdyti bet kokį šviesos spindulį, kuris begali pasiekti mus iš aukščiau. Mes visi tai matom. Mes visi suvokiame tai visais savo širdies ir sielos virpesiais. Mes galime vadinti tai kaip norime, bet mes suvokiame jos realumą: „Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“ (Ef 6, 12).

Kaipgi aiškina šėtono neigėjai tą skubą, kuria plinta blogis? Kaip jie aiškina tas begalines kliūtis, kurios išskyla teisingųjų kelyje? Kokiomis prielaidomis gali jie paneigti tą faktą, kad žlugimas ir pražūtis plinta žaibišku greičiu, kai kuriamasis darbas ir atstatymas vyksta taip bauginančiai lėtai?

Paleiskite melagingas kalbas, apšmeižkite – ir, kaip stebuklu, šie žodžiai iškart pasieks pačias tolimiausias vietas. Bet pasakykite tiesą, pasielkite kilniaširdiškai, sąžiningai – ir nematomos jėgos iškart ims darbot, besistengdamos užtemdyti šitą menką šviesos ir vilties spindulėlį.

Niekas savo noru nestato šventovių šėtono garbei, iš kur skambėtų jo pamokslai. Bet jo žodžiai girdimi po visur, ir pernelyg dažnai pasaulis paverčia juos beviltiškais poelgiais. Jeigu nėra nematomų jėgų, besistengiančių apleisti ydomis žmonių širdis ir iškreipti jų mintis, tai kaip jūs paaiškintumėte tai, kad žmonės pasirengę išklaudyti visa ką žema, niekinga ir nedora, o visa kam tyra, gera ir šviesu žmonės lieka kurti?

Argi kas nors iš mūsų nusigręžtų kada nuo puikaus pri-nokusio vaisiaus, siekdamas supuvusio vaisiaus, apgraužto kirmėlių ir pradvokusio, jeigu mūsų nestumtų šitaip netikusiai pasirinkti didelė ir tamsi jėga. O taip, būtent taip, mes pastoviai darome. Mes visą laiką nusigręžiame nuo to, kas puiku, turtinga ir išaukštinta, ir ieškome beskonio, žeminančiai niekingo menkniekio. Tai šėtono darbas, ir jis klesti visur!

Tai, ką mes matome čia žemėje, – tai tik atspindys nuožmiausios kovos tarp gėrio ir blogio, vykstančios nematomoje sferose. Mes laikome savo planetą visatos centru, mes teikiame pernelyg didelės reikšmės žemiškiems įvykiams.

Mūsų kvailas išdidumas priveda prie to, kad mes tegalime pripažinti ir skaitytis tik su visa, kas aiškiai prieinama mūsų žmogiškajam supratimui. Bet tos didžiulės kovos, vykstančios neregimajame pasaulyje, mes negalime matyti!

Senieji išminčiai žinojo apie tai. Jie suprato, kad egzistuoja daug kas, ko negali regėti žmogaus akis ir girdėti žmogaus ausis. Šiuolaikinis žmogus guodžiasi mintimi, kad tai jis „sukūrė“ radiją ir televiziją, kad tai jam tapo įmanoma per atstumą siųsti garsus ir regimus vaizdus. Bet tiesa yra ta, kad šitos bangos, anksčiau nepažinotos žmogaus, egzistavo visuomet, ir pasaulinėje visatoje dar nemažai didžiųjų stebuklų, apie kuriuos žmogus kol kas neturi net menkiausio supratimo. Kad šių stebuklų esama, buvo žinota senovės pranašų, – bet netgi ir jie tegalėjo tik spėlioti, ar jų daug, netgi jie tegalėjo pajusti tik tolimą aidą baisiausios kovos, vykstančios sferose.

Dalis tos kainos, kurią Adomas sumokėjo, pasidavęs šėtono įkalbamas, buvo ir tai, kad prarasta galimybė matyti dvasinį ryšį. Jis prarado ir savo, ir visos žmonijos sugebėjimą matyti, girdėti ir suprasti visa, kas nėra iš esmės materialu. Adomas atsiribojo nuo stebuklų ir nematomojo pasaulio didybės. Jis prarado galią pranašauti, sugebėjimą numatyti ateitį ir tokiu būdu geriau suprasti bei atlikti šiandienos darbus. Jis prarado neatsiejamą visumos ir vienybės su pasauliu bei visomis gyvenančiomis būtybėmis jausmą. Jis pats save atskyrė nuo Dievo ir tapo priešiška būtybe Dievo pasaulyje.

Šitai pasielgęs, Adomas tapo panašus į sugedusį televizoriaus aparatą, kuris, užuot priiminėjęs daugelį bangų, ėmė priiminėti tik vieną, ir tai tiktai iškreiptai ir neryškiai.

Matydami, kad vaizdas televizoriaus ekrane virpa ir nukrypęs nuo fokuso, mes nekaltiname transliavimo stoties.

Jeigu mes negalime stebėti tos programos laidų, kurios mums norėtųsi, mes nekeikiame mokslininkų, sukūrusių lemputes televizoriui. Mes iškart pripažįstame, kad kaltas pats aparatas, kuriuo mes naudojames. Mes nesakome, kad visa televizija – apgailėtina nesėkmė, todėl kad galbūt neteisingai pastatyta mūsų antena arba mes gyvename tokioje vietovėje, kur laidos labai sunkiai priimamos.

Bet jeigu mes išgyvename likimo smūgius ar ligos tragediją, jeigu mums tenka patirti mūsų pačių nuodėmių pasekmes, tai mes iškart priekaištaujame Dievui! Mes kantriai ir atidžiai ardome savo televizorius, jeigu jie nerodo mums to, ko mums reikia, bet mes iškart kaltiname Dievą ir Jo pasaulį, jeigu viską jame matome iškreiptai.

Pakanka, kad kas nors būtų paaukštintas tarnyboje, užimdamas vietą, kurios mes tikėjomės, arba kas nors, mūsų laikomas mažiau vertu, turėtų pasisekimą ten, kur mūsų patirta nesėkmė – ir mes iškart imame šaukti, koks neteisingas Dievas. Mes norime žinoti, kodėl Dievas leidžia šitokią nelygybę! Mes visiškai praradome nuovoką apie tai, kad Dievas, kaip ir vyriausiasis televizijos stoties inžinierius, visą laiką mums siunčia tobulą Savo meilę ir teisingumą, o kalti, kad neteisingai priimame šitas laidas, mes patys.

Blogis ir dvasinis mūsų iškrypimas trukdo mums matyti ir jausti dieviškojo pasaulio tobulumą. Per mūs nuodėmę nublinksta visas jo paveikslas, ir mes negalime būti tikri Dievo, o ne blogio vaikai. Apaštalas Paulius pasakė už mus visus: „Aš nedarau gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, kurio nenoriu“ (Rom 7, 19). Apaštalas Paulius pažino grasinantį priešą, galingą visos žmonijos priešininką, ir sušuko: „Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno! Bet ačiū Dievui – per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų! Taigi aš

pats protu tarnauju Dievo įstatymui, o kūnu – nuodėmės įstatymui“ (Rom 7, 24 – 25).

Apaštalui Pauliui buvo visiškai aišku, kad yra du galingi priešininkai, ir jis gerai žinojo, kaip žmogus blaškosi tarp abiejų traukos jėgų. Gėrio jėga traukia protą ir širdį prie Dievo, o blogio jėga stengiasi patraukti kūną į mirtį ir pragaištį. Jūs esate priklausomi nuo tų pačių dviejų jėgų: gyvenimo ir mirties. Išsirinkite Viešpaties kelią, ir jūs rasite gyvenimą. Išsirinkite šėtono kelią – ir ateis mirtis!

ŠEŠTAS SKYRIUS

KAS LAUKIA MŪSŲ PO MIRTIES

„...aš esu atskirtas nuo mirties tik vienu žingsniu“ (1 Sam 20, 3).

Buvo pasakyta, kad visas gyvenimas yra pasiruošimas mirčiai. Psalmistas sako: „Kuris žmogus gali gyventi ir nepatirti mirties“ (Psalmė 89, 48).

Laikai, kuriais gyvename, laikomi laisvamanybės amžiumi. Mes stengiamės pakeisti pasaulį ir jį valdančius dėsnius, pasitelkdami žinias, mokslą, išradimus, atradimus, filosofiją bei materialistinę mąstymą. Mes stengėmės užkelti į sostą netikrus dievus: pinigus, garbę, žmogaus protą, – bet kad ir ką mes bebandytume daryti, galutinis rezultatas lieka tas pats: „Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teisumą“ (Žyd 9, 27).

Mes matome mirtį kiekviename žingsnyje. Greitosios pagalbos sirena, laidojimo biuro iškaba, kapinės, pro kurias mes dažnai praeiname, judantis gatvės viduriu katafalkas – viskas primena mums, kad mirtis bet kurią minutę gali pakirsti ir mus. Nė vienas iš mūsų negali žinoti, kada ateis šis momentas, bet mes visi žinome, kad jis gali ateiti kiekvieną minutę.

Dkt. Džonas S. Wimbišas gerai tai išreiškė: „Mūsų gyvenimas kabo ant plonų siūlelių. Kapo duobė žioji po mūsų kojomis kiekviename mūsų gyvenimo kelio žingsnyje. Mir-

tis – viso pasaulio priešas. Netgi karaliai turi nulenkti galvas prieš jos dalgį. Mokslininkai ir gydytojai stengiasi nuvyti šią pabaisą nuo rūmų vartų, bet gudri siaubo valdovė vis vien prasmunka pro sargybą, slenka koridoriais į karališkuosius miegamuosius ir apgaubia didingus valdovus savo tamsia skraiste“.

Kiekvienais metais keturiasdešimt tūkstančių amerikiečių sėda į savo automobilius nelabai temanydami, jog tai bus paskutinė jų išvyka. Nepaisant visų atsargumo priemonių, dar trisdešimt tūkstančių žmonių žūsta namuose dėl nelaimingų atsitikimų, neturėdami net minties apie mirtį. Nes mirtis be paliovos kerta žmones, nors medicinos mokslas ir „apsaugos inžinieriai“ pastoviai kovoja su ja – mirtis galų gale vis vien nugalė.

Šios senosios mokslo kovos dėka mes dabar galime naudotis keletu metų papildomo gyvenimo, nors mirtis vis vien stovi mūsų gyvenimo kelio gale, ir eilinio žmogaus gyvenimas vis dar nedaug viršija biblinę septyniasdešimties metų ribą.

Širdies ligos, kaip ir anksčiau, pakerta palyginus daug žmonių jų gyvenimo rytmetį. Vėžys skaudžiai prasigriaužia į tūkstančių žmonių kūnus. Tuberkuliozė, kraujo ligos, vaikų paralyžius, plaučių uždegimas reikalauja savo duoklės, nors medicinos tyrimai gerokai sumažino jų kasmetinį mastą. Bet kad ir kokios optimistinės bebūtų statistikos žinios, kad ir kiek bepakiltų vidutinė amžiaus riba, lyginant su amžiaus pradžia, kokia bebūtų žudynių, savižudybių bei kitų mirties būdų statistika – neišvengiamas pačios mirties faktas lieka nepakeičiamas – ir tai vis dėlto paskutinis mūsų išgyvenimas žemėje!

Nuo pat akimirkos, kai užgimsta kūdikis, prasideda kova

su mirtimi. Motina skiria ištisus metus, kad išsaugotų savo vaiko gyvybę. Ji rūpinasi maistu, apranga, supančia aplinka, vykdo medikų patarimus, skiepija, bet, nepaisant visų jos rūpesčių, vaikas jau pradėjo merdėti.

Praeis nedaug metų, ir jau pasirodys pirmieji silpnumo požymiai. Dantų gydytojas nustatys, kad yra mūsų dantys. Sustiprinti besilpstančiam regėjimui prisireiks akinių. Oda ims raukšlėtis, sulinks pečiai, mūsų eisena taps lėtesnė ir ne tokia tvirta. Mūsų kaulai taps trapesni, sumažės mūsų energija, ir, šito beveik ir nepastebėdami, mes būsimė jau arčiau mirties.

Draudimas ligos atveju ir ligininė susilpnins mums smūgi. Gyvybės draudimas bus panaudotas paskutinėms mūsų išlaidoms padengti ir pareigoms įvykdyti, ir mes įsitikinsime, kad visas gyvenimas buvo ilga ir nesibaigianti kova su mirtimi. Mums taps aišku, kad kovojome dėl vienintelio laimėjimo – vilties bent keletu metų pailginti gyvenimą, ir kaip mes besistengtume pergudrauti savo priešininką, galų gale mes suprantame, kad mirtis visuomet nugalės.

Koks paslaptingas šitas mūsų priešininkas! Toks pat paslaptingas, kaip ir pats gyvenimas! Nes tas gyvenimas, kurį mes matome aplink save – tarp daugybės augalijos, gyvūnų ir žmogiškųjų būtybių – negali būti nei sukurtas mūsų, nei paaiškintas. Mirtis taip pat nesiduoda paaiškinama, nors tai, kad ji egzistuoja, mums aišku lygiai taip pat, kaip ir aišku, kad egzistuoja gyvenimas. Kaip mes vis dėlto nemėgstame kalbėti apie ją, arba pripažinti jos reikšmingumo! Kai gimsta nauja gyvybė – kūdikis – mes džiaugiamės. Kai gyvenimas baigiasi, ir žmogus miršta, mes siekiame kuo greičiau išsivaduoti nuo minčių apie šį įvykį.

Argi vis dėlto ne keista, kad, aukodami šitiek energijos

tam, kad duotume pasauliui gyvybę, mes taip ryžtingai atsi-
gręžiame nugarą į tokį svarbų išėjimo iš gyvenimo žemėje
faktą. Dabar mūsų planetoje gyvena apie du milijardai žmo-
nių. Po šimto metų jie visi bus mirę. Jų kūnai taps bejaus-
miai. Bet kaipgi su jų sielomis – su pačia amžinąja gyvenimo
dalimi? Čia ir slypi paslaptis. Kas išeina, kai miršta žmogus?
Kur išeina tas išnykstantis „kažkas“?

Prieš pora metų Denveryje, Kolorado valstijoje, mirė
vienas žurnalistas. Lydėjusieji jį laidotuvėse klausėsi jo bal-
so, įrašyto į magnetofono juostą: „Tai mano laidotuvės. Aš –
ateistas ir buvau juo daugelį metų. Aš jaučiu gilią panieką
religinėms nesąmonėms. Kunigai – tai moraliniai bailiai, ste-
buklai – vaizduotės produktas. Jeigu ketvertas reporterių
būtų buvę pasiūsti stebėti Kristaus kančios ir faktus būtų
papasakoję tokiu pat iškreiptu būdu, kaip tai padarė apaštalai
Biblijoje, juos iš karto būtų išginę iš redakcijos. Aš nenoriu
jokių religinių giesmių. Mano laidotuvės paprasčiausiai būti-
nos tvarkai palaikyti“.

Visais laikais buvo žmonių, kurie savo neapykanta Dievui
bandė tyčiotis iš bažnyčios, Šventojo Rašto ir Jėzaus Kris-
taus. Nepateikdami jokių įrodymų, jie bando perrėkti Kris-
taus balsą. Istorija liudija, kad Džordžas Bernardas Šo,
Robertas Ingersolas ir daugelis kitų filosofų bandė taip pat
argumentų keliu panaikinti mirties baimę.

Paklauskime, kaip antropologas pasakoja apie mirtį dži-
unglėse. Tenai nėra jokių „religinių nesąmonių“, todėl kad
žmonės nėra ir girdėję apie Jėzų Kristų. Kokį vaidmenį tenai
vaidina mirtis? Kai kuriose gentyse senius išvaro į džiungles,
kad juos tenai sudraskytų laukiniai žvėrys, ir jaunieji nema-
tytų jų mirties. Kitose gentyse likę artimieji nusivelka dra-
bužius ir išsitepa kūnus baltais dažais – gedulo ženklu.

Valandų valandas besitęsiančios moterų aimanos ir raudos skelbia visiems, kad siela ruošiasi palikti kūną. Mirtis be krikščionybės įtakos persmelkta siaubo ir baimės.

Palyginkite visa tai su krikščionių mirtimi. Kai atėjo Jėzus Kristus, Jis atvėrė mums naują supratimą apie mirtį. Žmogus visuomet žiūrėjo į mirtį kaip į priešą, bet Jėzus Kristus skelbė, kad Jis nugalėjęs mirtį, atėmęs iš jos geluonį. Jėzus Kristus skaitėsi su tikrove, kviesdamas žmogų ruoštis mirčiai, kuri neišvengiama. Viešpats sakė: „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare“ (Mt 10, 28).

Biblija nurodo, kad iš tikrųjų yra dvi mirtys: viena *fizinė*, kita *amžina*. Jėzus Kristus įspėja, kad *amžinosios mirties* mums reikia bijoti kur kas labiau negu pirmosios – fizinės mirties. Jis aprašė antrąją mirtį kaip pragarą, kuris yra amžinas atskyrimas nuo Dievo... Jis nurodė, kad kūno mirtis yra niekas, palyginus su sąmoninga ir amžina sielos pražūtimi.

Paskutiniai mirštančiųjų žodžiai yra puiki medžiaga tyrimams tiems, kurie ieško tiesos apie mirtį. Dkt. Valburas Smitas savo žinomoje knygoje „Todėl sustok!“ pateikia keletą aprašymų, rodydamas kai kurių įžymių žmonių, nebuvusių krikščionimis, paskutines gyvenimo valandas.

Kaip skiriasi nuo jų mirties aprašymas krikščionio, kuris atgailavo už savo nuodėmes ir tikėdamas priėmė Jėzų Kristų savo Gelbėtoju!

Koledže, kurį aš lankiau, ilgus metus anglų kalbą dėstė dkt. Effi Viler. Ji garsėjo savo dievobaimingumu ne mažiau negu dėstomųjų dalykų išmanymu. 1949 m. gegužyje dkt. Viler parašė dkt. Ertzmanui, koledžo direktoriui, savo kolegoms ir buvusiems studentams tokio turinio laišką:

„Aš be galo dėkinga už tą minutę, kurią jūs skirsite, skai-

tydami šį laišką, todėl kad aš noriu, jog prieš išsivažinėdami vasaros atostogų, Jūs sužinotumėte tą tiesą apie mane, kurią aš pati sužinojau tik prieš savaitę. Mano gydytojas pagaliau nustatė tikrąją mano užsitęsios ligos diagnozę: vėžys, operuoti per vėlu. Jeigu jis būtų krikščionis, jis nebūtų buvęs toks sukrėstas ir nebūtų atidėliojęs pranešti man apie tai anksčiau, nes būtų žinojęs, kaip jūs ir aš, kad gyvenimą ir mirtį vienodai reikia sveikinti, jeigu mes gyvename su Viešpačiu ir vykdome jo valią. Jeigu Viešpats man paskyrė ne už ilgo ateiti pas Jį, aš tai padarysiu su džiaugsmu. Prašau neliūdėti dėl manęs nė minutės. Aš nenoriu Jums šaltai pasakyti „likite sveiki“, bet džiaugsmingai „iki pasimaty-mo“, kol aš vėl susitiksiu su Jumis toje pažadėtoje šalyje, į kurią man galbūt bus leista atverti Jums duris. Mano širdis kupina meilės kiekvienam iš Jūsų atskirai. Parašas: Effi Džen Viler“.

Praslinkus lygiai dviems savaitėms po to, kai ji parašė šį laišką, dkt. Viler stoji prieš savo Viešpatį ir Gelbėtoją, kuris tesėjo savo pažadą ir atėmė geluonį iš mirties (1 Kor 15, 55 – 57).

Biblija moko, kad mūsų siela nemirtinga. Jūsų siela amžina ir gyvens amžinai. Kitais žodžiais tariant, jūsų tikrasis „aš“, ta dalis jūsų esybės, kuri galvoja, jaučia, svajoja, vilia-si, jūsų „aš“, jūsų asmenybė – niekuomet nemirs. Biblija moko, kad jūsų siela gyvens amžinai – rojuje arba pragare. Jeigu jūs – ne krikščionis ir nesate atgimęs, tai, Biblija moko, kad jūsų siela eis į vietą, kurią Kristus vadina pragaru, ir kur ji lauks Dievo teismo.

Aš suprantu, pragaro tema ne iš maloniųjų. Ji labai nepopuliari, sukelia ginčų ir nesusipratimų. Vienok vieną savo vakarą aš skiriu pokalbiams šia tema. Po panašių diskusijų

laikraščiuose pasirodo daugybė skaitytojų laiškų šiuo klausimu – už ir prieš, nes Biblijoje šiai temai skiriama vienodai vietos su kitomis. Studentų rateliuose, įvairiose Amerikos vietovėse man dažnai užduoda klausimą: „Ką reiškia pragaras? Ar yra jame ugnis?“ – ir panašius. Kaip pastoriumi man teko užsiimti šitais klausimais. Aš negaliu jų apeiti, net jei jie žmonėms ir sudaro nemalonų ir jaudinantį juos išpūdį. Man regis, jog tai – viena iš sunkesniųjų krikščionybės tiesų.

Yra žmonių, kurie skelbia, jog galų gale visi išsigelbės, jog Dievas yra meilės Dievas, ir Jis niekuomet nieko nepasius į pragarą. Jie tiki, kad žodžiai „amžinas“ ir „esantis amžinai“ iš tikrųjų nereiškia „amžiams“, kaip laikui. Vienok tas pats žodis, kuris reiškia amžiną atskyrimą nuo Dievo, vartojamas nusakyti ir amžinybei danguje. Kažkas pasakė, jog „teisingumas reikalauja, kad teisiųjų džiaugsmą ir neteisiųjų bausmę mes laikytume vienodai trunkančiais laiko atžvilgiu, nes graikų kalboje šio laiko periodui apibūdinti vartojamas tas pats žodis“.

Kiti gi moko, kad po mirties tie, kurie atsisakė priimti dieviškąją išgelbėjimo planą, bus sunaikinti ir nebeegzistuos. Bet, peržiūrėjęs visą Bibliją nuo pirmo iki paskutinio lapo, aš negaliu rasti net ir šešėlio užuominos, kuri patvirtintų šitokią nuomonę. Biblija moko, kad mes galime išsigelbėti arba žūti, bet mūsų siela ir asmenybė egzistuos sąmoningai ir amžinai.

Yra dar ir tokių, kurie moko, kad po mirties vis dar tebėra galima išsigelbėti, kad Dievas duos dar ir tokią galimybę. Biblija vėlgi nieko neužsimena apie tai, tiktai dar ir dar kartą įspėja mus, kad „štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena!“ (2 Kor 6, 2).

Galima pateikti daug vietų iš Biblijos, patvirtinančių, ko

Biblija moko mus: kiekvienas, kas sąmoningai neigia Kristų kaip Viešpatį ir Atpirkėją, kankinsis ugnyje (Lk 16, 24).

„Žmogaus Sūnus išsiųs savo angelus, tie išrankios iš jo karalystės visus papiktintojus bei nedorėlius ir įmes juos į žioruojančią krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas“ (Mt 13, 41 – 42).

„Paskui jis prabils į stovinčius kairėje: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!“ (Mt 25, 41).

„Jo rankoje vėtyklė, ir jis išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi“ (Mt 3, 12).

„Jis atmonys tiems, kurie nepripažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Evangelijai. Jiems teks kentėti amžiną pragaištį, atstumtiems nuo Viešpaties veido ir nuo jo šlovingos galybės“ (2 Tes 1, 8 – 9).

„Kas sako savo broliui: „Pusgalvi!“, turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą“ (Mt 5, 22).

„Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai, išrankios bloguosius iš gerųjų ir įmes juos į žioruojančią krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas“ (Mt 13, 49 – 50).

„...tas turės gerti Dievo įniršio vyno, įpildo ir neatmiešto jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akyse. Jų kentėjimų dūmai rūks per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą“ (Apr 14, 10 – 11).

„Pati mirtis ir mirusiųjų pasaulis buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis – ugnies ežeras. Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą“ (Apr 20, 14 – 15).

„O bailiams, neištikimiems, nešvankéliams, žudikams, ištvirkéliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis“ (Apr 21, 8).

Bet man paprieštaraus: „Aš netikiu pragaru! Aš tikiu Kalno pamokslu“.

Gerai, pažiūrėkime į Kalno pamokslą, ir ten mes rasime tokius žodžius: „Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą. Ir jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas patektų į pragarą“ (Mt 5, 29 – 30).

Čia mes matome visiškai aiškų Jėzaus Kristaus pamokymą apie pragarą. Ir iš tikrųjų Jėzus Kristus kalbėjo apie tai, aiškino pavyzdžiais ir daug kartų įspėjo žmones apie nuodėmingo ir veidmainingo gyvenimo beprotiškumą čia, žemėje.

Nėra abejonės, kad puolę žmonės iki tam tikro laipsnio pragaro kančias kenčia jau čia, žemėje. Biblija sako: „O jei nedarysite, ką sakote, tai niekam nėra abejonės, kad jūs nusidedate Dievui ir žinokite, kad jūsų nuodėmė jus pasieks“ (Sk 32, 23). Ir dar Biblijoje sakoma: „Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno pjaus pražūtį, o kas sėja dvasiai, tas iš dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą“ (Gal 6, 8).

Vienok, mes akivaizdžiai matome, kad kai kurie ydingi žmonės, atrodytų, klesti, o teisieji kenčia dėl savo teisumo. Biblija mus moko, kad ateis teisingojo teismo diena, kada kiekvienas gaus pagal nuopelnus.

Ar pasiūs mylintis Dievas žmogų į pragarą? Atsakymas skamba: taip! Bet Jisai nepasiūs jo savo valia. Žmogus pats pasmerkia save tam, jeigu atmeta dieviškąjį išgelbėjimo

kelią. Iš meilės ir savo malonės Viešpats siūlo žmogui išsigelbėjimą ir atpirkimą, vilties ir dangiškios malonės patyrimo kelią. Bet žmogus dėl savo aklumo, neprotingo užsispyrimo, egoizmo ir veržimosi prie nuodėmingų malonumų atsisako paprasto dieviškojo kelio, kad išvengtų amžinojo prakeikimo kančių.

Įsivaizduokime, kad jūs – ligonis ir pasikvietėte gydytoją, kuris atėjęs paskyrė jums vaistų. Bet jūs pagalvojęs nusprendėte nekreipti dėmesio į jo patarimus ir nevertoti jo vaistų. Kai jūs po keleto dienų vėl pakviesite jį, jis galbūt nustatys, kad jums blogiau. Argi jūs galite dėl to priekaištauti gydytojui, argi jūs galite visą atsakomybę už tai suversti jam? Jis paskyrė jums vaistų, bet jūs atsisakėte juos vartoti!

Lygiai taip pat ir Dievas nurodo vaistą nuo visų žmonijos ligų. Šis vaistas – kiekvieno iš mūsų tikėjimas ir įsipareigojimas Jėzui Kristui. Prie jo mes dar sugrįšime kitoje dalyje. Bet jeigu mes patys, sava valia, atsisakome vaistų, tai turime išgyventi ir pasekmes, ir mes negalime dėl to kaltinti Dievo. Argi Viešpats kaltas, kad mes atmetame jo vaistą?

Yra žmonių, kurie klausia: „Kokia pragaro esmė?“ Graikiškojoje Biblijoje yra keturi žodžiai, kurie reiškia pragarą. Vienas žodis – *Šeol*, kuris Biblijoje trisdešimt vieną kartą verčiamas „pragaras“ Senajame Testamente. Tai mirusiųjų karalystė. Ji reiškia „nematomąją padėtį“. Žodžiai *liūdesys*, *skausmas ir suirimas* vartojami kontekste su šituo žodžiu.

Antrasis žodis – *Hades*, išverstas iš graikų kalbos, jis 10 kartų vartojamas Naujajame Testamente. Jis reiškia tą patį, ką ir *Šeol* Senajame Testamente. Su juo visada susieti žodžiai apie teismą ir kančią.

Trečiasis žodis *Tartarus* pavartotas tik vieną kartą 2 Pt 2, 4, kur jis sako, kad „Dievas nepagailėjo nusidėjusių

angelų, bet nubloškė juos į tamsias pragaro bedugnes...“ Šis žodis nurodo teismo vietą – kaip kalėjimą, požemį, kur viešpatauja pragariška tamsa.

Ketvirtasis žodis *Geena* pavartotas vienuolika kartų ir išverstas „pragaras“ Naujajame Testamente. Taip Jėzus Kristus pavadino Enono slėnį, vietą už Jeruzalės sienų, kur pastoviai būdavo deginamos šiukšlės ir atliekos.

Kai kurie klausia: „Ar Biblija moko, kad pragare, tiesiogine prasme, dega ugnis?“ Be abejo, Biblijoje daug kartų vartojamas žodis *ugnis* perkeltine prasme. Tarp kitko, Dievas turi ugnį, kuri dega, bet nesudegina.

Kai Mozė išvydo erškėčių krūmą, apstulbo, kad krūmas liepsnoja, bet nesudega. Trys žydų paaugliai buvo įmesti į degančią krosnį, bet ugnis jų nepalietė, ir nė vienas plaukas ant jų galvos neapsvilo.

Antra vertus, Biblija kalba apie mūsų liežuvį, kuris „... patsai pragaro padegtas“ (Jok 3, 6), kiekvieną kartą, kai mes blogai kalbame apie savo artimą... Tai nereiškia, kad mes kiekvieną kartą nudegame liežuvį, kai apkalbinėjame artimuosius. Bet nereiškia suprasti nei paraidžiui, nei iškreipti prasmės. Jeigu pragare nėra tikros ugnies, tai Dievas vartoja simbolių kalbą, kad galėtume suprasti, kas gali būti dar žymiai blogiau.

Iš esmės pragaras reiškia atskyrimą nuo Dievo. Tai antroji mirtis, kuri aprašoma kaip amžinas sąmoningas atskyrimas nuo visko, kas yra šviesa, džiaugsmas, gėris, teisingumas ir laimė. Biblijoje yra daug bauginančių aprašymų tos baisios padėties, kurioje atsiduria siela, praslinkus minutei po mirties. Keista, kad žmonės ruošiasi viskam, išskyrus mirtį. Mes ruošiamės gyvenimui mokydamesi. Mes ruošiamės komerciniams reikalams, karjerai, ruošiamės santuokai, ruošiamės

senatvei. Mes ruošiamės viskam, tik ne tai minutei, kurią mes turėsime mirti. O Biblija sako, kad mirti mums teks tik vieną kartą.

Mirtis yra reiškiny, kuris kiekvienam žmogui atrodo antgamtiškas, netaikytinas pačiam sau, bet visiškai natūralus, kai kalba eina apie kitus. Mirtis sulygina visus žmones. Ji atima iš milijonieriaus jo milijonus, o iš elgetos jo draiskalus. Ji įveikia godumą ir atšaldo aistras. Nė vienas nenorėtų galvoti apie ją, bet, nepriklausomai nuo to, visiems teks susidurti su ja: kunigaikščiams ir valstiečiams, kvailiui ir filosofui, žmogžudžiui ir teisuoliui. Mirtis nepripažįsta nei amžiaus, nei klasinės priklausomybės. Jos bijo visi žmonės.

Savo gyvenimo pabaigoje Daniilas Vebsteris pasakojo, kaip jis kartą dalyvavo pamaldose mažoje kaimo bažnytelėje. Pastorius buvo paprastas dievobaimingas žmogus. Kai maldos buvo baigtos ir Evangelijos tekstas perskaitytas, jis nepaprastai nuoširdžiai ir rimtai pasakė: „Mano draugai, mes galime mirti tik vieną kartą“. Vėliau D. Vebsteris, aiškindamas šitą pamokslą, pasakė: „Galbūt šitie žodžiai gali pasirodyti silpni ir šalti, bet man jie paliko tokį stiprų išpūdį, kokį man retai tekdavo patirti“.

Lengva galvoti apie kitus, susitinkančius su mirtimi, bet sunku patiems prisiminti apie tai, kad mums taip pat teks pergyventi šį susitikimą. Kai mes matome kareivius, vykstančius į frontą, arba skaitome apie nuteistąjį, kuriam priimtas mirties nuosprendis, lankome mirtinai sergantį draugą, mes jaučiame kažkokį iškilmingumą, supantį šituos žmones. Mirtį lemta sutikti visiems, ir kada tai atsitiks – tik laiko klausimas. Visi kiti susitikimai gyvenime – tarnybiniai ar savo malonumui – gali būti ir nesvarbūs, į juos galima neateiti, tik tai turi atitinkamas pasekmes – bet šito susitiki-

mo niekas negali numatyti, jo niekas negali pakeisti. Šis susitikimas būna tik kartą gyvenime, ir jis turi būti.

Jeigu fizinė mirtis būtų tiktai gyvenimo, praleisto toli nuo Dievo, pasekmė, mums nereikėtų šitaip bijoti, bet Biblija mus perspėja apie antrąją mirtį, visišką atskyrimą nuo Dievo.

Vienok tai turi ir šviesiąją pusę. Lygiai taip pat, kaip pranašauja pragarą nusidėjėliui, Biblija žada ir rojų teisiesiems. Sąvoka „rojus“ mums kur kas lengviau suprantama negu sąvoka „pragaras“. Biblijoje kalbama ir apie vieną, ir apie kitą.

Jeigu jūs keliatės į naują namą, jūs stengiatės sužinoti viską apie jo gyventojus. Jeigu jūs keliatės į kitą miestą, jūs norite žinoti apie jį viską: kokie į jį veda keliai, kokios jame yra pramonės įmonės, parkai, ežerai, mokyklos ir taip toliau. Todėl jeigu mes norime kokioje nors vietoje praleisti amžinybę, tai mes būtinai turime ką nors žinoti apie šitą vietą. Žinių apie rojų mes randame Biblijoje. Būtų visiškai teisinga galvoti ir kalbėti apie jas. Kalbant apie rojų, žemė, lyginant su juo, rodosi menka. Visos mūsų nuoskaudos ir šios žemės problemos tampa tokios menkos, jeigu mes įsivaizduojame savo ateitį. Krikščioniui iki žinomo laipsnio atsiveria rojus jau čia, žemėje. Jis turi dvasinę ramybę, gyvena ramybėje su savo sąžine, ramybėje su Dievu. Tarp visų nelaimių ir sunkumų jis gali džiaugtis. Jis eina lengvai, jo siela džiaugiasi, jo veidas švyti.

Bet svarbiausia tai, kad Biblija žada krikščioniui rojų pomirtiniame gyvenime. Kažkas paklausė devyniasdešimt ketverių metų Džono Kvinso Adamso, kaip jis jaučiasi. „Palyginti gerai, – atsakė šis, – tik tas namas, kuriame aš gyvenu, jau ne toks geras“. Net jeigu namas, kuriame mes gyvename, yra silpnas ir ligotas, mes vis dėlto galime jaustis

stiprūs ir tvirti, jeigu esame krikščionys. Jėzus Kristus mokė, kad yra rojus.

Galima pacituoti daugybę vietų, bet giliausią išpūdį palieka Evangelijos pagal Joną žodžiai: „Mano Tėvo namuose daug buveinių. Jeigu taip nebūtų, argi būčiau pasakęs: „Einu jums vietos paruošti!“? Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir aš“ (Jn 14, 2 – 3). Apaštalas Paulius taip tikėjo rojaus egzistavimu, kad galėjo pasakyti: „Vis dėlto esame gerai nusiteikę ir pasiruošę palikti kūno būstinę ir įsikurti pas Viešpatį“ (2 Kor 5, 8).

Kaip skiriasi krikščionio viltis ir mintys agnostiko Bobo Ingersolio, kuris prie savo brolio kapo pasakė: „Gyvenimas – tai siaura uždanga tarp dviejų amžinybių šaltųjų viršūnių. Mes veltui bandome pažvelgti už jos. Mes šaukiame, bet vienintelis atsakymas į mūsų riksmą yra mūsų aidas“.

Apaštalas Paulius vis kartojo: „Mes žinome“, „mes įsitikinę“, „mes turime tvirtą viltį“. Biblija sako, kad Abraomas „laukė miesto su tvirtais pamatais, kurio statytojas ir kūrėjas būtų Dievas“ (Žyd 11, 10).

Daugelis sako: „Ar jūs tikite, kad rojus iš tikrųjų egzistuoja?“ Taip! Jėzus Kristus pasakė: „Einu jums *vietos* paruošti“. Biblija moko, kad Henochas ir Elijas nužengė į dangų su kūnais ir į tam tikrą vietą, kuri tokia pat reali, kaip ir Los Andželas, Londonas arba Alžyras!

Daugelis žmonių klausia: „Kurgi rojus?“ Šventajame Rašte nekalbama, kur yra rojus. Biblija moko, kad tai būsimanti puiki šalis. Rojus aprašomas Biblijoje kaip „Dievo namai“, „kruša“, „geriausia šalis“, „palikimas“, „šlovė“.

Galbūt jūs paklausite: „Ar mes pažinsime vienas kitą rojuje?“ Biblija daugelyje vietų sako, kad bus didysis susitikimas su tais, kas išėjo pirma mūsų.

Kai kurie sako: „Ar jūs tikite, kad vaikai bus išgelbėti?“ Taip! Biblija nurodo, jog Viešpats nekaltins vaikų dėl jų nuodėmių, kol jie sulauks tokio amžiaus, kai patys galės būti atsakingi. Yra daugybė nuorodų, kad atpirkimas panaikina jų nuodėmes tol, kol jie sulauks amžiaus, kada jau patys atsakys už savo teisingus ar blogus poelgius. Biblija taip pat nurodo, kad rojus bus visuotinio supratimo ir pažinimo vieta, tokio pažinimo, kurio mes negalime išmokti žemėje. Izaokas Niutonas, jau būdamas senyvo amžiaus, pasakė jo išmintį garbinusiam žmogui: „Aš – vaikas ant jūros kranto, čia renku akmenėlių, ten kriauklę, bet prieš mane vis dar plyti didysis tiesos okeanas“.

Tomas Edisonas kartą pasakė: „Aš nežinau apie viską nė milijoninės procento dalelės“.

Dauguma Dievo paslapčių, kaip dvasinės kančios, sielvartas ir nusivylimai, tragedija, o ir Dievo tyla į žmonių kančias – viskas bus paaiškinta rojuje.

Daugelis žmonių klausia: „Ką mes darysime rojuje? Ar mes sėdėsime ir gėrėsime tenykščio gyvenimo džiaugsmas?“ Ne! Biblija nurodo, kad mes tarnausime Dievui. Mes dirbsime Dievui. Mes daug laiko leisime Jį garbindami. Biblija sako: „Nieko prakeiktino nebebus. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Dievo tarnai garbins jį“ (Apd 22, 3). Tai bus džiaugsmo, tarnystės ir Dievo garbinimo laikas.

Biblija moko, kad žmogus po atskyrimo nuo kūno stos prieš Viešpatį. Tą akimirką, kai žmogus miršta, jis betarpiškai stoja prieš Kristų. Ten jo siela laukia prisikėlimo, kada ji vėl susijungs su kūnu. Daugelis klausia: „Kaip gali atgyti palaidoti arba sudeginti kūnai?“ Mokslininkai jau įrodė, kad jokios cheminės medžiagos neišnyksta iš žemės. Dievas, iš pradžių sukūręs kūną, gali vėl sujungti visas jo sudėtines

chemines dalis, ir kūnas atgyja, kad susijungtų su siela. Bet naujas mūsų kūnas bus toks pat pasikeitęs, kaip ir Kristaus kūnas. Mes daugiau nežinosime nei ašarų, nei galvos skausmų, nei kančių, ligų ir mirties.

Štai dviejų amžinų pasaulių, esančių erdvėje, paveikslas. Kiekvienas Adomo sūnus bus viename ar kitame iš šių pasaulių. Didžioji paslaptis gaubia šiuos du pasaulius, bet Biblijoje yra pakankamai užuominų ir nurodymų, kiek pradedančių paslapties šydą – kad suprastume, jog vienas pasaulis bus kančių ir liūdesio, o kitas – šviesos ir šlovės pasaulis.

Mes dabar apžvelgėme žmonijos klausimus. Žiūrint paviršutiniškai, jie labai sudėtingi, bet iš esmės jie labai paprasti. Mes įsitikinome, kad visus šiuos klausimus galima apjungti į vieną žodį: *nuodėmė*. Mes matome, kad žmonijos ateitis beviltiška be Dievo. Bet nepakanka tik analizuoti mūsų problemas ir protu suvokti Dievo planą. Jeigu žmogus laukia pagalbos iš Dievo, tai jis turi įvykdyti žinomas sąlygas. Kiti knygos skyriai skirti kaip tik šioms sąlygoms nagrinėti.

ANTRA DALIS

PROBLEMOS
SPRENDIMAS

SEPTINTAS SKYRIUS

DĖL KO ATĖJO KRISTUS

„Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs, būtent: Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai; jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai“ (1 Kor 15, 3 – 4).

Mes matėme, kad pats baisiausias, pats pragaištingiausias reiškiny pasaulyje yra nuodėmė. Visų rūpesčių priežastis, viso blogio šaknis, kiekvieno žmogaus baimė slypi šiame viename mažame žodyje – nuodėmė. Ji sudarkė žmogaus gyvenimo harmoniją. Dėl jos žmogus prarado kilnumą. Ji įstūmė žmogų į velnio spąstus.

Visi psichikos sutrikimai, visos ligos, visas skurdas, visi karai – viskas kyla iš nuodėmės. Nuodėmė – beprotybės ir širdies apnuodijimo priežastis. Nuodėmė Biblijoje aprašoma kaip baisi pražūtinga liga, reikalaujanti nuodugnaus gydymo. Ją galima palyginti su uraganu, šėlstančiu vulkanu, bepročiu, ištrūkusiu iš psichiatrinės ligoninės, žmogžudžiu, ieškančiu sau aukos, riaumojančiu liūtu, tykojančiu grobio. Nuodėmė krenta į žemę kaip žaibo smūgis, kaip giljotinos peilis, nukertantis galvą. Nuodėmė panaši į mirtiną vėžį, graužiantį žmonių sielas. Nuodėmė yra kaip pašėlusis srovė, nusiaubianti viską savo kelyje.

Per nuodėmę žmogaus nusikaltimais suteršti visi vandens

šaltiniai, moraliai sugadintas vėjo dvelkimas, aptemdyta kiekvienos dienos šviesa, kiekvienas gyvenimo momentas apnuodytas kartėliu, kiekvienas gyvenimo kelias grasina sąpastais, dėl išdavikiškų seklumų kiekviena kelionė persipynusi su paržūtimi. Nuodėmė griauna laimę, užtemdo protą, atbukina sąžinę, užmuša viską, dėl jos – sielvarto ašaros ir kančių agonija, ji žada aksomą, o duoda įkapes, žada laisvę, o duoda vergiją, žada nektarą, o duoda tulžį, žada šilką, o duoda skarmalus.

Šimtmečius žmonės klaidžiojo dvasinėje tamsoje, apakinti nuodėmės ligos, ir apčiuopomis ieškojo savo kelio bei išeities. Žmogui buvo reikalingas kas nors, kas galėtų jį išvesti iš dvasinio sumišimo ir moralinio labirinto, kas nors, kas galėtų išlaisvinti jį iš velnio požemio, atverti jam kalėjimo duris. Žmonės alkanomis širdimis, ištroškusiais protais, sukūrė dvasia buvo bejėgiai, tuščiai įsiklausydami ir kreipdami savo žvilgsnius į tamsą. O velnias tuo metu piktdžiugiškai šventė savo pergale Edeno sode.

Jau nuo primityvaus gyvenimo džiunglėse ir per galingas Egipto, Graikijos bei Romos civilizacijas sumišę žmonės keldavo vis tą patį klausimą: „Kaip man rasti išeitį? Kaip man tapti geresniam? Ką man daryti? Kuriuo keliu man eiti? Kaip man nusikratyti šitos baisios ligos? Kaip man sustabdyti šią besiveržiantį pirmyn srautą? Kaip man ištrūkti iš duobės, į kurią aš pakliuvau? Jeigu yra šitas kelias, kaip jį rasti?“

Jūs jau matėte, kad Biblija moko, jog Dievas yra meilė. Ir Dievas troško ką nors padaryti dėl žmogaus. Jis norėjo išgelbėti žmogų. Jis norėjo išvaduoti žmogų nuo nuodėmės praeikimo. Kaip Jis tai galėjo padaryti? Pradžioje Dievas buvo įspėjęs žmogų, kad, sekdamas velniu, o ne Dievu, jis mirsias dvasia ir kūnu. Bet žmogus savo valia vis tiek neklausė

Dievo. Taip kad žmogus turėjo mirti. Kitaip Dievas būtų pasirodęs melagis, nes Jis negalėjo laužyti Savo duoto žodžio. Pati Dievo esmė neleidžia Jam meluoti. Dievo žodis turi būti įvykdytas. Todėl kai žmogus nepakluso Dievui, jis buvo išvartytas iš Dievo akių. Žmogus savo valia pasirinko velnio kelią. Dievas negalėjo žmogui atleisti jo nuodėmės, kitaip Jis Patsai būtų atsidūręs neįmanomoje Jam padėtyje – būtų tapęs melagis, nes Jisai buvo sakęs: „O iš medžio žinojimo gero ir pikto nevalgyk; nes tą dieną, kurioje iš jo valgysi, neišvengiamai mirsi“ (Pr 2, 17).

Turėjo būti rastas kitas kelias, nes žmogus buvo beviltiškai pražuvęs. Pati žmogaus prigimtis buvo iškrypusi. Jis sukilo prieš Dievą. O daugelis netgi neigė patį Dievo egzistavimą – tiek jie buvo apakinti tos ligos, kuria sirgo.

Bet jau Edeno sode Dievas užsiminė apie tai, kad Jisai Pats kažką įvykdysias. Jis įspėjo velnią ir pažadėjo žmogui: „Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir tarp moteriškės, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; ji sutrins tau galvą, o tu tykosi jos kulnies“ (Pr 3, 15). Su šiais žodžiais suspindo iš dangaus ryškus šviesos spindulys. Juose yra pažadas. Jais žmogus gali pasikliauti. Dievas pažadėjo, jog išaušianti diena, kai ateis Atpirkėjas, Išvaduotojas. Dievas suteikė žmogui viltį. Ir daugybę amžių bei tūkstantmečių žmogui žėrėjo šitas vilties spindulys.

Bet tai buvo dar ne viskas. Būta ir kitų atvejų tūkstantmetėje žmonijos istorijoje, kai dangiškoji šviesa liejosi į žemę. Visame Senajame Testamente Dievas duoda žmogui pažadą išganyti, jeigu jis tikės ateisiančiuoju Atpirkėju. Todėl Dievas ėmė mokyti savo tautą, kad žmogus gali būti išgelbėtas tiktai tarpininkavimu. Kas nors kitas turi sumokėti išperkamąjį mokestį už žmogaus išganymą.

Akimirkai mintimis sugrįžkime į rojų. Dievas pasakė: „Tą dieną, kurioje tu nuo jo valgysi, mirte numirsi“ (Pr 2, 17). Žmogus valgė vaisių. Jis mirė.

Įsivaizduokime, jog Dievas būtų pasakęs: „Adomai, tu padarei klaidą. Iš tavo pusės tai buvo lengvas paklydimas. Aš tau atleidžiu. Nedaryk taip daugiau niekada“. Tokiu atveju Dievas būtų buvęs melagis. Jis daugiau nebebūtų buvęs šventasis. Jis daugiau nebebūtų buvęs teisusis. Iš pačios Savo esmės Jis turėjo laikytis Savo žodžio. Ant kortos buvo pastatytas Dievo teisumas. Žmogus turėjo mirti kūnu ir siela. Jo nuodėmingumas atskyrė jį nuo Dievo. Dėl to žmogus turėjo kentėti ir mokėti už savo nuodėmes. Kaip mes matome, Adomas buvo žmonių giminės galva. Kai Adomas nusidėjo, nusidėjome mes visi: „Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, ir taip mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo“ (Rom 5, 12).

Liko pats opiausias klausimas: „Kaip Dievas, būdamas teisus, vis dėlto gali išteisinti nusidėjėlių?“ Reikia prisiminti, kad žodis *išteisinti* reiškia „sielos išlaisvinimą nuo kaltės“. Išteinimas reiškia žymiai daugiau negu atleidimas. Nuodėmė turi būti pašalinta, tartum jos niekuomet nė nebūtų buvę. Žmogus turi būti atnaujintas taip, kad jame neliktų nei dėmių, nei ydų. Kitais žodžiais tariant, žmogus turi būti vėl sugražintas į padėtį, kurioje jis buvo iki tol, kol atpuolė nuo malonės.

Šimtmečiais žmonės, neįtardami savo aklumo, stengėsi grįžti į Edeną, bet niekuomet negalėjo pasiekti šio tikslo. Jie išbandė daug kelių, bet veltui. Išsilavinimas būtinas, bet vien tik išsilavinimas dar neatveda žmogaus prie Dievo. Klaidingos religijos – tai narkotinės priemonės, slepiančios skurdą, kuriame yra žmogus, bet jos niekuomet neatves žmogaus į

tikslą. Jungtinių Tautų Organizacija gali būti praktinė būtinybė pasauliui, kuriam gresia karas, ir mes esame dėkingi už kiekvieną žingsnį tarptautiniuose santykiuose, galintį pašalinti ginčą, išvengiant karo. Bet jeigu Jungtinių Tautų Organizacija galėtų užtikrinti ilgalaikę taiką, tai žmogus galėtų pasakyti Dievui: „Tu mums daugiau nebereikalingas. Mes įtvirtinome žemėje taiką ir organizavome visuomenę, kaip reikalauja teisingumas!“ Bet visi šie planai – tikrai žiniuonių pagamintos žolelės, kuriomis gali naudotis pasaulis, belaukdamas Didžiojo Gydytojo. Pažvelgę į savo istoriją, mes pamatysime, kad pirmasis žmonių bandymas susivienyti, statant Babilono bokštą, baigėsi kalbų sumaišymu. Visais kitais atvejais, kai žmonės bandė apsieiti be Dievo, jie patyrė nesėkmę. Kitaip ir negalėjo būti.

Lieka klausimas: „Kaip Dievas gali būti teišus, tai yra ištikimas Sau Savo esme ir Savo šventumu, ir vis dėlto išteisingi nusidėjėli?“ Juk kiekvienas žmogus turėjo nešti savo nuodėmes, visa žmonija liko be pagalbos, nes kiekvienas buvo užkrėstas ta pačia liga.

Buvo įmanomas vienintelis klausimo sprendimas – kad kas nors nekaltas savo noru sutiktų mirti kūnu ir dvasia, imdamasis pavaduoti žmones prieš Dievą. Šitas nekaltasis turėjo prisiimti nuosprendį, bausmę ir mirtį. Bet kurgi rasti tokią asmenybę? Suprantama, žemėje tokios nerasi, nes Biblija sako: „Visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 23). Buvo tik viena galimybė. Vienatinis Dievo Sūnus buvo ta vienintelė asmenybė pasaulyje, kuri galėjo prisiimti sau pasaulio nuodėmes.

Biblija apreiškia mums Dievą trijuose asmenyse. Tai paslaptis, kurios mes niekuomet negalėsime suprasti. Biblija nemoko, kad yra trys dievybės, bet kad yra vienas Dievas.

Tačiau šis vienintelis Dievas yra išreikštas trijuose asmenyse: Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia.

Antrasis šventosios Trejybės asmuo yra Dievas Sūnus Jėzus Kristus. Jis savo esme lygus Dievui. Jis nėra *vienas* iš Dievo sūnų, bet Dievo Sūnus, *vienagimis*. Jis amžinasis Dievo Sūnus – antrasis Šventosios Trejybės asmuo, Dievas, pasirodęs kūne, gyvasis Išganytojas.

Biblija moko, kad Jėzus Kristus neturi pradžios. Jis niekada nebuvo sukurtas. Biblija moko, kad begalės žvaigždžių, dangaus šviesuliai, mūsų žemė buvo sukurti. Jėzaus Kristaus gimimas, kurį mes minime per Kalėdas, nebuvo Jo pradžia. Jo kilmė apgaubta tos pačios paslapties, su kuria mes susiduriame, kai pradedame ieškoti Dievo pradžios. Biblija mums tiktai sako: „Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas“ (Jn 1, 1).

Biblija mus moko, kad „Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos tvarinijos pirmgimis, nes jame sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, – visa sutverta per jį ir jam. Jis yra pirma visų daiktų, ir visa juo laikosi“ (Kol 1, 15 – 17).

Paskutinis sakiny nurodo, kad Jis viską laiko Savo rankoje. Kitaip tariant, visa visata subyrėtų į milijardus atomų, jeigu nebūtų sulaikoma Jėzaus Kristaus jėgos. Ir vėl, Biblija sako: „Iš pradžių tu, Viešpatie, sutvėrei žemę ir dangūs – tavo rankų darbas. Jie išnyks, o tu pasiliksi, jie visi sudils ir jie bus pakeisti. Bet tu esi tas pats, ir tavo metai nesibaigs“ (Žyd 1, 10 – 12).

Jėzus Kristus taip pat pasakęs apie save: „Aš esu Alfa ir Omega“ – sako Viešpats Dievas, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, visagalis“ (Apr 1, 8). Jis, ir tiktai Jis vienas turėjo

galią ir jėgą gražinti žmogų Dievui. Ar Jis padarė tai? Jeigu Jis norėjo tai padaryti, Jis turėjo ateiti į žemę. Jis turėjo tapti tarnu. Jis turėjo tapti panašus į žmogų. Jis turėjo pažeminti Save ir būti klusnus iki mirties. Jis turėjo susikauti su nuodėme. Jis turėjo susitikti ir nugalėti šėtoną, žmonių sielų priešą. Jis turėjo sutraukti grandines ir išlaisvinti kalinius, sumokėdamas už tai didžiule kaina – savo kraujo kaina. Jis turėjo būti paniekintas ir žmonių atstumtas, turėjo tapti vyru, išbandžiusiu sielvartą ir ligas. Jis turėjo būti pamirštas ir Dievo apleistas, sužeistas ir sumuštas už žmonių nuodėmes. Jis turėjo abipusiai sutaikinti Dievą ir žmones. Jis turėjo tapti Didžiuoju Tarpininku žmonijos istorijoje. Jis turėjo mirti už nusidėjėlių. Ir visa tai Jis turėjo padaryti savo noru.

Dėkui Dievui, visa tai iš tiesų įvyko! Iš dangaus aukštybės Jis matė mūsų žemę, skriejančią erdvėje – apniukusią, prakeiktą, nuodėmės suardyta, paskirtą pragarui. Jis matė ir mane, ir jus, sulinkusius po nuodėmės našta, surištus nuodėmės pančiais. Savo dangiškosiose buveinėse Jis priėmė savo sprendimą. Pulkų pulkai angelų nusilenkė su giliausiu nusižeminimu ir pagarba, kai karalių Karalius ir viešpačių Viešpats, galintis žodžiu kurti pasaulius, įžengė į savo spindintį vežimą, leidosi pro perlų vartus į dangaus erdves ir tamsią naktį, kuomet giedančios žvaigždės ir lydintys angelai Jį šlovino, išlipo iš vežimo virš Judėjos, numetė Savo žėrinčius rūbus ir tapo žmogumi!

Įsivaizduokite, kad aš, eidamas keliu, užlipčiau ant skruzdėlyno. Aš pažiūrėčiau žemyn ir pasakyčiau skruzdėms: „Man labai gaila, kad aš užlipau ant jūsų skruzdėlyno. Aš sugrioviau jūsų namą. Jūs baisiai sumišusios. Man labai norėtusi pasakyti, kad aš jus myliu, kad visiškai nenorėjau šito padaryti ir labai norėčiau jums padėti“.

Jūs prieštarausite: „Tai beprasmiška ir neįmanoma, skruzdės negalės suprasti jūsų žodžių!“ Būtent tas ir yra! O kaip būtų gerai, kad aš keletui minučių galėčiau tapti skruzde ir pasakyti jų pačių kalba apie savo meilę joms!

Štai taip ir pasielgė Kristus. Jis atėjo, kad apreikštų žmonėms Dievą. Jis ir pasakė mums, kad Dievas myli mus ir domisi mūsų gyvenimu. Jis mums papasakojo apie Dievo gailestingumą, kantrybę ir malonę. Jis pažadėjo amžinąjį gyvenimą.

Bet ir dar daugiau: Jėzus Kristus tapo kūnu ir krauju tam, kad mirtų. „Jėzus pasirodė, kad sunaikintų nuodėmes“ (1 Jn 3, 5).

Kristus atėjo į pasaulį „savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“ (Mt 20, 28). Jėzaus Kristaus atėjimo į žemę tikslas buvo atiduoti savo gyvybę kaip auką už žmonių nuodėmes. Jis atėjo, kad mirtų. Jo mirties šešėlis kybojo virš visų trisdešimt trejų Jo gyvenimo žemėje metų.

Tą naktį, kai gimė Jėzus Kristus, šėtonas sudrebėjo. Jis stengėsi nužudyti Jėzų, vos tik Jam gimus. Kuomet Erodas įsakė išžudyti vaikelius, jis teturėjo vienintelį tikslą – prirengti mirtį Kristui.

Per visas Savo gyvenimo žemėje dienas Jisai nė karto nenusidėjo. Jis buvo vienintelis žmogus, nepadaręs nuodėmės. Jis galėjo stoti prieš žmones ir pasakyti: „Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus?“ (Jn 8, 46). Priešai dieną ir naktį persekiojo Jėzų, bet niekas negalėjo rasti Jame nuodėmės. Jis buvo nesuteptas ir nepriekaištingas.

Jėzus Kristus gyveno kukliai. Jis nesiekė jokios garbės, nesivaikė šlovės. Jis gimė tvarte. Gyveno mažame Nazareto miestelyje. Buvo stalius. Jis subūrė apie Save mažą Juo pasekusių žvejų grupę. Gyveno tarp žmonių kaip žmogus. Nero-

dē savo pranašumo, nesiekē laikinų pergalių. Jis nusižemino laubiau už bet kurį gyvenusįjį žemėje.

Bet Jis mokė žmones su tokiu autoritetu, kad Jį girdėjusieji kalbėjo: „Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!“ (Jn 7, 46). Kiekvienas Jo ištartas žodis buvo teisingas tiek teoriškai, tiek ir moksliskai bei etiškai. Moraliniai Jėzaus Kristaus požiūriai bei tvirtinimai visa kuo aiškūs. Jo moralė tyra, priimtina ir tiems laikams, kada Jis gyveno, ir visiems amžiams.

Jo, palaimintosios asmenybės, žodžiai buvo pranašiskai teisingi. Jėzus pranašavo apie daug ką, kas dar laukia mūsų ateityje. Įstatymo vykdytojai stengėsi sugauti Jį klastingais klausimais, bet niekada jiems nepavykdavo sugluminti Jėzaus. Jo atsakymai priešinkams būdavo aiškūs ir tikslūs. Jo tvirtinimuose nebelikdavo vietos klausimams, Jo nuomonėse nebūdavo neaiškumų, Jo žodžiuose nebūdavo svyravimų. Jėzus žinojo ir todėl kalbėjo ramiai ir autoritetingai. Jis kalbėjo taip paprastai, kad ir eiliniai žmonės su džiaugsmu Jo klausėsi. Jo žodžiai buvo labai svarbūs, bet lengvai suprantami. Jo žodžiai spindėjo tokiu paprastumu ir šviesa, kad erzino Jo priešus. Jėzus sprendė didžiules nūdienos problemas tokiu būdu, kad praeiviui būdavo nesunku Juo pasekti.

Jėzus Kristus gydė ligonius, luošus, nusilpusius ir aklus. Jis gydė raupsuotuosius ir prikeldavo mirusiuosius. Jis išvarinėdavo piktašias dvasias, tildė stichiją, tramdė audras. Jis atnešė ramybę, džiaugsmą ir viltį minioms žmonių, kurioms Jis kalbėjo. Jis niekada nebijojo. Jis niekada neskubėjo. Jį aplenkdamo nelaimingi atsitikimai. Jo judesiai būdavo ramūs ir apgalvoti. Jis turėjo tobulą savitvardą, nesirūpino ir nesvyravo savo darbe.

Jis ramiai stovėjo priešais Pilotą ir pasakė: „Tu neturėtum

man jokios galios, jeigu tau nebūtų jos duota iš aukštybių“ (Jn 19, 11). Ir išgąsdintiems žmonėms pareiškė, kad Jo valdžioje yra angelų legionai.

Jis artinosi prie kryžiaus oriai, ramiai, įsitikinęs, kad bus įvykdyta pranašystė, pasakyta prieš aštuonis šimtmečius. „Jis buvo paaukotas, nes pats norėjo, ir neatvėrė savo burnos; ir kaip avis, vedama pjauti, ir kaip avinėlis nutyla prieš tą, kuris jį kerpa, taip ir jis neatvėrė savo burnos“ (Iz 53, 7).

Jis ėjo garbingai, suvokdamas savo pranašumą ir su didžia nuojauta Savo misijos, kurią Jisai turėjo atlikti. Jis atėjo, kad išgelbėtų nusidėjėlius. Jis atėjo, kad atitolintų Dievo rūstybę. Jis atėjo, kad išpirktų žmones iš šėtono turgaus. Jis atėjo, kad amžiams nugalėtų šėtoną. Jis atėjo, kad triumfuotų prieš pragarą ir kapą. Jam tai padaryti tebuvo tik viena vienintelė priemonė. Prieš Jį tebuvo tik vienas kelias.

Jėzaus mirtis buvo išpranašauta prieš tūkstančius metų. Pirmiausia, kaip mes matėme, Edeno sode, o paskui pranašystės apie Jėzaus Kristaus gyvenimą ir mirtį buvo skelbiamos visus likusius amžius. Abraomas numatė Jo mirtį, aukodamas savo sūnų. Izraelio tauta atvaizdavo Jo mirtį avinėlio aukojimu. Kiekvieną kartą ant judėjų altoriaus besiliejęs aukos kraujas atvaizduodavo kraują Avinėlio, kuris ateis ir atpirks nuodėmes. Dovydas numatė Jo mirtį keliose pranašiškosiose psalmėse. Pranašas Izaijas paskyrė ištisus savo knygos skyrius, išvardindamas ir nusakydamas visas Jėzaus mirties smulkmenas.

Jėzus Kristus sakėsi turįs galią atiduoti Savo gyvybę, kai Jisai kalbėjo: „Aš – gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas už avis guldo gyvybę“ (Jn 10, 11). Ir dar pasakė: „Taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3, 14 – 15). Jė-

zus Kristus matė kryžių, iškilusį amžinybėje. Prieš šimtmečius iki savo gimimo Jis žinojo, kad artėja Jo mirties diena. Kai Jėzus gimė iš Marijos, kryžius jau temdė Jo kelią. Jis apsilviko žmogaus kūną, kad mirtų. Nuo lopšio iki kryžiaus Jėzaus gyvenimo tikslas buvo mirtis.

Jis kentėjo, kaip nė vienas iki Jo gyvenęs žmogus nėra kentėjęs: naktis, praleista Getsemanės sode, deglų šviesa, išdaviko bučinys, suėmimas, vyriausiojo kunigo teismas, laukimo valandos, Romos valdytojo rūmai, perėjimas į Erodo rūmus, grubus Erodo kareivių elgesys, kraupi scena, kai Pilotas stengėsi išgelbėti Jėzų, o kunigai ir minia reikalavo Jo kraujo, sumušimas, rėkianti minia, kelias iš Jeruzalės į Golgotą, vinys, kalamos į rankas, vinys, kalamos į Jo kojas, erškėčių vainikas ant Jo galvos, patyčios ir dviejų galvažudžių pašaipos: „Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti“ (Mt 27, 42).

Kai kurie žmonės klausė, kodėl Kristus mirė taip greitai, per šešias valandas, kai kitos aukos kankindavosi ant kryžiaus dvi arba tris dienas. Bet Jisai buvo jau silpnas ir iškančiantas, kai atėjo į Golgotą. Jis buvo nuplaktas ir fiziškai išsekęs. Bet mirdamas, Kristus mirė savo noru. Jis pasirinko tikslų laiką, kuomet atidavė Savo dvasią.

Taip apnuogintas Jisai kybojo tarp dangaus ir žemės. Žmonės mušė Jį, kol Jo veidas apsipylė krauju. Jie spjaudė į veidą, kol Jo veidas pasidengė bepročių žmonių seilėmis. Jėzus neištarė nei skundo, nei maldavimo, o tiktai vieninteliu žodžiu davė suprasti tą baisią kančią, kurią Jis patyrė, – sakydamas „trokštu“. Tekėjo kraujas. Dievas reikalavo nusidėjėlio arba jo pavaduotojo mirties. Kristus buvo šitas Pavaduotojas. Arkangelas Gabriėlius ir daugybė angelų legionų skrajojo visatos pakraščiais su paruoštais kalavijais. Tik vieno Jo palaimingų akių žvilgsnio būtų užtekę, kad šie nustumtų įpy-

kusią, siautėjančią minią į pragarą. Ne vinyš Jį laikė, o meilės ryšiai, kurie rišo stipriau negu visos virvės, suvytos žmogaus rankų: „O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvome nusidėjėliai“ (Rom 5, 8).

Už jus! Už mane! Jis Savo kūnu užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus. Kažkas pasakė: „Įsivaizduokite Jį ant kryžiaus nuleista galva, slegiamą baisaus vienatvės ir atsiskyrimo nuo Dievo jausmo, priėmusį į savo širdį pasaulio nuodėmės pasekmes, ir jūs pamatysite, kaip Jis, prisiimdamas pasaulio nuodėmes, sukūrė tai, ko Jam nereikėjo Pačiam, bet ką Jisai galėjo išdalinti tiems, kurių vietą Jis užėmė ant kryžiaus. Mes suvokiame visišką savo nesugebėjimą suprasti ar paaiškinti šitą kančią, o tiktai jaučiame gilią pagarbą Jo jėgai ir didybei, kai girdime iš Jo lūpų žodį: „Įvyko“.

Bet fizinė Jėzaus Kristaus kančia nebuvo tikroji Jo kančia. Daugelis žmonių buvo mirę iki Jo. Daug būta kankinių. Siaubinga Jėzaus Kristaus kančia buvo dvasinė Jo mirtis. Jis pasiekė nuodėmių prarajos dugną, išmatavo sielvarto gylį, kai Dievas nusigrėžė nuo Jo ir paslėpė savo veidą taip, kad Jėzus sušuko: „Mano Dieve! Mano Dieve! Kodėl mane apleidai!?“ Paliktas vienatvėje, Kristus ištarė šiuos žodžius svarbiausią žmonijos istorijos valandą. Nuo šių žodžių įsižiebė šviesa kaip atspindys to, ką Jis jautė, bet net šis atspindys apakino mus taip stipriai, kad, pasak Kembelo: „Nė viena akis negalėjo išverti šito spindesio“. Šie žodžiai buvo ištarti tam, kaip puikiai pasakyta Dr. Morgano, kad „...žmogus sužinotų, kiek daug dar jis negali suprasti“.

Jis, nepažinęs nuodėmės, tapo nuodėme dėl mūsų, kad mes būtume Dievo išteisinti per Jį. Ant kryžiaus Jėzus tapo nuodėme. Jis buvo Dievo apleistas. Kadangi Kristus nepažino nuodėmės, Jam skirta bausmė yra vertybė, pranokstanti mūsų

supratimą, nes šios bausmės Jam Pačiam nereikėjo. Bet jeigu Jis pakėlė nuodėmę Savo Paties kūnu ir sukūrė vertybę, kurios Jam Pačiam nereikėjo, tai dėl ko Jis šitai padarė?

Žmogus niekuomet negalės sužinoti, kaip tai įvyko tamsybės gelmėse. Aš žinau tiktai viena – Jis savo kūnu užnešė mano nuodėmes ant kryžiaus. Jis stovėjo ten, kur turėjau stovėti aš. Tas pragariškas kančias, kurios turėjo tekti mano daliai, Jis prisiėmė Sau, ir aš galiu dabar eiti į dangų ir gauti tai, kas nepriklauso man teisėtai, bet kas teisėtai priklauso Jam. Visi pirmavaizdžiai, visi pažadai, visos Senojo Testamento pranašystės buvo dabar įvykdytos. Kunigams daugiau nebereikia kartą per metus eiti į Šventų Švenčiausiąją. Jo aukoje buvo tikroji bausmė, pavadavimas, užtarimas ir sutakinimas: „Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teismą, taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad atsilygintų už visų nuodėmes“ (Žyd 9, 27 – 28).

Dabar, kai išganymo pagrindas padėtas, viskas, ką turi daryti nusidėjėlis – tai tikėti į Dievo Sūnų, ir tada jis turės ramybę su Dievu: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3, 16).

Kristaus nukryžiovime aš išvelgiu tris reikšmes. Pirmiausia, juo apibūdinamas *žmogaus nuodėmės* gilumas. Nepriekaištaukite ano meto žmonėms, kad jie nukryžiuo Kristų. Dėl to kaltas ir aš, ir jūs. Ne romėnų kareiviai priklė Jį prie kryžiaus, bet jūsų ir mano nuodėmės buvo ta priežastis, kad Jis savo noru pasirinko šią mirtį.

Antra, nukryžiovimas parodo man visaapimančią *Dievo meilę*. Jeigu jūs kada nors abejojote Dievo meile, pažvelkite įdėmiai į Golgotos kryžių – ir jūs suprasite, kas yra Dievo meilė.

Trečia, nukryžiuavimas – *vienintelis išgelbėjimo kelias*. Jėzus pasakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jn 14, 6).

Nėra jokios galimybės išsigelbėti nuo nuodėmės ir nuo pragaro, kol suprasi, kad ne Kristui, o tau vieta ant kryžiaus. Jeigu būtų kitas kelias mus išgelbėti, tai Jėzus būtų jį atradęs. Jeigu geresnės gyvenimo aplinkybės ar geras, doras gyvenimas galėtų išgelbėti mus, tai Jėzui Kristui nebūtų reikėję mirti. Bet mūsų vietą turėjo užimti Pavaduotojas. Žmonės nemėgsta kalbėti apie tai, jie nemėgsta klausyti apie tai, nes tai žeidžia jų išdidumą, žemina jų savimeilę.

Daugelis žmonių sako: „Argi aš negaliu išsigelbėti, jeigu aš gyvenu teisingai? Arba jeigu aš laikausi Kristaus įsakymų? Arba jeigu gyvenu taip, kaip Jis mokė?“ Bet jeigu jūs ir pamėgintumėte gyventi taip, kaip mokė Kristus, jūs vis tikėtai liktumėte nusidėjėlis. Jūs vis dėlto sukluptumėte, nes dar niekam nepavyko visą gyvenimą – nuo gimimo iki mirties – pragyventi taip, kaip mokė Jėzus Kristus. Jums vis dėlto teks klysti, peržengti įstatymą, būti neklusniam, nusidėti... Ką gi jūs tada darysite su savo nuodėmėmis? Vienintelis kelias – atnešti jas kryžiaus papėdėn ir ten gauti atleidimą.

Prieš daugelį metų karalius Karolis Penktasis pasiskolino iš vieno antverpeniečio pirklio didelę pinigų sumą. Atėjo vekselio apmokėjimo laikas, bet karalius subankrutavo ir nebeturėjo kuo užsimokėti. Pirklys suruošė karaliaus garbei didžiulę puotą. Kai visi svečiai susirinko, prieš paduodant valgius, pirklys pasirūpino, kad priešais karalių būtų padėtas indas su degančia žvake. Po to, išėmęs iš kišenės vekselį, pirklys palaikė jį virš liepsnos, kol šis virto pelenais. Karalius apkabino savo geradarį ir pravirko iš džiaugsmo.

Lygiai taip ir mes esame skolingi Dievui. Atėjo laikas

mokėti skolas, bet mes neturėjome nė skatiko. Prieš du tūkstančius metų priešmirtinėmis Kristaus kančiomis ant kryžiaus Dievas panaikino ir tavo, ir mano nuodėmes, išdildė paskutinį mūsų kaltės pėdsaką.

Biblija sako: „Taip pat bemaž viskas pagal įstatymą apvaloma krauju, ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo“ (Žyd 9, 22). Daugelis žmonių sakė man: „Koks tai atstumiantis dalykas. Tik nesugalvokite mūsų tikinti, kad jūs tikite kruvinos skerdyklos religija“. Kiti stebėjosi ir sakė: „Aš nesuprantu, kodėl Dievas reikalauja kraujo?“ Kai kurie klausė: „Aš negaliu suprasti, kam Kristui prireikė mirti už mane?“ Mūsų laikais mintis apie Kristaus kraujo praliejimą laikoma nešiuolaikiška, pasenusia, ir daugelyje pamokslų apie tai nekalbama. Bet ji vis dėlto egzistuoja. Apie ją kalbama Biblijoje. Joje slypi pačios krikščionybės šaknys. Skiriamasis krikščionybės bruožas – tai Kristaus kraujo auka. Be jos mes negalime būti išgelbėti. Kraujas – tai Kristaus mirties simbolis.

Biblija moko, kad Kristus mus *atpirko* savo krauju: „Juk jūs žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės“ (1 Pt 1, 18 – 19). Mes ne tik išvaduoti iš šėtono rankų, bet ir iš įstatymo rankų. Kristaus mirtis ant kryžiaus išlaisvino mane iš įstatymo valdžios. Įstatymas mane nuteisė, bet Kristus sumokėjo visą kainą. Visas auksas ir sidabras, visi brangakmeniai žemėje negalėjo išpirkti manęs. Tai, ko jie negalėjo padaryti, padarė Kristus. Atpirkimas reiškia „išpirką“. Mes buvome dovanai atiduoti velniui, bet Jėzus Kristus atpirko mus ir išganė.

Antra, kraujas *priartino* mus prie Dievo. „Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvusieji toli, esate tapę artimi dėlei

Kristaus kraujo“ (Ef 2, 13). Kai mes buvome atskirti nuo Izraelio bendruomenės, svetimi pažado sandoroms, neturėjome vilties ir buvome be Dievo pasaulyje, Jėzus Kristus suartino mus su Dievu. „Taipgi dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje“ (Rom 8, 1). Atpirktas nusidėjėlis nestos daugiau prieš Visagalio Dievo teismą. Kristus atšaukė šį teismą.

Trečia, kraujas *sukuria taiką*. „... per jį visa sutaikinti su savimi, darydamas jo kryžiaus krauju taiką, – per jį sutaikinti visa, kas yra žemėje ir danguje“ (Kol 1, 20). Šios taikos niekada nepažins pasaulis, jeigu nebus įgijęs jos Jėzaus Kristaus nukryžiuavimu. Jūs niekada neturėsite ramybės su Dievu, sąžinės ramybės, proto ramybės, sielos ramybės, kol nebūsite atėję kryžiaus papėdėn ir tikėjimu kreipęsi į Kristų. Ten yra ramybės su Dievu paslaptis.

Ketvirta, kraujas *išteisina*. „Tad dar tikriau dabar, kai esame nuteisinti jo krauju, būsime jo išgelbėti nuo rūšios bausmės“ (Rom 5, 9). Tai keičia žmogaus padėtį Dievo atžvilgiu. Tai perėjimas nuo kaltės ir prakeikimo prie atleidimo ir užmaršties. Nusidėjėlis, kuriam atleista, nepanašus į išlaisvintą kalinį, atsėdėjusį savo įkalinimo laiką, bet neturintį piliečio teisių. Atgailavęs nusidėjėlis, kuriam atleista per Jėzaus Kristaus kraują, atgauna visas savo teises. „Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina! Tai kas pasmerks? Ar Jėzus Kristus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?!“ (Rom 8, 33 – 34).

Penkta, kraujas *apvalo*. „O jei vaikščiojame šviesoje, kaip jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais ir jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių“ (1 Jn 1, 7). Jis apvalo ne nuo kurios nors nuodėmių dalies,

bet nuo visų nuodėmių. Visoks melas, kurį jūs pasakėte, visa, kas žema, nešvarūs darbai, kuriuos jūs kada nors atlikote, visokia jūsų veidmainystė, visokie jūsų pikti kėslai – visa tai nuvalyta Jėzaus Kristaus mirtimi.

Prieš keletą metų Londone į vieną priėmimą susirinko daug žymių žmonių. Tarp jų buvo ir žymus to meto pamokslininkas Malanas. Viena iš ten dalyvavusių jaunų damų pukiškai dainavo pritardama sau fortepijonu. Visi svečiai buvo sužavėti. Kai ji baigė, pamokslininkas priėjo prie jos ir mandagiai, bet drąsiai pasakė: „Klausydamasis jūsų ši vakarą aš pagalvojau, kaip padėtumėte jūs Kristaus darbe, jeigu jam pašvęstumėte savo talentą. Ar jūs žinote, kad Dievo akyse esate tokia pat nusidėjėlė, kaip ir girtuoklis, besivoliojantis gatvės griovyje, arba mergšė, stovinti po gatvės žibintu. Bet aš džiaugiuosi, galėdamas jums pasakyti, kad Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, kraujas apvalo jus nuo visų nuodėmių“.

Jauna moteris griežtai paprieštaravo. Tuomet jis atsakė: „Gerbiamoji, aš nenorėjau ižėisti jūsų. Meldžiu Dievą, kad Jo dvasia įtikintų jus“. Priėmimas baigėsi. Visi išsiskirstė namo. Jaunoji moteris atsigulė, bet negalėjo užmigti. Prieš jos akis stovėjo pamokslininko veidas, o ausyse skambėjo jo žodžiai. Pagaliau apie antrą valandą ryto ji pašoko, paėmė pieštuką ir popieriaus lapą ir, apsipylusi ašaromis, Šarlota Elliot (taip ją vadino) ėmė rašyti garsųjį savo eilėraščių: „Toks, koks esu, vardan kraujo, už mus pralieto ant kryžiaus, vardan Dievo pašaukimo, Kristau, aš ateinu pas Tave! Toks, koks esu, aklas ir neturtingas, nerasdamas savyje gėrio, tikėti, praregėti ir gauti atleidimo, Kristau, aš ateinu pas Tave!“

Bet čia dar ne pabaiga. Mes nepaliekame Kristaus ant kryžiaus, kur iš Jo rankų, kojų ir šono teka kraujas. Jis nuimtas ir paguldytas į kapą. Didelis akmuo užstoja angą į kapą,

ir sargyba pastatyta kapo angos saugoti. Visą šabo dieną liūdi Kristaus mokiniai. Dvejetas jų jau iškeliaavo į Emausą. Visus juos apėmė baimė. Švintant, pirmąjį Velykų rytą, Marija Magdaliētė ir Salomėja nueina prie kapo, kad pateptų mirusiojo kūną, bet, išvydusios tuščią kapą, be galo nustemba. Kapo galvūgalyje stovi angelas ir klausia: „Ko jūs ieškote?“ Jos atsako: „Mes ieškome Jėzaus iš Nazareto“. Ir tuomet angelas praneša joms džiugiausią iš visų žinių, kokią tik kada girdėjusi žmonija: „Jo čia nėra! Jis prisikėlė!“

Šiame didžiame įvykyje slypi visas dieviškojo išgelbėjimo planas. Be prisikėlimo nebūtų atpirkimo. Jėzus Kristus ne kartą pranašavo Savo prisikėlimą. Kartą Jis pasakė: „Kaip Jona išbuvo tris dienas ir tris naktis jūrų pabaisos pilve, taip ir Žmogaus Sūnus išbus tris dienas ir tris naktis žemės širdyje“ (Mt 12, 40). Kaip Jis pranašavo, taip ir įvyko.

Yra žinomi akivaizdumo dėsniai, nustatant istorinio įvykio faktą. Turi būti kalbamojo įvykio įrodymai, pagrįsti patikimų to meto akivaizdininkų. Liudijimų apie tai, kad Jėzus Kristus prisikėlė, yra daugiau negu apie tai, kad gyveno Julijus Cezaris, arba kad Aleksandras Didysis numirė trisdešimt trejų metų. Keista, kad istorikai pasiryžę pripažinti tūkstančius faktų, kuriems įrodyti jie teturi tik menkų užuominų. Bet, susidūrę su nuostabiu liudijimu apie Jėzaus Kristaus prisikėlimą, jie laikosi skeptiškai nusiteikę ir liekasi prie samprotavimų lygio abejonių. Visa bėda ta, kad šie žmonės nenori tikėti. Jų sielos akys taip aptemdytos ir jie taip giliai įsitikinę priešingu, kad negali pripažinti Kristaus prisikėlimo fakto, liudijant Biblijai.

Prisikėlimas reiškia pirmiausia tai, kad Kristus buvo Dievas. Jis buvo tuo, kuo Jis vadino Save. Kristus buvo Dievas kūne.

Antra, tai reiškia, kad Dievas priėmė Jo atpirkimo darbą ant kryžiaus, būtiną mums išganyti. „... paaukota dėl mūsų nusikaltimų ir prikelta mums nuteisinti“ (Rom 4, 25).

Trečia, tai leidžia žmonijai pasitikėti teisingu teismu.

Ketvirta, tai reiškia ir mūsų kūno prisikėlimą: „Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusiųjų, kaip užgimusiųjų pirmgimis“ (1 Kor 15, 20). Šventasis Raštas moko mus kaip krikščionis, kad kuomet mes mirsime, kūnai gali būti palaidoti, bet jie kelsis didžiąją mirusiųjų prisikėlimo dieną. Tada mirtis bus paminta pergalės. Kristaus prisikėlimas mirčiai atėmė galią. Kristaus rankose mirties raktai. Jis sakė: „Aš esu Pirmasis ir Paskutinis, ir Gyvasis. Aš buvau miręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties ir mirusiųjų pasaulio raktus“ (Apr 1, 17 – 18). Kristus pažadėjo: „Nes aš gyvenu ir jūs gyvensite“ (Jn 14, 19).

Penkta, tai reiškia, kad mirtis nugalėta. Mirties galia buvo palaužta, ir mirties baimė dingo. Dabar mes galime pakartoti psalmisto žodžius: „Nors aš eičiau per tamsią daubą, nebijosiu pikta, nes tu esi su manimi: tavo lazda ir tavo ramstis – jie padrąsins mane“ (Ps 23, 4).

Kristui prisikėlus, apaštalas Paulius laukė mirties su dideliu džiaugsmu. Jis pasakė: „Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – laimėjimas“ (Fil 1, 21).

Be Kristaus prisikėlimo negali būti vilties ateičiai. Biblija žada, kad ateis diena, kuomet mes kiekvienas susitiksime su prisikėlusiu Jėzumi, ir mes turėsime kūną, panašų į Jo kūną.

„Kaip bus tada, – kai susitiksiu Viešpatį, Išganytoją, kurs mirė už nuodėmėje skęstantį pasaulį? Bet danguje aš savo Išganytoją susitiksiu ir išvysiu šlovingą ir didį, Šlovingiausiojo veidą!“

AŠTUNTAS SKYRIUS

KAIP IR NUO KO PRADĖTI

„Ir tarė: Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mt 18, 3).

Mes dabar matome, kad mūsų prigimtyje slypi dėsnis, traukiantis mus žemyn, prie gyvūnų lygio, aptemdantis mūsų protą, užkietinantis sąžinę, paralyžiuojantis valią. Mes pasmerkiame dėl savo poelgių.

Dievas šventas ir teisingas. Jis negali pakęsti nuodėmės. Nuodėmė užtraukia Dievo rūstybę žmogaus sielai ir atskiria ją nuo Dievo. Žmogus prarado moralinį, protinį ir dvasinį Dievo suvokimą, nes jis pametė Dievą. Ir jis neras Dievo, kol neras kelio į Jį.

Grižimo prie Dievo kelias – tai ne proto ir ne moralės kelias. Jūs negalite susigalvoti kelio į Dievą, nes žmogaus mąstysena nesiderina su dieviškąja, nes kūniškasis protas priešingas Dievui. Jūs negalite rasti šito kelio ir moraliai tobulėdami, nes žmogaus asmenybė sugadinta nuodėmės. Dėl to mums kyla natūralus klausimas: ką gi man daryti? Nuo ko pradėti? Ką pradėti? Kuris kelias veda atgal prie Dievo? Atgal prie Dievo veda tik vienas kelias – Jėzus Kristus pasakęs: „Iš tiesų sakau jums: jei neatgimsite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mt 18, 3).

Tokiu būdu Jėzus Kristus reikalavo atsigręžimo į Dievą. Štai nuo ko reikia pradėti! Jūs turite atsigręžti!

Yra daug žmonių, kurie šią sąvoką painioja su įstatymo vykdymu. Mozės įstatymas išreikštas tam tikrais posakiais Biblijoje, ir jo tikslas visiškai aiškus. Jis nebuvo pasiūlytas kaip stebuklinga priemonė nuo visų pasaulio bėdų. Greičiausiai, tai pasaulio bėdų diagnozė: ji nurodo mūsų bėdų priežastį, bet ne išeitį iš jų. Biblija sako: „O mes žinome, jog įstatymo reikalavimai paskelbti tiems, kurie yra pavaldūs įstatymui, kad visos burnos užsičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų kaltas prieš Dievą“ (Rom 3, 19). Įstatymas atskleidžia žmogaus neteisumą, ir Biblija sako: „Nes įstatymo darbais jo akivaizdoje nebus nuteisintas nė vienas žmogus“ (Rom 3, 20). Atsigręžti vykdant įstatymą neįmanoma. Biblija sako: „Per įstatymą tik pažįstame nuodėmę“ (Rom 3, 20). Įstatymas – moralės veidrodis. Jis smerkia, bet nepakeičia. Jis parodo pirštą, bet nesiūlo malonės. Įstatyme nėra gyvybės. Jame tiktai mirtis, nes įstatymas skelbia: „Tu turi mirti“.

Yra daug žmonių, kurie sako, kad jų religija yra Kalno pamokslas. Bet negimė dar toks žmogus, kuris gyventų pagal Kalno pamokslą. Biblija sako: „...visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 23).

Patikrinkite patys save, prieš imdami tvirtinti, kad jūs esate nepeiktini ir jums nereikia atsigręžti. Pažvelkite į savo širdį sąžiningai ir giliai, prieš pasakydami, kad religinis atsigręžimas geras kitiems, bet kad jums negali būti iš jo jokios naudos.

Kai aš kalbėjau Holivude, grupė besifilmuojančių artistų paprašė manęs padiskutuoti su jais apie religinius išgyvenimus. Po mano žodžio mes kalbėjomės, ir pirmasis klausytojų užduotas klausimas buvo: „Kas tai yra atsigręžimas?“

Po kurio laiko teko kreiptis į grupę politinių veikėjų Vašingtone. Prasidėjus diskusijai, pirmas klausimas taip pat buvo: „Kas tai yra atsigrėžimas?“

Beveik kiekviename universitete arba koledže, kai aš diskutuoju su grupe studentų, man neišvengiamai užduodamas tas pats klausimas: „Kas tai yra atsigrėžimas?“

Tikriausiai į šį klausimą yra daugiau įvairių atsakymų negu į kitus religinius klausimus. Ką reiškia „atsigrėžimas“? Kas jį sudaro? Kodėl jūs turite atsigręžti, norėdami įeiti į dangaus karalystę?

Supratimas apie atsigrėžimą, matyt, nėra mūsų visuomenei kažkas nepaprasto. Kiekvienas geras pirklys žino, kada turi atkreipti pirkėjų dėmesį kad šie *atsigręžtu* į jo prekes. Reklamos vedėjas žino, jog jis turi patraukti pirkėjo dėmesį, kad, šiam *atsigrėžus* į jo reklamą, įkalbėtų pasirinkti vieną rūšį iš daugelio. Mes kalbame apie politinius veikėjus, nusigrėžusius nuo kurio nors vieno politinio mokymo, atsisakiusius ankstesnio savo požiūrio, ir *atsigrėžusius* į kitą. Paskutiniojo karo metu mes pakankamai daug girdėjome apie taikias pramonės įmones, perėjusias į karinę gamybą, ir daugelis namų vietoj centrinio šildymo nafta buvo pradėti šildyti anglimi kūrenamomis krosnimis.

Iš tikrųjų žodis „atsigrėžimas“ reiškia: „atsisukti“, pakeisti požiūrį, „atsisukti atgal“, arba „grįžti“. Religijos srityje jis dažnai aiškinamas kaip „atgimti“, „atgailauti“, „gauti malonę“, „tikėjimo išgyvenimas“, „tikrumo įgavimas“.

Aš pamenu vieną prisiekusį alkoholiką, priėjusį prie manęs per vieną iš pirmųjų mano susirinkimų ir pasakiusį: „Misteri G., aš abejoju, ar tame, ką jūs kalbate, yra tiesos žodis, bet aš išbandysiu jūsų Kristų, ir jeigu Jis nors truputį

padarys kaip jūs kalbate apie Jį, tai ateisiu pas jus ir ryšiuos atsiduoti Jam visam gyvenimui“.

Po keleto savaitių jis pasakė man, kad nesuprantas, kas su juo darosi, bet kiekvieną kartą, kai pradeda gerti, kažkas stabdo jį. Kristus padėjo jam nugalėti žalingą įprotį. Jis grįžo į šeimą ir dabar gyvena dėl Kristaus. Kitais žodžiais tariant, jo gyvenime įvyko visiškas lūžis. Jis pakeitė kryptį – atsigrėžė.

Atsigręžti galima įvairiškai. Kaip šis atsigręžimas įvyks, didžiaja dalimi priklauso nuo žmogaus asmenybės, temperamento, dvasinės pusiausvyros, supančios jį aplinkos ir ligotinių jo gyvenimo sąlygų. Atsigręžimas gali įvykti po didelio išgyvenimo asmeniniame gyvenime, arba jis gali būti tada, kai visos ankstesniosios vertybės nuvertėja, po išgyvento didelio nusivylimo, kai žmogus praranda materialinę padėtį arba mylimą būtybę. Vyras arba moteris, iškėlę sau tikslą gauti materialinės naudos iš savo reikalų arba padėties visuomenėje arba visą savo meilę paskyrę kuriam vienam asmeniui, staiga išgyvena baisų netekties jausmą, kai praranda tai, kas teikė prasmės jų gyvenimui.

Tokiomis tragiškais minutėmis, kai žmogus netenka savo pasaulietinės padėties arba kai mylimas jam žmogus išeina negrįžtamai, jis netikėtai supranta, koks jis visiškai ir baisia vienišas. Šiuo momentu Šventoji Dvasia gali leisti pasaulietiniam šydui nukristi nuo jo akių, ir jis praregės pirmąkart savo gyvenime. Jis pamatys, kad vienintelis tikros jėgos šaltinis yra Dievas ir kad tik Jis – vienintelis ir neišsemiamas meilės bei paramos šaltinis.

Arba, kitu atveju, atsigręžimas gali įvykti, esant pačioms geriausioms gyvenimo bei gerbūvio sąlygoms, – kai visi reikalai sekasi puikiai ir beribė Dievo malonė gausiai liejasi ant

jūsų. Tačiau, būtent matydami šitokią Dievo gerumą, jūs tegalite pagaliau pripažinti, kad jūs už viską turite būti dėkingi Dievui: ir taip pati Dievo malonė parodys jums kelią į atgailą.

Toks atsigrėžimas gali būti staigus ir dramatiškas – kaip kad pagonių atsigrėžimas, kai jie nustoja laikęsi ir tikėję stabais, išpjaustytais iš medžio ir akmens, ir įtiki Jėzų Kristų.

Ne visi atsigrėžimai įvyksta netikėtai, tarsi šviesos spindulys, apšviečiantis ir uždegantis sielą. Yra daug kitokių atsigrėžimų, įvykstančių tiktai po ilgo ir sunkaus konflikto su vidinėmis žmogaus paskatomis. Daugelis žmonių pagaliau atsigrėžia, tai ilgai ir pamažu gręždamiesi nuo rūpesčių bei poreikių į apreiškimą apie dieviškąjį išganymo planą. Šis ilgas procesas baigiasi tuo, kad sąmoningai priimamas Kristus kaip asmeninis Gelbėtojas ir gyvenimas suderinamas su Juo.

Todėl galima sakyti, kad atsigrėžimas gali būti akimirksnio įvykis, kaip krizė, kurios metu žmogui atsiveria Dievo meilė; arba jis gali vykti palaipsniui ir baigtis tuo momentu, kada žmogus peržengia ribą, skiriančią šviesą nuo tamsos, mirtį nuo amžinojo gyvenimo.

Bet ir pastarasis būdas būna ne visuomet būtent toks. Pavyzdžiui, mano žmona negali tiksliai prisiminti tos dienos ar valandos, kai ji tapo krikščione, bet ji įsitikinusi, kad tokia akimirka jos gyvenime buvo – kai jinai tikrų tikriausiai peržengė ribą. Daugelis jaunų žmonių, išaugusių krikščioniškose šeimose ir turėjusių laimės būti krikščioniškai auklėjami, negali nusakyti to laiko, kada jie iš tikrųjų atidavė savo gyvenimą Kristui... Kiti, atvirkščiai, tiksliai prisimena, kada atvirai išpažino savo tikėjimą. Pasakojimai apie atsigrėžimus Naujajame Testamente rodo, kad daugelis iš jų buvo staigūs ir ryžtingi.

Daugelį metų atsigręžimas ir religinė praktika nebuvo nagrinėjami psichologiškai, bet per pastaruosius dvidešimt penkerius metus psichologai pateikė daugybę atsigręžimo proceso tyrimų. Jie nurodo, kad atsigręžimas – tai ne tik krikščioniškas išgyvenimas, jis gali įvykti ir kitose religijose, ir netgi nebūtinai turįs būti tik religinis reiškinys, gali būti ir nereliginis. Visų tyrinėtojų psichologų nuomonės sutapo tuo, kad visi tvirtino esant tris atsigręžimo stadijas: pirmoji – tai netikrumo ir nerimo jautimas, antroji – palaiptinimas vystymasis iki posūkio taško, trečioji – palengvėjimą nešantis nusiramėjimo ir džiaugsmo jausmas.

Starbekas sako, kad yra dvi atsigręžimo rūšys: pirmoji, jo žodžiais tariant, lydima sustiprinto nuodėmės jautimo, o kita – nepasitenkinimo jausmo ir kovos už tyrą gyvenimą bei dvasinę švietimą.

Psichologinių atsigręžimo tyrimų reikšmė nepakankamai įvertinta. Mes negalime paprasčiausiai jų apeiti ir nekreipti į juos dėmesio. Jie daug ką aiškina šitoje srityje, bet tik nedaugelis psichologų biblinį atsigręžimą linkę traktuoti kaip antgamtinį išgyvenimą.

Iš tikrųjų biblinį atsigręžimą sudaro trys stadijos, iš kurių dvi yra aktyvios, o trečioji pasyvi. Aktyvų atsigręžimą sudaro išpažinimas, atgaila ir tikėjimas. Išpažinimas yra atsigręžimo pradžia, posūkio nuo ankstesnio gyvenimo taškas. Tikėjimas parodo atsigręžimo veiksmą – atsigręžimą į Dievą. Trečiąją, pasyvią stadiją galima pavadinti atsinaujinimu, atgimimu.

Tam, kad įeitumėte į dangaus karalystę, sakė Kristus, jūs turite atsigręžti. Tai ne aš sakau – tai sako Jėzus Kristus! Tai ne žmogaus nuomonė – tai Dievo nuomonė! Jėzus Kristus pasakė: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir

nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mt 18, 3).

Tikras atsigręžimas apima visą *protą*, visus *jausmus* ir visą *valią*. Tūkstančiai žmonių protu yra atsigręžę į Dievą. Jie tiki visa Biblija. Jie tiki viskuo apie Kristų, bet vis dėlto jie iš tikrųjų neatsigręžė į Jį.

Evangelijos pagal Joną antrajame skyriuje yra aprašoma, kaip šimtai žmonių pasekė paskui Jėzų Kristų Jo mokymo pradžioje. Tekste kalbama, kad daugelis tikėjo Jį, bet Jėzus Kristus jais nepasitikėjo, nes Jis pažino žmonių širdis. Kodėl gi Jis nepasitikėjo jais? Todėl, kad Jėzus žinojo, jog žmonės tiki protu, o ne širdimi.

Yra didelis skirtumas tarp atsigręžimo protu ir visiško atsigręžimo, išganančio sielą. Turi visiškai pasikeisti jūsų mąstysena ir sąmoningas Kristaus pripažinimas.

Yra tūkstančiai žmonių, kurie žinomus dvasinius išgyvenimus nurodo kaip atsigręžimą, bet kurie iš tikrųjų niekuomet nebuvo tikrai atsigręžę į Kristų. Jėzus Kristus reikalauja visiškos permainos jūsų gyvenime, ir jeigu jūsų gyvenimas nesiderina su tuo, ką jūs patyrėte, jūs turite rimto pagrindo abejoti savo patyrimu. Suprantama, turi įvykti permaina visuose jūsų jausmuose, kai jūs ateisite prie Kristaus, nes jie susieti su meile ir neapykanta: jūs imsite neapkęsti nuodėmės ir pamėgsite tiesą. Visi jūsų jausmai iš esmės pasikeis. Jūsų atsidavimas Kristui taps beribis. Jūsų meilės Jam nebus įmanoma aprašyti.

Bet jeigu mes Kristų priimame tiktai protu ir patiriame jausmais – to dar nepakanka. Turi įvykti ir valios atsigręžimas. Turi ateiti ir pasiryžimo momentas – pasiryžimo paklusti Kristui ir sekti Jį. Jūsų valia turi nusilenkti Dievo valiai. Jūsų „aš“ turi būti prikaltas prie kryžiaus. Vienintelis jūsų siekimas bus įtikti Jam.

Kai atsigręždami jūs stovite kryžiaus papėdėje, Šventoji Dvasia įgalina jus suvokti savo nuodėmes. Ji nukreipia jūsų tikėjimą į Kristų, mirusį už jus, ir jūs turite atverti Jam savo širdį, kad Jis ateitų į ją. Būtent tą akimirką Šventoji Dvasia daro naujo gimimo stebuklą, ir jūs iš tikrųjų tampate morališkai nauja būtybe. Įvyksta tarsi dieviškosios prigimties persodinimas, ir jūs tampate dieviškojo gyvenimo dalyviu. Jėzus Kristus, per Šventąją Dvasią, apsigyvena jūsų širdyje.

Atsigręžimas yra toks paprastas, kad ir mažas vaikelis gali atsigręžti, bet kartu jis ir toks gilus, kad per visą istoriją teologai neįstengė visiškai perprasti jo reikšmės. Dievas davė mums išganymo kelią tokį paprastą, kad „ir paikieji nepaklys jame“ (Iz 35, 8). Niekam nebus uždarytas įėjimas į dangaus karalystę dėl tos priežasties, kad žmogus nesugebėjo suprasti šito kelio. Turtingas ar vargšas, protingas ar paprastas – visi gali atsigręžti.

Trumpai tariant, atsigręžimas reiškia pasikeitimą. Jei žmogus atsigręžė, tai jis gali ir toliau mylėti tai, ką anksčiau mylėjo, bet pasikeis *priežastis*, dėl ko jis myli. Atsigręžęs žmogus gali ir atsisakyti savo ankstesniųjų meilių bei pomėgių. Jis gali netgi atitolti nuo savo pasauliečių draugų, bet ne dėl to, kad niekintų juos, nes daugelis iš jų gali būti dori ir garbingi žmonės, bet todėl, kad jį labiau trauks į tikinčiųjų, tokios pat pasaulėžiūros, bendriją.

Atsigręžęs žmogus mylės tai, ko anksčiau nekenė ir nekęs to, ką mylėjo. Permaina įvyks jo širdyje ir santykiuose su Dievu. Jeigu anksčiau jam nerūpėjo Dievas ir jis gyveno pastoviai baimindamasis, jausdamas grėsmę ir priešindamasis Dievui, tai dabar jis bus kupinas palaimingumo, pasitikėjimo, paklusnumo ir atsidavimo. Jis jaus palaimingą dievobaimingumą, pastovų dėkingumą, savo priklausomybę nuo

Dievo ir naują atsidavimą Jam. Iki atsigręžimo žmogus gyvena kūnišką gyvenimą. Kultūriniam ir proto peno tikslams arba pinigų užsidirbimui gali būti atitekusi svarbiausia ir lemiama reikšmė. Bet dabar, atsigręžus, teisumas ir širdies šventumas, krikščioniškas gyvenimo būdas jam bus svarbiau už viską, nes vieninteliu dalyku, tik vienu tikrai reikšmingu ir prasmingu, taps noras įtikti Kristui. Kitaip tariant, atsigręžimas reiškia visišką pasikeitimą atskiro žmogaus gyvenime.

Aš gerai atsimenu jauną merginą, padariusią Niujorke karjerą ir atvažiavusią į Los Andželą ištekėti. Ji buvo susipažinusi su jaunu žmogumi, su kuriuo drauge dirbo didelėje reklamos įmonėje. Jų romanai vystėsi naktiniuose klubuose ir kitose pasilinksminimo vietose. Jaunuolis, audrinamas savimeilės ir noro kuo greičiau gauti paaukštinimą, persikėlė dirbti į įmonės skyrių Kalifornijoje, tikėdamasis, kad po pusmečio mergina pas jį atvažiuos, ir jiedu galės susituokti.

Praslinkus savaitei, kai ji atvyko į Los Andželą, tikėdamasi, kad vėl prasidės ankstesnis linksmas gyvenimas, jinai pastebėjo jaunuolį išimylėjus vieną kino aktorę ir neturėjus vyriškos drąsos prisipažinti jai, kol ji dar buvo Niujorke.

Dabar ji buvo atsidūrusi čia, svetimame mieste, kur neturėjo nė vieno pažįstamo žmogaus. Visi jos planai žlugo, išdidumas buvo įžeistas, ir ateitis atrodė tuščia ir niūri. Jos šeima nebuvo religinga, ir šią nevirties valandą ji nežinojo, į ką galėtų kreiptis paguodos, patarimo ir vadovavimo.

Bebandydama įveikti savo širdgėlą ir pažeminimą, ji ėjo nepažįstamomis gatvėmis ir užėjo „bažnyčią – palapinę“, kurioje mes pamokslavome. Ji po to pasakojo, kad nesiryžusi įeiti, bet vis dėlto užėjusi ir prasėdėjo prietemoje visas pamaldas. Kitą vakarą ji vėl atėjo ir paskui ateidinėdavo kasvakarą iš eilės visą savaitę, kol ją gaubęs skausmo ir liūdesio

debesis išsisklaidė, ir ji, išgirdusi Dievo balsą, kreipėsi į Jį, prašydama išganyti.

Kai per tikėjamą Jėzumi Kristumi kaltės ir blogio našta buvo nuimta nuo jos pečių, ji pamatė, kad meilė, kurią jinai buvo praradusi, tebuvo tik laiptelis į daug didesnę ir turtingesnę meilę. Dingo pažeminimo jausmas, vis sulaikinėjęs ją čia ir neleidęs grįžti į ankstesnį darbą Niujorke. Gyvenimas daugiau jau nebeatrodė baigtas, o kaip tik, jai sugrįžus, įgijo daugiau prasmės nei anksčiau. Skirtumas dabar buvo tik tas, kad užuot eikvojusi savo protą ir organizacinius gabumus begalėje pasilinksminimo vietų, ji ėmė ypač aktyviai tarnauti Viešpačiui. Visą savo fantaziją, kurią pirmiau ji buvo pašventusi savo prestižui palaikyti, dabar jinai sudeda į Biblijos pasakojimus – gyvai perteikindama juos jaunimui. Jos finansiniai sugebėjimai tarnyboje dabar išėjo į naudą Viešpaties darbe, o jos bažnyčios pastorius pripažįsta, kad jinai davusi jam puikių idėjų, kurių dėka padaugėjo reguliarių pamaldų lankytojų. Daugiau ji nebegali jaustis atstumta ir nereikalinga, nes jinai visada reikalinga kuriam nors iš jos bažnyčios narių. O svarbiausia, kad visiškai išnyko vienatvės jausmas, nes jinai dabar žino, jog Jėzus Kristus visada greta jos, pasirengęs ją paguosti, vesti ir apginti.

Visa tai persimainė po jos atsigręžimo – po to, kai ji nusigręžė nuo tuščio, niūraus pasaulietiško gyvenimo, kuriame jinai buvo tokia nelaiminga, ir atsigręžė į savo Viešpatį ir Išganytoją Jėzų Kristų! Ji surado ramybę su Dievu.

DEVINTAS SKYRIUS

ATGAILA

„Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisingųjų, kuriems nereikia atsiversti“ (Lk 15, 7).

Mes matome, kad Jėzus Kristus reikalauja atsigręžti. Mes taip pat žinome, kad trys atsigręžimo pakopos – tai atgaila, tikėjimas ir atgimimas. Galima ginčytis, kiek reikšmingas jų eiliškumas, bet galima sutikti, kad visos jos vyksta apytikriai vienu metu. Suprantama tai ar ne, bet kritiniu atsigręžimo momentu visi šie pagrindiniai išgyvenimai užklumpa žmogų vienu metu.

Jeigu atgailą galima būtų nusakyti vienu žodžiu, aš pasirinkčiau žodį „*atsisakymas*“. „Atsisakyti ko?“ – paklausite jūs. Atsakymas taip pat gali apsiriboti vienu žodžiu: „nuodėmės“. Kaip mes jau matėme, Biblija moko, kad nuodėmė yra įstatymo pažeidimas. Nuodėmė – įvyksta, kai nesivadovaujama jokių autoritetu ir neigiama bet kokia atsakomybė prieš Dievą. Nuodėmė – tai blogio principas, išigavęs į Ede-
no sodą, kai Adomas ir Ieva pasidavė sugundomi ir nupuolė. Nuo anų nuopuolio rojuje laikų blogio nuodai pasklido po visus žmones, taip kad visi nusidėjo ir nėra nė vieno žmogaus be nuodėmės. Nuodėmė pažeidė mūsų santykius su

Dievu, iš to sekė sugadinti mūsų santykiai vieno su kitu ir netgi paties žmogaus su savimi pačiu.

Akivaizdu, kad mes negalime turėti ramybės su Dievu arba ramybės vieno su kitu, netgi vidinės ramybės, su pačiu savimi iki tol, kol bus imtasi priemonių prieš tą bjaurastį, kurios nekenčia Dievas. Mums pasakyta, kad mes turime ne tik atmesti patį nuodėmės principą, bet privalome ir atsisakyti nuodėmių – visų. Mes turime atsisakyti pasaulio, kūno, šėtono. Čia negali būti nei atsikalbinėjimų, nei derėjimosi, kompromiso ar svyravimo. Kristus reikalauja visiško atsisakymo.

Bet čia neapsieinama ir be meilės principo, – juk jeigu jūs visiškai ir absoliučiai pamilsite Jėzų Kristų, jums nebebus gaila to, ką Jis atmeta arba ko nekenčia. Jūs automatiškai atsisakysite visų savo gyvenimo nuodėmių, jeigu visiškai atsiduosite Jam savo tikėjimu. Todėl tikėjimas ir atgaila eina koja kojon išvien. Jūs negalite patirti tikros atgailos be išganingo tikėjimo ir negalite gauti išganingo tikėjimo be tikros atgailos.

Žodis *atgaila*, arba *atsivertimas*, deja, mūsų dienomis nebeskamba iš sakyklų bažnyčiose. Bet savo pirmajame pamoksle Jėzus Kristus skelbė: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė!“ (Mt 4, 17). Taip paskelbė Dievas Tėvas per savo Sūnų. Jėzus Kristus atėjo pas mus su širdimi, perpildyta meilės ir užuojautos, bet Jis iškart paskelbė ir apie kaltę bei nuodėmę. Jis kvietė žmones pripažinti savo kaltę ir nusigręžti nuo bedievystės. Jis sakė, kad atgaila turi įvykti pirmiau, negu Jis išlies savo meilę, gailestingumą ir atleidimą žmonėms. Jėzus Kristus atsisakė slėpti nedorovingumą. Jis reikalavo, kad žmonės apsispręstų visiškai nusigręžti nuo nuodėmės. Jis reikalvo visiškai naujų santykių pirmiau, negu apreikš Dievo meilę.

Kartą pas Jėzų Kristų atėjo žmonės ir papasakojo Jam apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su jų aukomis, kai romiečių legionai malšino sukilimą Judėjoje. Jie papasakojo taip pat ir apie Siloamo bokštą, pražudžiusį daug žmonių. Bet Jėzus Kristus paprieštaravo: „Ar manote, kad tie galilėjiečiai buvo didesni nusidėjėliai už visus kitus galilėjiečius ir todėl taip nukentėjo?! Anaiptol, sakau jums! Bet jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite“ (Lk 13, 2 – 3). Kitais žodžiais tariant, Jėzus Kristus pasakė, kad, nepriklausomai nuo to, ar žmonės žūsta dėl prievartos, nelaimingo atsitikimo, ar miršta natūralia mirtimi, visų jų likimas toks pat, jeigu jie neatsigręžė į Dievą atgailaudami. Iki kol tai neįvykę, tikėjimas visiškai neįmanomas. Be to nesumažės Dievo gailestingumas, bet atgaila atveria kelią ir Dievo malonei.

Mes žinome, kad išgelbėjimas grindžiamas išimtinai tik Dievo malone. Mes jau matėme, kad aukos, apeigos ir geri darbai niekada nebuvo pajėgūs išgelbėti nė vienos sielos. Biblija sako, kad nė vienas žmogus įstatymu nuteisintas Dievo akyse. Biblija moko: „Teisusis gyvens tikėjimu“ (Rom 1, 17). Išganymas, atleidimas ir nuteisėjimas išimtinai pagrįsti atperkama Jėzaus Kristaus auka. Tačiau tam, kad Jėzaus Kristaus auka ant kryžiaus taptų veiksminga atskirai kiekvienam žmogui, jis turi atgailauti dėl nuodėmių ir tikėjimu priimti Kristų.

Pranašas Jona skelbė atgailą Ninevėje, ir Ninevė atgailavo.

Pranašas Ezechielis skelbė atgailą, kuomet sakė: „Todėl, Izraelio namai, aš teisiu kiekvieną, žiūrėdamas jo kelių, sako Viešpats Dievas. Gręžkitės ir darykite atgailą dėl visų savo neteisybių, ir neteisybė neatves jums prapulties“ (Ez 18, 3).

Didžioji Jono Krikštytojo paskirtis buvo skelbti atgailą,

kuomet jis sakė: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė“ (Mt 3, 2).

Naujajame Testamente atgaila minima septyniasdešimt kartų. Jėzus Kristus sakė: „Jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite“ (Lk 13, 3). Petro pamoksle, pasakytame Sekminių dieną, taip sakoma: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasirikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės“ (Apd 2, 38). Apaštalas Paulius skalbė tą patį: „... kalbėjau ir mokiau žydus ir graikus, ragindamas atsiversti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Apd 20, 21). Biblija sako, kad Dievas moko atgailauti: „Dievas dabar skelbia žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti“ (Apd 17, 30). Tai paliepimas. Tai kategoriškas įsakymas. Dievas sako: „Atgailaukite, arba žūsite!“ O jūs ar atgailavote? Ar visiškai esate tuo įsitikinę?

Ką turėjo galvoje Kristus, tardamas žodį *atgaila*, „atsiverstimas“. Kodėl šis žodis nuolat kartojasi Biblijoje? Jeigu jūs pažiūrėsite į šiuolaikinį žodyną, rasite paaiškinimą, kad atgaila reiškia „gailėjimosi dėl ko nors jausmą arba priekaištą pačiam sau dėl ko nors“. Bet originale graikiški ir hebrajiški žodžiai reiškia daug daugiau. Jie reiškia daug daugiau negu tiktai apgailestavimą dėl padarytos nuodėmės. Biblinis žodis „atgaila“ reiškia „permainą“, „posūkį“. Tai jėgos ir veiksmo žodis. Šis žodis reiškia visišką revoliuciją žmogui. Kai Biblija kviečia mus atgailauti dėl nuodėmės, tai reiškia, kad mes turime nusigręžti nuo nuodėmės, kad mes turime padaryti visišką posūkį ir eiti priešinga kryptimi – nuo nuodėmės ir viso, kas su ja susiję.

Jėzus Kristus pasakė palyginimą apie sūnų palaidūną, kad pabrėžtų tai, ką Jis turėjo galvoje, sakydamas „atgaila“. Kai sūnus palaidūnas atgailavo, jis neliko sėdėti toj pačioj vietoj,

apgailestaudamas dėl visų savo nuodėmių. Jis nebuvo pasyvus. Jis nebeliko ten, kur buvo, prie kiaulių. Jis atsikėlė ir nuėjo kita kryptimi. Jis rado savo tėvą, atgailavo jo aki-vaizdoje ir gavo savo atpildą.

Labai daug šiuolaikinių krikščionių neatkreipia dėmesio į tai, ką turi omenyje Biblija, kalbėdama apie atgailą. Jie mano, kad atgaila reiškia ne ką daugiau, kaip linguojant galima mąstyti apie savo nuodėmes ir sakyti: „Ach, kaip gaila, kad aš taip padariau!“ O po to ir vėl gyventi lygiai taip pat, kaip iki tol.

Atgaila reiškia „permainą, posūkį nuo ko nors ir ėjimą nauju keliu“. Apgailestauti – dar nereiškia atgailauti. Judas priekaištavo sau ir gailėjosi, bet jis neatgailavo. Vien vidinio atsinaujinimo taip pat dar negana. Nėra tokios kančios, kuriai galėtumėte atiduoti savo kūną, nėra tokio nuosprendžio, kurį jūs galėtumėte paskelbti savo protu, kad jis būtų tinkamas Visagaliui Dievui. Mūsų nuodėmes atpirko Jėzus Kristus ant kryžiaus. Kryžiumi Jis buvo nubaustas už mūsų nuodėmes. Ir nėra tokių kančių, kurioms mes galėtume atiduoti, kad ateitume į atgailą. Kai aš kalbu apie atgailą, neįsivaizduoju praėjusių laikų ašarų. Daugeliui žmonių buvo teigiama, jog tam, kad padarytų atgailą, jie turi nustatyti laiką apverkinėti savo nuodėmes – tartum apsivilkti gedulu, kad pasiroštų savo išganymui. Vienas žmogus man pasakojo, kad tą vakarą, prieš atrasdamas Kristų, jis buvo viename dvasiniame susirinkime. Klūpodamas prieš altorių pajuto, kaip prie jo priėjo viena sesuo ir, palietusi petį, pasakė: „Kovok, broli! Jeigu nori rasti Dievą, tu turi toliau kovoti maldoje!“ Po keleto minučių prie jo priėjo bažnyčios tarnautojas ir pasakė: „Broli, išsivaduo!“ Po to priėjo kita sesuo ir pasakė: „Tą vakarą, kai aš atsigrėžiau, akinanti šviesa, plies-

kusi man į veidą, parbloškė žemėn“. Žmogus paskui man prisipažino, kad jis stengėsi ir kovoti, ir išsivaduoti ir tuo pačiu metu ieškojo tos dangiškosios šviesos, bet niekas jam nepadėjo.

Vienas inteligentiškas krikščionių veikėjas kartą man prisipažino, jog jo atsigręžimo metu pastorius laukė, kad jame pirmiausia pasireikštų įjautrinti jausmai. Ir toks reikalavimas beveik sutrukdė jam ateiti pas Dievą.

Klaidingai suprantamas jautrumas kai kuriuose susirinkimuose pasitarnauja tik kaip kliūtis daugeliui nuoširdžių bei eškančių sielų. Be to, toji atgaila, apie kurią aš kalbu, tai tikra biblinė atgaila, apimanti ir *protą*, ir *jausmus*, ir *valią*.

Pirmiausia turi būti *pripažinta* nuodėmė. Biblija sako: „Visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 23). Kai pranašas Izaijas suvokė savo nuodėmingumą, jis tarė: „Vargas man, kad aš tylėjau, nes aš esu žuvis! Aš žmogus suteptomis lūpomis ir aš gyvenu tautoje, kuri turi suteptas lūpas“ (Iz 6, 5). Jobas, įsitikinęs, kad yra nusidėjęs, pasakė: „Todėl aš pats save kaltinu ir darau atgailą dulkėse ir pelenuose“ (Jobo 42, 6). Petras, supratęs savo nuodėmes, pasakė: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjęs!“ (Lk 5, 8). Kai Paulius suprato savo nuodėmingumą, jis pavadino save pirmuoju nusidėjęliu: „Tikras žodis ir vertas visiško pritrimo, jog Jėzus Kristus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjęlių, kurių pirmasis esu aš“ (1 Tim 1, 15).

Prie šio įsitikinimo priveda Šventoji Dvasia. Ir iš tikrųjų atgailos negali būti iki tos akimirkos, kol Šventoji Dvasia apšvies ir širdį, ir protą. Šventoji Dvasia gali ateiti per motinos maldą, pastoriaus pamokslą, krikščionišką radijo laidą, žiūrint į varpinę arba matant artimo mirtį – visa tai gali mus atvesti prie to būtino įsitikinimo. Tačiau kai kuriuose mūsų

susirinkimuose aš mačiau žmones, kurie drebėjo, suvokdami savo nuodėmes, ir vis vien neatgailavo. Galima įsitikinti savo nuodėmingumu, galima suvokti, kad tu – nusidėjėlis, ir netgi lieti ašaras dėl savo nuodėmių ir vis dėlto neatgailauti.

Antra, į atgailą įeina ir jausmai, nes jie susieti ir su kitais išgyvenimais. Apaštalas Paulius sako, kad „liūdesys pagal Dievo valią atveda per atgailą į išsigelbėjimą, ir to netenka gailėtis“ (2 Kor 7, 10). Daugelis žmonių neigiamai žiūri į bet kokius jausmus, o kai kurie kritikai įtariai žiūri ir į bet kokią atsigręžimą, kuris pasireiškia jausmų išsiliejimu. Netikrame jausmingume slypi pavojai, jeigu šis jausmingumas iššaukiamas vien dėl išorinio efekto, bet tai dar nereiškia, kad negali būt tikrų ir gilių jausmų.

Daktaras V. I. Zengsteris, garsus anglų metodistas, rašo savo knygoje: „Žmogus, kuris susižavėjęs šaukia futbolo rungtynėse, bet pyksta, matydamas verkiantį kryžiaus papėdėje nusidėjėlį, dar bambėdamas apie jausmingumo pavojų, vargu ar nusipelno protingos pagarbos“.

Vienas pamokslininkas priekaištavo kartą palaimintajam Dievo tarnui Džonui Vesliui už bereikalingą jausmų gausybę šio pamoksluose.

Trečia, į atgailą įeina žmogaus valia.

Tikrai įveikę savo valią mes suprasime atgailos gilumą. Turi būti pasiryžimas atsitolinti nuo nuodėmės, pasiryžimas pakeisti požiūrį į patį save, į nuodėmę ir į Dievą, pakeisti savo jausmus, savo mąstymo būdą, visą savo gyvenimo prasmę.

Tik Dievo Dvasia gali mums dovanoti ryžtą, būtina tikrai atgailai. Tai reiškia, daugiau negu pasakojime apie mažą mergaitę, kuri meldėsi: „Viešpatie, padaryk mane gerą, bet ne iš tikrųjų gerą, o tik tiek, kad manęs nemuštu“.

Pas mus, Amerikoje, yra šimtai žmonių, kurių vardai

įrašyti į bažnytinius sąrašus. Jie lanko bažnyčią, kai jiems tai patogu. Jie aukoja pinigus bažnyčiai ir palaiko jos veiklą. Jie spaudžia ranką pastoriumi po pamaldų ir giria pamokslą, kurį šis pasakė. Jie gali kalbėti krikščioniškai, ir daugelis iš jų cituoja ištisas ištraukas iš Šventojo Rašto, bet iš tikrųjų jie niekuomet neišgyveno tikrojo atgimimo. Jie užima labai neapibrėžtą padėtį krikščionių tikėjimo požiūriu. Jie kreipiasi į Dievą ir meldžiasi Jam, jeigu patenka į bėdą, bet visą likusią laiką negalvoja apie Dievą. Biblija moko, kad kuomet žmogus ateina pas Jėzų Kristų, jame įvyksta permaina, atsispindinti visame, ką jis daro.

Šventajame Rašte nėra nė vienos eilutės, kurioje būtų nuoroda į tai, kad jūs galite būti krikščionis ir gyventi gyvenimą, koks jums patinka. Kai Kristus įeina į žmogaus širdį, Jis nori būti joje Viešpačiu ir Mokytoju. Jis reikalauja visiško atsidavimo. Jis nori turėti valdžią ir jūsų protui. Jis reikalauja, kad ir jūsų kūnas paklustų Jam ir tik Jam vienam. Jis reikalauja jūsų talentų ir sugebėjimų. Jis nori, kad visas jūsų darbas būtų Jo vardo garbei.

Labai daug šiuolaikinių krikščionių greičiau atsisakys lankyti bažnyčią, negu naujo šaldytuvo. Jeigu jiems duotų pasirinkti – ar mokestį už naują automobilį, ar auką naujos sekmadienio mokyklos statybai, nesunku išpėti, ką jie pasirinktų. Tūkstančiai vadinamųjų krikščionių pinigus ir daiktus, sudarančius aukštą jų pragyvenimo standartą, vertina labiau negu Kristaus mokymą. Mes randame laiko kinui, futbolui bei kitoms rungtynėms, bet visiškai neturime laiko Dievui. Mes galime taupyti pinigus naujam namui arba televizoriui, bet mes manome, kad negalime sau leisti daugiau sumokėti bažnyčiai. Tai jau stabmeldystė!

Turi įvykti permaina! Mes badome pirštais pagonis ir

žilos senovės stabmeldžius, nors vienintelis skirtumas tarp mūsų ir jų yra tas, kad mūsų stabai padaryti iš aliuminio ir plieno, aprūpinti termostatais ir vėsinančiais įrenginiais.

Jėzus Kristus reikalauja būti Viešpačiu ir visiems tiems daiktams. Jis reikalauja, kad jūs atiduotumėte Jam viską, kas bent kiek susiję su jūsų visuomeniniu, šeimyniniu ir tarnybiniu gyvenimu. Jam turi būti pirmoji vieta visame, ką jūs galvojate ir kalbate, nes jeigu jūs iš tikrųjų padarysite atgailą, jūs kreipsitės į Dievą visais gyvenimo klausimais.

Mums Kristaus duotas įspėjimas, kad Jis neįsileisias mūsų į savo dangaus karalystę, kol mes nebūsime pasiruošę atsakyti visko, kol mes nebūsime pasiruošę nusigręžti nuo visų savo gyvenimo nuodėmių. Ir nebandykite šitai daryti iš dalies. Nesakykite: „Aš atsisakysiu kai kurių nuodėmių, bet kitas darysiu kaip daręs. Aš atiduosiu dalį savo gyvenimo Kristui, bet likusią gyvensiu, kaip norėsiu“. Jėzus Kristus reikalauja visiško atsidavimo, ir už jį Jis atlygins jums šimteriopai. Bet nelaukite, kad jums būtų duota pusė dovanos už pusinį atsidavimą. Dievas nedaro savo stebuklų tik iš dalies. Jis reikalauja visiškos permainos, visiško atsidavimo Jam. Jeigu jūs nusprendėte atsakyti nuodėmės, nusigręžkite nuo jos ir atiduokite viską Kristui. Taip jūs žengsite dar žingsnį, ieškodami ramybės su Dievu.

DEŠIMTAS SKYRIUS

TIKĖJIMAS

„Jūs gi esate išgelbėti malone per tikėjimą, ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana, ir ne darbai, kad kas nors nesigirtų“ (Ef 2, 8 – 9).

Dabar mes pasiruošę žengti dar vieną žingsnį, ieškodami ramybės su Dievu. Jūs dabar pasiruošę atsisakyti savo ankstesnio gyvenimo ir nuodėmių. Jūs nusprendėte, kad ši permaina turi įvykti jūsų gyvenime. Jūs nebetolstate nuo Dievo, bet artinatės prie Jo meilės, malonės ir globos. Jūs nusprendėte, jūs pasirinkote sau kelią. Jūs atgailavote. Jūs pasirinkote teisingą kelią, tegul jis bus ir sunkus. Jūs pasirinkote tą kelią, kuriuo ėjo Mozė jau prieš tris su puse tūkstančio metų, kai jis atsisakė teisės į Egipto sostą ir vietoj jo pasirinko Dievo palankumą.

Mozei buvo keturiasdešimt metų, kai jis priėmė savo didįjį sprendimą, kai priėjo išvados, jog tikėjimas ir tiesa su sunkumais ir netektimi geriau negu turtai ir garbė be Dievo meilės. Nedaugeliui žmonių per istoriją tekę priimti sunkesnius sprendimus negu jam.

Moze buvo kultūringas ir išsilavinęs žmogus, žymus ir gerbiamas. Kaip faraono dukters sūnus jis buvo pripratęs prie visokios pagarbos, prabangos ir privilegijų. Jam reikėjo tik ištiesti ranką, kad užimtų Egipto, pačios galingiausios ir romantiškiausios to meto šalies, sostą.

Vis dėlto Biblija sako, kad „Užaukęs Mozė tikėdamas atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi. Jis verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti priespaudą, negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais. Jis Mesijo paniekinimą laikė didesniu lobiu negu Egipto turtus, nes jis žvelgė į atpildą. Tikėdamas jis paliko Egiptą ir nepabūgo karaliaus rūstybės. Jis liko nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį“ (Žyd 11, 24 – 27).

Pastebėkite, jis „atsisakė“ ir „paliko“ – tai tikroji atgaila. Be to, Biblijoje sakoma, kad jis taip padarė tikėdamas. Tai ir yra kitas žingsnis – tikėjimas. Mozė priėmė sprendimą ne dvasinio polėkio minutę, kuris, kaip tvirtina kai kurie psichologai, būtinas religiniam išgyvenimui. Jo sprendimas nebuvo nusivylimo pasekmė. Jis, toli gražu, nebuvo beviltiškas nevykėlis ar bejėgis žmogus. Mozė pasirinko Dievo kelią ne kaip pasiekimų, kurių jis atsižadėjo, pakaitalą ir ne todėl, kad jis būtų atsigręžęs į religingą gyvenimą iš nuobodulio ar apatijos. Jis žengė šį žingsnį, ieškodamas ne pasilinksminių ar malonumų.

Nė viena iš šių priežasčių, taip dažnai skatinančių ieškoti Dievo, nebuvo paskata Mozei. Jo niekas nevertė atsisakyti visų savo gyvenimo privalumų. Jis tai padarė savo valia. Be abejo, Mozė nebuvo nei silpnavalis, nei silpnaprotytis žmogus. Jis nebuvo vaikas, besilaikąs nustatytos tvarkos, kad jam būtų saugu. Jis nebuvo garbėtroška, beieškąs pripažinimo ir garbės. Jis nebuvo iš tų žmonių, kurie juokiasi iš religijos, o vėliau supranta, kad jie patys reikalingi išganymo. Mozė turėjo daugiau negu tai, apie ką dauguma žmonių tegalėjo tik svajoti. Ir vis dėlto savo subrendusiu sprendimu pačiame gyvenimo žydėjime jis nusigręžė nuo turtų, padėties ir garbės ir pasirinko tikėjimą Dievu.

Kiekvieną kartą, girdėdamas kalbas, kad tiktai bejėgiai

žmonės, praradę bet kokią viltį arba besijaučiantys apgauti, sergantys, jaučiasi reikalingi religijos paguodos, aš prisime-
nu Mozę.

Man teko kalbėtis su šimtais ir tūkstančiais vyrų ir moterų apie jų dvasines problemas. Ir aš įsitikinau, kad kuomet vyrai arba moterys blaiviai apsisprendžia atmesti Jėzų Kristų kaip savo Viešpatį, tai daro ne todėl, kad mano krikščioniškąjį mokymą esant sąmoningai nepriimtina, bet todėl, kad stengiasi išvengti atsakomybės ir įpareigojimų, kuriuos uždeda jiems krikščioniškas gyvenimas. Būtent silpna jų šidis, o ne aukštas jų protas atsistoja tarp jų ir Kristaus. Jie nenori tapti valdiniais ir visa ką patikėti Kristui.

Mozė nuosekliai ištyrė *tikėjimo kelio* reikalavimus ir įpareigojimus. Jis įsitikino, kad jeigu jis nori mylėti Dievą, tai turi tuomet paaukoti viską, kas paprastai brangu žmonėms... Jis neskubėjo su savo išvadomis. Jis nedarė pusiau apgalvotų išvadų, pagautas staigaus polėkio ar dvasinių išpūdžių genamas. Jis žinojo, kokio tai masto reikalavimas, ir priėjo savo sprendimą savo visiškai sveiku protu, išlavinto mąstymo ir garsingų protinių sugebėjimų. Jo galutinis sprendimas nebuvo tiktai kuriam laikui. Jis nesirinko tikėjimo tiktai kaip bandomosios užduoties. Tai buvo jam brandus įsitikinimas, nekintamų siekių, įsitikinimas, kuris negalėjo susvyruoti nuo likimo permainų ar bandomas ilgalaikių netekimų. Jis kruopščiai sudegino visus savo tiltus į praeitį, kuriais tik buvo įmanoma atpulti nuo naujos jo pozicijos. Kai keturiasdešimtaisiais Mozės gyvenimo metais išmušė ta didžioji kritinė minutė, jis be jokių išlygų visam gyvenimui ir bet kuriomis aplinkybėmis atsidavė ir visą savo gyvenimą atidavė Dievui bei Jojo valiai.

Koks skirtumas tarp Mozės ir žinomo geografo Gamalie-

lio Bredfordo sprendimų! Šis mokslininkas, artėdamas prie savo gyvenimo pabaigos, pasakė: „Aš nesiryžtu skaityti Naujojo Testamento, nes bijau abejonių, nerimo ir baimės audros dėl to, kad aš pasirinkau gyvenime klaidingą kelią ir tapau Dievo bei Jo paprasto ir švaraus kelio išdaviku!“

Mozei nebuvo tokios baimės. Nėra ko bijoti ir jums, jeigu jūs ir dabar, ir visiems laikams nuoširdžiai atsigręšite į Kristų. Nesigręžkite į Jį, sakydami: „Aš kurį laiką pabandyčiau krikščionybę. Jeigu pavyks, aš tęsiu toliau, o jeigu ne, tai dar turėsiu laiko pasirinkti kitą gyvenimo būdą“. Jeigu jūs ateisite prie Kristaus, tai turite sudeginti visus savo tiltus į praeitį, ir jums neturi kilti net minties apie grįžimą atgal.

Prieš daugelį šimtmečių, kai išdidaus romėnų erelio sparnai mėtė šešėlį po visą pasaulį, drąsiausi Cezario kariai išvyko užkariauti Britanijos. Kada horizonte pasirodė priešų laivai, tūkstančiai anglosaksų didvyriškai susirinko ant kalvų apginti savo Tėvynės. Jų didžiausiam nustebimui, pirmiausia, ką padarė romėnai, išsilaipinę į krantą, – jie sudegino savo laivus. Kai liepsna juos sunaikino, užkariautojams nebebuvo kelių atsitraukti. Su tokia nenugalima dvasia kaipgi galėjo jie nenugalėti! Nėra nieko nuostabaus, kad mažas kaimelis ant Temzės krantų tapo pasaulio sostine.

Lygiai taip pat ir Kristus reikalauja visiško atsidavimo ir paklusnumo. „Nė vienas, kuris prideda ranką prie arklų ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei“ (Lk 9, 62).

Mozės pasirinkimas jaudina sielą – pasirinkimas, kai jis stovėjo savo gyvenimo posūkio taške. Jo mašlus protas pasvėrė visas pasekmes, lydėdiančias jo sprendimus. Jis numatė iki galo ir žinojo, ko laukti, iš kiekvieno kelio. Jis pasvėrė visus už ir prieš ir tik tuomet nusprendė atkreipti visą savo pasitikėjimą ir tikėjimą į Dievą.

Iš pradžių jis pažvelgė į platuji kelią, ryškų kelią, pilną valdžios ir prabangos, vyno ir linksmybių, turtingą visokių gyvenimo malonumų. Jis gerai žinojo šį kelią. Jis juo ėjo keturiasdešimt metų ir žinojo, kad šitas kelias gali baigtis tiktai pražūtimi, žinojo, kad šitas kelias veda tik į pragarą.

Po to Mozė pažvelgė į kitą kelią, siaurą kelią, žymiai siauresnį ir sunkesnį už pirmąjį. Jis pamatė kančias, persekiojimus, nusivylimus. Jis matė visus sunkumus ir išbandymus, skausmą ir rūpesčius, bet *tikėjimu* jis matė taipogi pergalę ir amžinojo gyvenimo atpildą.

Žmogus, ne taip giliai svarstantis, žmogus mažesnės negu Mozė patirties galėjo susigundyti ir pasirinkti pirmąjį kelią. Egiptas tuomet buvo pati galingiausia šalis pasaulyje. Jis valdė derlingus Nilo slėnius – pasaulio aruodą. Jo armijos buvo nenugalimos, jo mokyklos tebebuvo pavyzdys dar ir po keleto šimtmečių.

Tiktai nedaugeliui iš mūsų reikia atiduoti Dievui tiek daug, kiek atidavė Mozė. Nedaugeliui iš mūsų tenka tokia gausybė ir tokių įvairių pagundų ir reikia atsispirti joms. Nedaugelis iš mūsų priešais save mato tiek pasitenkinimo ir malonumų, ir netgi Šventasis Raštas kalba apie tai, jog nuodėmėje slypi malonumas, kad ir trumpalaikis. Bet pasimėgavimas praeina, o nubusti iš jo liūdna. Pasirinkdamas Dievą, Mozė daug paaukojo, bet jis gavo ir didžiulį atpildą. Didžiuliai turtai buvo retenybė Mozės laikais, ir iš tikrųjų, tiktai nedaugelis žmonių teturėjo tokią galimybę, kokią turėjo jisai – tapti vienu turtingiausių žmonių žemėje.

Mūsų laikais daug žmonių gali įsigyti didelių turtų. 1923 metais grupė pačių stambiausių pasaulio komersantų susirinko viename dideliame Čikagos viešbutyje. Netgi tais pasakiškais dvidešimtais metais šis suvažiavimas buvo nema-

tytas valdžios ir kapitalo demonstravimas. Prie vieno stalo susirinko pačios stambiausios ir galingiausios plieno kompanijos prezidentas, paties stambiausio grūdų supirkimo tresto pirmininkas, Niujorko biržos valdytojas, Jungtinių Valstijų prezidento kabineto narys, Tarptautinio banko prezidentas, žmogus, laikomas pačiu stambiausiu Vuol – strito biznieriumi, ir du kiti, valdantieji pačias galingiausias pasaulio monopolijas. Kartu paėmus, šie aštuoni žmonės valdė didesnę kapitalą nei Jungtinių Valstijų išdinės. Jų sėkmės istorija buvo žinoma kiekvienam mokyklinukui. Jie daugeliui buvo pavyzdžiai, kuriais stengėsi sekti kiti. Jie buvo Amerikos finansų ir pramonės karaliai.

1923 metais visur spausdinami šių žmonių gyvenimo aprašymai atrodė nuostabūs, jaudinantys, jie veikė vaizduotę ir sukeldavo pavydą. Jie įkvėpdavo kitus žmones daryti tą patį. 1923 metais jų gyvenimo istorijos buvo parašytos tik pusiau – baigiamosios dalys laukė ateityje.

Tuo metu, kai šie aštuoni žmonės sėdėjo Čikagoje prie vieno stalo, kiekvienas iš jų buvo tame savo gyvenimo posūkio taške, kuriame savo laiku buvo ir Mozė. Jie taip pat stovėjo kryžkelėje, o prieš juos tiesėsi du keliai. Galbūt jie nematė tų kelių, nekreipė į juos dėmesio. Be abejo, tai buvo keliai, kuriais jie nenorėjo eiti, o dabar mes jau žinome pasakutinius jų gyvenimo aprašymų skyrius. Mes galime įsivaizduoti visą jų gyvenimą taip pat, kaip galime įsivaizduoti Mozės gyvenimą, ir mes galime nuspręsti, kuris kelias vis dėlto buvo pats išmintingiausias ir geriausias.

Čarlzas Švabas – plieno kompanijos prezidentas – paskutinius savo gyvenimo metus nugyveno skolose ir mirė elgeta. Artūras Katenas, pats stambiausias spekuliantas grūdais, mirė užsienyje subankrutavęs. Ričardas Vitnis, Niujorko bir-

žos prezidentas, kalėjo Sing – Singo valstybiniame kalėjime. Albertas Paulis, kabineto narys, iš pasigailėjimo buvo paleistas iš kalėjimo, kad galėtų numirti savo namuose. Džesis Livermuras, vadinamasis Vuolt – strito „liūtas“, Leonas Frazeris, Tarptautinio banko prezidentas ir Ivaras Kreigeris, stambiausios monopolijos pasaulyje galva, gyvenimą baigė savižudybėmis!

Visi šie žmonės turėjo pinigų, valdžios, turtų ir garbės. Jie buvo inteligentiški ir išprusę, bet kiekvienam iš jų trūko vienos savybės, kuri gyvenimui teikia tikrą jo prasmę ir tikslą. Jie neturėjo to, kas būtina pagal krikščioniškąjį mokymą ir krikščioniškam elgesiui, tos savybės, kuri atkelia vartus į atsigręžimą, parodydama žmogaus atgimimo tikrovę. Jie negalėjo tikėti!

Šie žmonės neturėjo tikėjimo, o jeigu jie jį ir turėjo, tai jie atsisakė elgtis pagal tikėjimą. Ir kaipgi skiriasi paskutiniai jų gyvenimo skyriai nuo to, kuo būtų galėjęs tapti jų gyvenimas, jeigu tarp lobių, kuriuos jie turėjo, būtų buvęs ir tikėjimas Kristumi!

Atkreipkite dėmesį, kad dėl *tikėjimo* Mozė atsisakė Egipto turtų. Jo *tikėjimas* leido jam pažinti, kad jeigu jis ir patirs praradimus ir pažeminimus per visus likusius jo gyvenimo žemėje metus, tai šio gyvenimo gale gaus algą – amžinąjį gyvenimą.

Tokie žmonės, kaip Katenas ir Švabas, galbūt laikė Možę neišmanėliu. Jie galėjo pasakyti: „Geriau žvirblis rankoj negu jautis lankoj“. Jie galėjo pasakyti: „Pažvelk, tu žinai, ką turi Egipte! Tu žinai, ką gali padaryti žmogus su tavo protu, turėdamas šitiek turto ir valdžios. Imk vadžias į rankas, ir Egiptas viešpataus visame pasaulyje. Tu gali sunaikinti visas mažas valstybes, ir jos nesudarys tau konkurencijos. Tu gali

atsikratyti visų varžovų ir daryti viską, ko panorėsi“. Štai ką jie pasakytų Mozei. Todėl kad jie taip galvojo, taip veikė, tokiu keliu kaupė savo turtus. Jie būtų pasijuokę iš žmogaus, kuris pasisakytų tikįs Dievu arba Jėzumi Kristumi. Jie atšautų tokiam: „Tikėjimas – nieko vertas dalykas“.

Biblija mus moko, kad tikėjimas yra vienintelis prienamas kelias pas Dievą. „Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad jis yra ir kad jo ieškantiems atsilygina“ (Žyd 11, 6). Biblija taip pat moko, kad tikėjimas labiau patinka Dievui negu bet kas kita. „Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui“.

Visame pasaulyje žmonės kankina save, rengiasi keistais rūbais, žaloja savo kūnus, atsisako gyvenime būtiniausių dalykų, daug laiko praleidžia melddamiesi ir atlikinėdami žygdarbius, stengdamiesi padaryti save tinkamus Dievo akyse. Visa tai galbūt gerai, bet svarbiausia, ką mes galime padaryti, kad įtiktume Dievui, – tai *tikėti* Juo.

Aš galiu nueiti pas draugą ir pasakyti jam daug pataikūniškų žodžių, bet jeigu aš jam pasakysiu, kad netikiu juo, tai visi mano pataikūniški įtikinėjimai bus veltui. Jais aš išaukštinsiu jį jo paties akyse tik tam, kad paskui galėčiau pažeminti.

Geriausias būdas, kuriuo mes galime įtikti Dievui – tai patikėti Jo žodžiu. Susidaro toks išpūdis, kad Jėzus Kristus prašė pasitikėjimo iš savo klausytojų, kai sakė jiems: „Tikėkite manimi, kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje. Tikėkite bent dėl pačių darbų!“ (Jn 14, 11).

Biblija pabrėžia, kad *tikėjimas* būtinas. „Gerai, – pasakykite jūs, – jeigu tikėjimas būtinas, tai kas yra tikėjimas? Ką jūs suprantate kaip tikėjimą? Kaip apibrėžti tikėjimą? Kaip aš galiu žinoti, kad mano tikėjimas teisingas? Kiek man reikia turėti tikėjimo?“

Palaukite! Negalima iškelti iš karto tiek klausimų. Aš pasistengsiu atsakyti į juos iš eilės.

Biblija dar ir dar kartą moko, kad mes išgelbėti galime būti tik per tikėjimą:

„*Tikėk* Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“ (Apd 16, 31).

„Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie *tiki* jo vardą“ (Jn 1, 12).

„Ir kiekvienas jį *tikintis* nuteisinamas jo dėka nuo viso to, nuo ko nepajėgė jūsų išteisinti Mozės Įstatymas“ (Apd 13, 38 – 39).

„O tam, kuris nedirba, bet *tiki* tuo, kuris nuteisina bedievi, jo tikėjimas įskaitomas jam teisumu“ (Rom 4, 5).

„Taigi nuteisinti *tikėjimu*, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Rom 5, 1).

„Tačiau mes nesame bailūs pabėgėliai savo pražūčiai, bet laikomės *tikėjimo*, kad išgelbėtume savo sielas“ (Žyd 10, 39).

„Jūs gi esate išgelbėti malone per *tikėjimą*, ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana“ (Ef 2, 8).

Ar iš tikrųjų mes esame išgelbėti per *tikėjimą*? Ne, mes esame išgelbėti malone per tikėjimą. Tikėjimas yra kanalas, kuriuo mes gauname Dievo malonę. Tikėjimas – ranka, tiesiama į Jį ir gaunanti Jo meilės dovana. Laiške Žydams 11, 1 mes skaitome: „Tikėjimas laiduoja mums tai, ko viliamės, įrodo tikrovę, kurios nematome“.

Veimutas išvertė šiuos žodžius suprantamiau: „Tikėjimas – tai pasikliaujamas pasitikėjimas tuo, kuo mes viliamės, įsitikinimas realumu daiktų, kurių mes nematome“. Tikėjimas tiesiog reiškia: pasiduoti, perteikti save, paklusti, būti pavaldžiam. Tikėjimas – aukščiausias pasitikėjimo paliudijimas.

Aš niekada nebuvo Šiaurės ašigalyje, ir vis dėlto tikiu, kad jis yra. Iš kur aš tai žinau? Žinau todėl, kad man apie tai papasakojo. Aš skaičiau apie tai vadovėliuose, aš mačiau žemėlapių geografiljos atlase, ir aš tikiu žmonėmis, kurie parašė šias knygas. Aš priimu tai tikėjimu.

Biblija sako: „Taigi tikėjimas iš klausymo, klausymas – kai skelbiamas Kristaus žodis“ (Rom 10, 17). Mes tikime tuo, ką Dievas mums pasakė apie išgelbėjimą. Mes priimame tai be klausimų. „Mozė liko nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį“ (Žyd 11, 27).

Tai visiškai ne ypatingas, paslaptingas būdo bruožas, kurio mes turime siekti. Jėzus Kristus pasakė, kad mes visi turime tapti mažais vaikais. Kaip vaikai tiki savo tėvais, taip ir mes turime tikėti Dievu.

Tarkime, kad aš važiuoju 50 mylių per valandą greičiu ir privažiuoju kalvos papėdę. Ar man reikia iš karto stabdyti mašiną, išlipti, užkopti į kalvos viršūnę, kad įsitikinčiau, jog kelias tęsiasi ir už kalvos? Žinoma ne. Aš taip nedarysiu. Aš pasitikiu tos šalies, kurioje aš esu, susisiekimo kelių valdyba. Aš tęsiu savo kelionę norimu greičiu, tvirtai įsitikinęs, kad kelias veda toliau, nors negaliu jo dabar matyti. Aš tai priimsiu tikėjimu. Lygiai taip ir su išgelbstinčiu tikėjimu Kristumi!

Taip, kaip ir atgailai, tikėjimui būdingos trys pagrindinės ypatybės. Pirmiausia, reikia žinoti tai, ką sakė Dievas. Štai kodėl taip svarbu skaityti Bibliją. Štai kodėl taip svarbu žinoti, ko moko Biblija apie sielos išgelbėjimą. Pakanka žinoti nors tai, kad Kristus numirė už jus ir kad jūs – nusidėjėlis. Pakanka žinoti, kas pasakyta Evangelijoje pagal Joną 3, 16: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“. Daugelis atsigrėžė į Dievą ir mažiau

žinodami. Bet, žinoma, jeigu tai taip svarbu jums, tai reikėtų žinoti apie tai kuo daugiau, ir vienintelis šaltinis, kur jūs galite sužinoti apie išgelbėjimą – Biblija. Daugelis žmonių pasakys: „Bet aš daug ko negaliu suprasti Biblijoje, todėl ir nesistengiu jos skaityti“. Tai visiškai neprotinga. Biblijoje daug nesuprantamų vietų. Mano ribotas protas niekada nesupras, pavyzdžiui, begalybės. Aš daug ko nesuprantu ir per televiziją, bet aš neatsisakau dėl to įsijungti savo televizoriaus. Aš priimu tai tikėjimu.

Bet Dievas nereikalauja neįmanomo. Jis nereikalauja, kad jūs savo atsigręžimu padarytumėte šuolį į nežinią. Tikėjimas į Kristų pagrįstas geriausiu liudijimu pasaulyje – Biblija. Netgi jeigu jūs ne viską joje suprasite, jūs galite visiškai priimti ją, nes tai – Dievo Žodis. Pirmiausia, ką velnias stengiasi įteigti žmogui – tai abejonė Dievo Žodžiu. Jeigu jūs imsite abejoti ir dėlioti klausukus Dievo Žodyje, tai jūsų padėtis ims darytis pavojinga. Jums reikia suprasti, kad jūs esate nusidėjėlis. Jūs turite žinoti, kad Jėzus Kristus mirė už jūsų nuodėmes ir prisikėlė jūsų išsteisinti. Mirtis, laidotuvės ir Jėzaus Kristaus prisikėlimas – visos evangelijos esmė. Tuo reikia tikėti ir priimti tai kaip minimumą, reikalingą, kad atsigręžtumėte.

Antra, į tikėjimą įeina ir *jausmai*. Biblija sako: „Baimė Viešpaties yra išminties pradžia“ (Pat 1, 7). Apaštalas Paulius pasakė: „Kristaus meilė valdo mus, įsitikinusius, kad jei vienas mirė už visus, tai ir visi yra mirę“ (2 Kor 5, 14). Noras, baimė, meilė – tai vis jausmai. Jausmai negali būti išbraukti iš mūsų gyvenimo. Nė vienas protingas žmogus nepasakys: „Imkime ir padarykime galą visiems jausmams“.

Taipogi neįmanoma atskirti jausmų gilumo nuo visų mūsų asmeninių išgyvenimų. Mes negalime įsivaizduoti

savo gyvenimo be jausmų. Įsivaizduokite šeimą, kurioje kiekvienas šeimos narys vadovaujasi tik šaltu pareigos jausmu. Įsivaizduokite, jog aš būčiau pasipiršęs savo žmonai, prieš tai paaiškinęs jai, kad nejaučiu jai visiškai nieko, jokio jausmo.

Daktaras Zengsteris kartą pasakė: „Pritaikykite religijoje tą patį principą. Jeigu jūs pareikalausite, kad evangelijos skelbėjas papasakotų jums apie Viešpaties, pasiruošusio jums atleisti ir jus laiminti, gailestingumą, bet reikalausite, kad nei jo skelbimo, nei šitos žinios priėmimo nelydėtų džiaugsmingi jausmai, tai jūs reikalausite neįmanomo“.

Religiniuose išgyvenimuose jausmai gali būti įvairūs. Kai kurie žmonės linkę į dvasinę pusiausvyrą, kiti gi daugiau užsidega, bet jausmai būdingi ir vieniems, ir kitiems.

Kai karo metu Čerčilis kreipėsi į britų liaudį savo įkvepiančiomis kalbomis, jis apeliavo į savo klausytojų logiką ir *jausmus*. Aš pamenu, kaip kartą jo klausia Aisbruksparke Glazgove. Jis vertė mane susimąstyti ir tuo pat metu žavėtis, ir aš buvau pasiruošęs atsistoti ir šaukti „Valio!“, mosuodamas vėliava! Kada jūs pamilsite Jėzų Kristų, tai jūsų jausmai bus paliesti.

Trečia, ir svarbiausia, tikėjimui paklūsta *valia*. Tai tarsi trys žmonės, iš kurių vienas vadinasi „protas“, kitas – „jausmas“ ir trečias – „valia“. Protas sako, kad Evangelija logiška. Jausmas veikia valią ir sako: „Aš myliu Jėzų Kristų!“ Arba: „Aš bijau teismo!“ Ir tuomet tarpininkas, vadinamas valia, tampa teisėju. Jis paremia smakrą ranka ir giliai susimąsto, stengdamasis rasti teisingą sprendimą. Galutinį ir nepakeičiamą sprendimą faktiškai daro valia. Galima turėti intelektualų įsitikinimą, galima turėti jausmą ir vis dėlto nebūti iš tikrųjų atsigrėžusiam į Kristų. „Ar nori žinoti,

neišmintingas žmogau, kad tikėjimas be darbų nevaisingas“ (Jok 2, 20).

Prieš keletą metų aš girdėjau apie vieną žmogų, kuris stūmė karutį per lyną, kybantį virš Niagaros krioklio. Tūkstančiai žmonių sutiko jį su nuostabos šūksniais. Jis įsidėjo į karutį dviejų centnerių maišą su žemėmis ir pervažiavo lynu į vieną ir į kitą pusę. Po to jis kreipėsi į minią ir paklausė: „Keli iš jūsų tiki, kad aš galiu pervežti šitame karutyje žmogų?“ Atsiliepė visi, nes manė tai esant įmanoma. Vienas žmogus, stovėjęs priekyje, tvirtino tai garsiau už kitus. Tada akrobatas parodė jį ir pasakė: „Sėskitės, dabar jūsų eilė!“ Kad jūs būtumėte matę, kaip tas žmogus išsigando! Jis sakė, kad tiki, galbūt jis netgi manė, kad tiki, bet iš tikrųjų jis netikėjo, kad tai įmanoma, ir jis nesutiko sėstis į karutį.

Lygiai taip pat ir su Jėzumi Kristumi. Yra daug žmonių, sakančių, kad tiki Juo, kad seka Jį. Bet jie niekada nesisėstų į karutį. Jie niekada neatsidavė ir visiškai, šimtu procentų, nepakluso Jėzui Kristui.

Daugelis paklaus: „Na gerai, o kiekgi reikia tikėjimo?“ Jėzus Kristus sakė, kad tikėjimo pakanka kaip „garstyčios grūdelio“.

Kiti klausia: „Koks turi būti tikėjimas?“ Tikėjimas neturi būti kokios nors ypatingos rūšies. Iš esmės tikėjimas gali būti tiktai vienas. Svarbu *tikėjimo* objektas. Kuo jūs tikite? Jūsų tikėjimo objektas turi būti Jėzus Kristus. Ne tikėjimas iškilmingomis apeigomis, ne tikėjimas aukomis arba ypatingu moralizavimu, ar pačiu savimi, tikėjimas ne kuo kitu, tiktai Kristumi!

Biblija mus moko, kad tikėjimas gali pasireikšti trimis būdais. Jis pasireiškia mokymu – kaip jūs tikite, jis pasireiškia Dievo garbinimu – jūsų bendravimu su Dievu ir ben-

dravimu bažnyčioje. Jis pasireiškia per moralę – per tą gyvenimo būdą, kurį jūs gyvenate, per jūsų elgesį – apie ką bus kalbama kituose skyriuose.

Biblija taip pat moko, kad tikėjimas nesibaigia tuo, jog jūs pasitikite Kristumi ir esate įsitikinę, kad turite išgelbėjimą. Tikėjimas eina toliau. Jis auga. Iš pradžių jis gali būti silpnas, bet darosi vis stipresnis, kai jūs pradodate skaityti Bibliją, melstis ir lankyti bažnyčią, pradodate jausti Dievo artybę savo krikščioniškame gyvenime. Po to, kai jūs padarėte atgailą dėl savo nuodėmių ir priėmėte Jį tikėjimu, jūs turite pasitikėti Juo, kad Jis veda jus, stiprina ir palaiko. Jūs sužinosite daug ką ir pripažinsite vis labiau ir labiau tai, kad galite pasikliauti Jėzumi visuose reikaluose, visomis aplinkybėmis, per visus išbandymus. Jūs galėsite tada pakartoti su apaštalu Pauliumi: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris mylėjo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal 2, 20).

Kai jūs rasite šį išganantį ir džiaugsmingą tikėjimą Jėzumi Kristumi, jūs padarysite dar vieną žingsnį ramybės su Dievu kelyje.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

ATGIMIMAS

„Jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės“ (Jn 3, 3).

Jeigu aš galėčiau ateiti pas jus ir pasikalbėti su jumis akis į akį, jūs turbūt man prisipažintumėte: „Aš suglumęs ir praradęs pusiausvyrą. Aš nusižengiau Dievo įstatymams. Aš gyvenau prieštaraudamas jo įsakymams. Aš bandžiau nustatyti savo taisykles, ir man tai nepavyko. Tas kartaus patyrimo pamokas aš gavau per kančias ir tragiškus išgyvenimus. Ir ko tik aš neatiduočiau, kad galėčiau grįžti atgal ir pradėti viską iš pradžių. Visiškai kitu keliu tuomet aš eičiau!“

Jeigu šitie žodžiai suranda atgarsį jūsų širdyse, jeigu panašių minčių aidas skamba jūsų prote, tai aš jums pasakysiu svarbią žinią: Jėzus Kristus sakė, kad jūs galite gimti iš naujo! Jūs galite gauti naują ir geresnę pradžią, apie kurią jūs svajojate. Jūs galite atsikratyti savo nuodėmingo ir įkyrėjusio jums „aš“ ir tapti nauju žmogumi, švaria ir ramia būtybe, nuo kurios nuplautos nuodėmės.

Kaip bebūtų sutepta jūsų praeitis, kokia niūri bebūtų dabartis, kokia beviltiška beatrodytų ateitis – išeitis yra. Yra patikima, saugi, amžina išeitis, bet tiktai viena. Jums reikia tiktai pasirinkti. Jums reikia atsistoti ant kito, vienintelio kelio, visiškai skirtingo nuo to betikslio ir bevaisio kelio, kuriuo jūsėjote iki šiol.

Jūs galite likti ta apgailėtina, nepatenkinta, įbauginta, nelaiminga, bjauria pačiam sau būtybe, kokia buvote iki šiol. Bet jūs taip pat galite nuspręsti tuoj pat, kad norite gimti iš naujo. Jūs galite pasiryžti jau šią minutę palikti savo nuodėmingą praeitį ir savo gyvenimą pradėti iš naujo, visiškai iš naujo ir teisingai. Tuoj pat galite nuspręsti tapti tokiau žmogumi, kokių žada jus padaryti Jėzus Kristus.

Dabar logiškas klausimas iš jūsų pusės bus: „Kaipgi aš galiu pradėti gyvenimą iš naujo?“

Tai tas klausimas, kurį Nikodemas uždavė Jėzui Kristui prieš du tūkstančius metų Palestinoje. Tačiau atgimimas reiškia daugiau negu paprasčiausiai pradėti gyvenimą iš naujo, atversti naują puslapį arba pasitaisyti. Kaip mes jau matėme, Biblija moko, kad jūs pirmą kartą gimėte fiziniame pasaulyje, bet jūsų dvasinė prigimtis yra nuodėminga. Biblija moko, kad jūs buvote „mirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis“ (Ef 2, 1).

Biblija moko, kad jūsų nuodėmingoje ir mirusioje prigimtyje nėra nieko gyvybingo. Gimę nuodėmėje, jūs negalite sukurti teisaus gyvenimo. Daugelis žmonių stengiasi gyventi gerą, šventą ir teisų gyvenimą be dvasinio atgimimo, bet jiems tai nepavyksta. Miręs žmogus negali sukurti gyvybės. Biblija moko, kad „užbaigta nuodėmė gimdo mirtį“ (Jok 1, 15). Mes visi esame dvasiškai mirę.

Jūsų sena prigimtis negali tarnauti Dievui. Biblija moko: „Deja, juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad tuos dalykus reikia vertinti dvasiškai“ (1 Kor 2, 14). Savo prigimtimi mes iš tikrųjų esame priešiški Dievui. Mes nepaklustame Dievo įsakymams, bet ir negalime paklusti, kaip rašoma Laiške Romiečiams 8, 7.

Biblija taip pat mus moko, kad mūsų ligšiolinė prigimtis visiškai sugadinta: „Nuo kojos pado iki viršugalvio nėra jame nieko sveiko: žaizdos, randai ir tinstą skauduliai, nenuvalyti, neaprišti, nesušvelninti aliejumi“ (Iz 1, 6). „Širdis už visa nedoresnė ir neištiriama, kas ją pažins?“ (Jer 17, 9). Šis sugedimas – iš kūniškų pageidavimų.

Biblija taip pat mus moko, kad senoji mūsų prigimtis – savimyliška prigimtis. Ji nepajėgi atsinaujinti. Biblija mus moko, kad kai mes gimstame iš aukšto, mes nusivelkame arba nusiimame senąjį Adomą, o ne ištaisome jo klaidas. Mūsų senasis žmogus turi numirti, o ne vystytis. Jėzus Kristus sakė: „Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs valote taurės bei dubens išorę, o viduje esate pilni gobšumo ir nesivaldymo“ (Mt 23, 25).

Biblija mus taip pat moko, kad iki to laiko, kol mes nepatirsime šio naujo gimimo, mes negalime įeiti į dangaus karalystę. Jėzus Kristus pasakė dar aiškiau: „*Jums reikia atgimti iš aukštybės*“ (Jn 3, 7). Tame nėra nieko neapibrėžto ir nieko nekonkretaus. Tas, kuris nori įeiti į dangaus karalystę, turi gimti iš aukšto.

Išganymas – tai ne savo pirmykščio „aš“ ištaisymas, bet naujas „aš“, Dievo sukurtas teisume ir šventume. Atgimimas – tai ne mūsų esybės pasikeitimas, ar širdies pasikeitimas. Gimti iš aukšto reiškia ne pasikeisti, o iš tikrųjų atgimti, gauti visiškai naują prigimtį. Tai antrasis gimimas. „Jums reikia atgimti iš aukštybės“.

Senajoje žmogaus prigimtyje nėra nieko, kas būtų priimtina Dievui. Joje nėra sveikos vietos. Senoji žmogaus prigimtis per daug silpna, kad sektų Kristumi. „Todėl jūs nedarote, kaip norėtumėte“ (Gal 5, 17). Gyvenantys kūne Dievui įtikti negali. „Nejaugi šaltinis iš tos pačios versmės lieja saldų ir

kartų vandenį? Argi gali, broliai, figmedis išauginti alyvas, o vynmedis figas? Taip pat ir sūrus vanduo negali duoti saldaus“ (Jok 3, 11 – 12).

Senasis žmogus aprašomas Laiške Romiečiams taip: „Jų gerklė – atviras kapas; savo liežuviu klastas jie raizgė, gyvačių nuodai jų lūpose. Jų burna pilna keiksmų ir kartumo, jų kojos eiklios kraujo pralieti, jų keliais skuba griovimas ir skurdas. Jie nepažino taikos kelio, ir nestovi prieš jų akis Dievo baimė“ (Rom 3, 13 – 18).

Kaip galite jūs ištaisyti, pakeisti arba atnaujinti panašias burnas, liežuvius, lūpas, kojas ir akis? Tai neįmanoma! Jėzus Kristus žinojo tai, todėl ir pasakė: „Jums reikia atgimti iš aukštybės“. Kitoje vietoje Biblija sako: „Jei etiopietis gali pakeisti savo odą arba leopardas – savo margumą, taip jūs – ar galėsite gera daryti, išmokę pikto“ (Jer 13, 23). Ir Laiške Romiečiams pasakyta: „Aš žinau, kad manyje, tai yra, mano kūne, negyvena gėris. Mat aš sugebu gero trokšti, o padaryti – ne“ (Rom 7, 18). Biblija taip pat sako: „Siekite santaikos su visais, siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties“ (Žyd 12, 14). Gyvenimas, duodamas iš naujo gimus, negali būti gautas natūraliai, besivystančiomis savo pastangomis. Žmogus savo prigimtyje neturi to šventumo, kurio reikalauja Dievas dangaus karalystei. Tikrai nauju gimimu galima rasti pradžią tokiam gyvenimui. Tam, kad gyventume Dievo gyvenimą, mes turime turėti dieviškąją prigimtį.

Naujo gyvenimo įgijimas panašus į monetą. Moneta turi dvi puses: priekinę ir atvirkščiąją. Naujo gyvenimo įgijimas taip pat turi dvi puses: dieviškąją ir žmogiškąją. Mes matėme žmogiškąją pusę skyriuje apie atsigrėžimą, t.y. mes sužinojome, ką turime daryti. Mes pažiūrėsime dabar, ką daro Dievas.

Atgimimas – tai Šventosios Dvasios reikalas. Jūs nieko negalite padaryti, kad gimtumėte iš naujo. Biblija sako: „Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki jo varda, kurie ne iš kraujo ir ne iš kūno norų, ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo užgime“ (Jn 1, 12 – 13). Kitais žodžiais tariant, jūs negalite atgimti iš kūno ir kraujo – tai reiškia, kad jūs negalite paveldėti naujo gimimo.

Jūs negalite paveldėti ir krikščionybės. Jūsų tėvas ir motina gali būti krikščionys, bet tai dar nereiškia, kad ir jų vaikas bus krikščionis. „Jūs negalite gimti iš kūno noro“, – sako Šventasis Raštas. Kitais žodžiais, jūs pats nieko negalite padaryti. Jūs miręs. Miręs žmogus neturi gyvybės, ir todėl jis negali nieko padaryti.

Jūs negalite gimti žmogaus noru. Šis naujas gimimas negali būti pasiektas žmogui prieinamais būdais ir norais. Kai kurie mano, jog jie automatiškai gimsta iš naujo, jeigu prisijungia prie kokios nors bažnyčios, vykdo kokią nors religinę apeigą, priima naujametinį sprendimą pasitaisyti. Visa tai gera ir teisinga. Bet tai dar ne naujas gimimas.

Jėzus Kristus sakė, kad mums „reikia atgimti iš aukštybės“. „Reikia“ – tai pasyvi padėtis. Tai reiškia, kad mums turi būti kas nors padaryta. Žmogus negali gimti pats. Jam „reikia“ gimti. Naujas gimimas visiškai ne mūsų valioje. Kitais žodžiais tariant, naujas gimimas – tai Dievo rankų darbas. Mus pagimdo Dievas.

Nikodemus negalėjo suprasti, kaip jis gali gimti antrą kartą. Suglumęs jis du kartus klausė: „Kaip?“

Bet jeigu naujas gimimas ir atrodo paslaptingas, tai nereiškia, kad jis netikras. Mes galime nesuprasti, „kaip“ viskas vyksta su elektros srove, bet mes žinome, kad ji apšviečia namus, leidžia mums žiūrėti televizorių ir klausytis

radijo. Mes nesuprantame, koku būdu avis užsiaugina vilną, karvė – kietus, trumpus šerius ant savo odos, o paukštis – plunksnas, bet mes žinome, kad taip yra. Mes nesuprantame daugelio paslapčių, bet mes priimame tikėjimu tą faktą, jog tąją minutę, kai mes atgailaujame dėl savo nuodėmių ir tikėjimu atsigręžiame į Jėzų Kristų, mes gimstame iš aukšto.

Tai yra dieviško gyvenimo ir žmogaus sielos susilieėjimas. Šis persodinimas arba dieviškosios esybės prasiskverbimas į žmogaus sielą daro mus Dievo vaikais. Dievas įkvėpė mums savo kvapą. Per Šventąją Dvasią Jėzus Kristus apsigyvena mūsų širdyje, ir mes nuo šiol amžiams sujungti su Dievu. Tai reiškia, kad jeigu jūs gimėte iš aukšto, jūs gyvensite tol, kol gyvens Dievas, nes nuo šiol jūs dalinatės su Juo Jo gyvenimą.

Jums gimus iš aukšto, bus įvairių pasekmių. Pirmiausia, šis gimimas padidins jūsų *sugebėjimus matyti ir suprasti*. Dievo Žodis sako: „Pats Dievas, kuris yra taręs: Iš tamsos tenušvinta šviesa!, sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide“ (2 Kor 4, 6). Ir kitoje vietoje pasakyta: „...kad apšviestų jūsų širdies akis ir jūs pažintumėte, kokia yra viltis, į kurią jūs esate pašaukti, koks jo šventųjų garbingo paveldo turtas“ (Ef 1, 18). Tai, iš ko jūs anksčiau juokėtės kaip iš nesuprantamo, dabar jūs priimate tikėjimu. Keičiasi jūsų dvasinis nusistatymas. Dievas tampa viso jūsų mąstymo ašimi, centru. Jūsų „aš“ nuverstas nuo sosto.

Antra, jūsų širdyje įvyksta perversmas. Biblija sako: „Aš duosiu jums naują širdį ir įvesiu į jūsų vidų naują dvasią, ir atimsiu iš jūsų kūno akmeninę širdį ir duosiu jums kūnišką širdį“ (Ez 36, 26). Dievas sako: „Aš duosiu savo įstatymą į jų vidurius ir įrašysiu jį į jų širdis“ (Jer 31, 33).

Jūsų polinkiai irgi pasikeis iš pagrindų. Jūsų nauja prigimtis dabar mylės Dievą ir visa, kas jam priklauso. Jūs dabar mylite visa ką aukščiausia ir kilniausia gyvenime. Jūs atstumiate visa ką žema ir niekinga. Jūs iš karto įgyjate kitą vertinimo kriterijų visais visuomeniniais klausimais jus supančiame gyvenime. Jūsų širdis plaka užuojauta tiems, kurie vargsta.

Trečia, jūsų valia taip pat išgyvena milžinišką pasikeitimą. Jūsų sprendimai pasidarė kitokie, nes pasikeitė juos skatinančios priežastys. Biblija sako: „Ramybės Dievas... teaprupina jus viskuo, kas gera jo valiai vykdyti“ (Žyd 13, 20 – 21).

Ši nauja prigimtis, kurią jūs gaunate iš Dievo, paklūsta Jo valiai. Jūs trokšite vykdyti tik Jo valią. Jūs būsite visiškai ir iki galo atsidavę Jam. Tai duoda naują apsisprendimą, naujus polinkius, naują nuotaiką, naują gyvenimo principą, naują pasirinkimą. Jūs norite garbinti Dievą. Jūs norite bendrauti su kitais tikinčiaisiais bažnyčioje. Jūs pamėgstate Bibliją. Jūs pamėgstate leisti laiką maldoje, su Dievu. Pasikeitė visas jūsų nusiteikimas. Kiek anksčiau jūsų gyvenimas buvo kupinas netikėjimo, visų nuodėmių priežasties, ir jūs abejojote Dievu, tiek dabar jūs tikite Juo. Jūs visiškai pasitikite Dievu ir Jo žodžiu.

Anksčiau galėjo būti laikas, kai jūsų gyvenimo centras buvo jūsų išdidumas. Jūs palaikėte savimyliškas mintis, didžiavotės savo valdžia, norais ir tikslais. Bet dabar šie norai pasikeitė. Galėjo būti laikas, kai jūsų gyvenime viešpatavo neapykanta, jūsų mintys buvo kupinos pavydo, nepasitenkinimo ir pykčio kitiems žmonėms, bet dabar ir tai pasikeitė.

Buvo laikas, kai jūs lengvai galėjote sumeluoti. Jūsų min-

tyse, žodžiuose ir darbuose buvo daug melo ir veidmainystės. Visa tai dabar pasikeitė. Buvo laikas, kai jūs atsidavėte kūno malonumams. Pasikeitė ir tai. Dabar jūs gimėte iš aukšto. Galbūt jūs dar pateksite į vienus ar kitus spąstus, pastatytus mums velnio, bet jūs iš karto apgailėstausite tai padarę, atgailausite už savo nuodėmes ir prašysite atleidimo, nes jūs esate atgimęs. Pasikeitė visa jūsų esybė.

Yra senas pasakojimas apie kiaulę ir ėriuką. Vienas fermeris atsivedė į savo namus kiaulę. Jis ją nuprausė, nušveitė jai kanopas, aplaistė kvėpalais, parišo kaspiną ir pasodino svetainėje. Kiaulė atrodė puikiai. Regėjos, kad ji visiškai savo vietoj čia, draugijoje fermerio ir jo draugų, kurie buvo atėję pas jį į svečius. Kiaulė atrodė tokia žvali ir švarutė. Keletą minučių ji buvo visų numylėtinė. Bet vos tik atsivėrė durys, kiaulė išbėgo iš svetainės ir puolė į pirmą jos kelyje pasitaikiusią balą. Kodėl? Todėl, kad savo širdyje ji taip ir liko kiaule. Jos prigimtis nepasikeitė. Ji pasikeitė išore, bet ne vidumi.

Paimkime dabar kad ir ėriuką. Patalpinkite jį svetainėje, o paskui išleiskite į kiemą. Jis pasistengs apeiti visas balas ir purvynus. Kodėl? Todėl, kad jis yra ėriukas.

Jūs galite paimti žmogų, papuošti jį, pasodinti bažnyčioje į pirmą eilę, ir jis atrodys kaip šventasis. Jis gali iš pirmo žvilgsnio net sužavėti savo artimuosius, draugus. Bet leiskite jam kitą dieną išeiti į darbą, likti namie arba kitą šeštadienį nuvykti į jo klubą, ir jūs pamatysite, kaip jo tikroji prigimtis vėl iškils išorėn. Kodėl jis šitaip elgiasi? Todėl, kad jo prigimtis nepasikeitė. Jis nėra atgimęs.

Bet tuo pačiu momentu, kai jūs iš naujo gimsite, tą akimirka, kai jūs priimsite tą dieviškąją naujosios būties dovaną, jūs būsite išteisinti Dievo akyse. Išteisinimas – tai Dievo

darbas. Savo išteisinimu Viešpats skelbia neteisų žmogų esant tobulą tada, kai šis – dar nusidėjėlis. Dievas stato jus prieš save, tarytum jūs niekada nesate daręs nuodėmių.

Apaštalas Paulius sako: „Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina!“ (Rom 8, 33). Jūsų nuodėmės atleistos. Dievas metė į jūros gelmes visas mūsų nuodėmes. „Jis vėl pasigailės mūsų, panaikins nusikaltimus ir paskandins jūros gelmėse visas mūsų nuodėmes“ (Mch 7, 19). „Tu visus mano nusikaltimus atleidai ir užmiršai“ (Iz 38, 17). Bet kokia nuodėmė ištrinta. Jūs stovite prieš Dievą kaip skolininkas, bet jūs gavote atleidimą ir esate sutaikytas su Dievu. Iki tol jūs faktiškai buvote Dievo priešas. Biblija sako: „Negana to, – dar galime didžiuliotis Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris mus sutaikino“ (Rom 5, 11). Ir dar daugiau: jūs priimtas į Dievo šeimą, jūs dabar – Dievo vaikas. „Iš grynios meilės, laisvu savo valios nutarimu, jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų tapti jam išūniais“ (Ef 1, 5). Jūs dabar dangiškosios šeimos narys. Jūsų gyslomis teka karališkasis kraujas. Jūs – karalių Karaliaus vaikas. Jūsų akyse dega nauja kibirkštis, jūsų žvilgsnis sparnuotas, jūsų veidas spindi šypsena. Netgi jūsų draugai pastebi permainą, kuri įvyko jūsų gyvenime. Jūs atgimėte iš aukštybės!

Kai tiktai jūs atgimsite iš aukštybės, įvyks žymūs pasikeitimai. Pirma, jūs kitaip žiūrėsite į nuodėmę. Jūs išmoksite nekęsti nuodėmės, kaip Dievas nekenčia jos. Jūs su pasiūlykštėjimu ir panieka žiūrėsite į ją.

Houstono mieste, Teksase, viename iš mūsų susirinkimų vienas žmogus išgyveno atgimimą iš aukštybės. Jis turėjo vyno parduotuvę. Kitą dieną ant parduotuvės durų buvo iškaba „Uždaryta!“

Prieš kurį laiką aš girdėjau apie žmogų, kuris atgimimą iš

aukštybės išgyveno per evangelizaciją. Jis buvo visame mieste žinomas girtuoklis. Jį taip ir vadino – „Senasis Džonas“. Rytojaus dieną kažkas sutikęs jį gatvėje pasakė: „Labas rytas, Senasis Džonai!“

– Su kuo jūs kalbate? – paklausė šis. – Mano vardas jau nebe Senasis Džonas, dabar aš Naujasis Džonas!

Jo gyvenime įvyko visiškas perversmas.

Antra, jūs žinosite, kad atgimėte iš aukštybės, todėl kad jausite savyje norą tarnauti Dievui: „Iš to patiriame, jog esame jį pažinę, kad laikomės jo įsakymų“ (1 Jn 2, 3).

Trečia, jūs būsite atskirtas nuo pasaulio. Biblija sako: „Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės“ (1 Jn 2, 15).

Ketvirta, jūsų širdyje išsiliepsnos nauja meilė artimui. Biblija sako: „Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli, tas pasilieka mirties glėbyje“ (1 Jn 3, 14).

Penkta, mes nenusidėsime. Biblija sako: „Mes žinome, jog kiekvienas gimusias iš Dievo nenusideda“ (1 Jn 5, 18). Mes daugiau nesielgsime nuodėmingai.

Teksase pasakoja istoriją apie žmogų, kuris kiekvieną rytą savo arklį rišdavo prie smuklės durų. Kartą smuklės šeimininkas, pažvelgęs į gatvę, pamatė, kad jo pastovaus lankytojo arklys pririštas prie metodistų bažnyčios durų. Išvydęs arklio šeimininką, jis šūktelėjo: „Pasakyk, kodėl širynt tavo arklys pririštas prie bažnyčios durų?“

Šis pasisuko ir atsakė: „Vakar vakare, pamaldų metu, aš atėjau prie Dievo, ir dabar mano arkliui teks pakeisti stovėjimo aikštelę“.

Štai ką reiškia atgimimas. Štai ką reiškia atsigręžimas. Jis reiškia, kad jūs keičiate savo vietą.

DVYLIKTRAS SKYRIUS

TIKĖJIMAS IŠGELBĖJIMO TIKRUMU

„Aš tai parašiau jums, įtikėjusiems Dievo Sūnaus vardą, kad žinotumėte turį amžinąjį gyvenimą“ (Jn 5, 13).

Kiekvieną savaitę aš gaunu daugybę laiškų iš žmonių, kalbančių, kad jie abejoja ir nesą tikri krikščioniškojo gyvenimo atžvilgiu. Daugelis laiškų ateina iš nuoširdžiai tikinčiųjų, bet jie, matyt, gyvena be tikėjimo Kristumi džiaugsmo ir pasitikėjimo – todėl kad jiems nepavyko suprasti svarbiausios krikščioniškojo patyrimo tiesos.

Todėl šiame skyriuje sudėsime visus taškus ant „i“, aiškindamiesi visa tai, kas su mumis nutiko. Mes jau matėme, ką reiškia atgailauti, įtikėti ir atgimti iš aukštybės. Dabar lieka paklausti: kaip aš galiu būti tikras, kad visa tai su mani jau įvyko? Daugelis žmonių, su kuriais aš kalbėjau, atgailavo, įtikėjo ir atgimė iš aukštybės, bet jie dažnai būna ne visai tikri, ar jie iš tikro atsigręžė. Peržiūrėkime dar kartą visa tai, ko mes išmokome. Pirmiausia: apsisprendami tapti krikščioniu arba tikinčiuoju, jūs galite išgyventi staigų, lemtingą gyvenimo posūkį, bet galite ir ilgai ruoštis ir pagaliau aiškiai apsispręsti, tačiau beveik net nepastebimai jums pačiam.

Pasakysiu, idant iš anksto išvengčiau nesusipratimų, kad jūs netapsite krikščioniu, įsigydamas atitinkamą išsilavi-

nimą. Prieš keletą metų vienas žymus pamokslininkas pasakė: „Mes turime auklėti ir mokyti savo jaunimą krikščioniška dvasia, kad jauniems žmonėms nekiltų netgi ir minties, jog jie kažkada buvo netikintys. Žymi religinio auklėjimo filosofijos dalis grindžiama šia prielaida, ir galbūt daugelis praleido krikščioniškojo išgyvenimo esmę, pasiduodami būtent tokiam religiniam mokymui.

Šio amžiaus pradžioje žymus mąstytojas profesorius Sterbakas padarė išvadą, kad besidarbuoją Viešpaties dirvoje paprastai būna iš tų žmonių, kurie patyrė stiprių išgyvenimų atsigręždami. Jis taip pat sako, kad tie žmonės, kurie aiškiai suprato, ką reiškia atsigręžimas, buvo kilę iš tokių vietų, kur jie vaikystėje arba visiškai krikščioniškai neauklėti, arba tik labai nežymia dalimi.

Šie žodžiai – tai ne religinio mokymo kritika, bet gali būti laikomi kritika melagingam ir neteisingam religinio mokymo pritaikymui, kuris tampa pakaitalu asmeniniam atgimimo išgyvenimui.

Vienam iš pačių religingiausių savo meto žmonių Jėzus Kristus pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės“ (Jn 3, 3). Nikodemas negalėjo dvasinio atgimimo pakeisti giliu savo religijos išmanymu, ir mes, mūsų karta, taip pat nepasiekėme jokio progreso šia kryptimi. Negraži lerva prabūna kokone labai ilgą laiką, beveik nepastebimai augdama ir keisdama. Bet kad ir kaip lėtai ji augtų, ateis akimirka, kai ji pasieks kritinį tašką, ir iš kokono išsiris puikus drugelis. Šitos lėto augimo savaitės labai svarbios, bet jos negali atstoti išgyvenimo, kai visa, kas sena ir bjauru, lieka praeity ir pereina į naują ir nuostabią būtį.

Tai tiesa, kad yra tūkstančiai tikinčiųjų, kurie nežino nei

dienos, nei valandos, kada jie pažino Kristų, bet jų tikėjimas ir gyvenimas visgi liudija, kad sąmoningai ar nesąmoningai jie atsigręžė į Kristų. Gali jie prisiminti ar ne, bet jų gyvenime buvo diena, kada jie peržengė ribą, skiriančią mirtį nuo gyvenimo.

Tikriausiai kiekvienam kyla abejonų arba netikrumo dėl savo religinių išgyvenimų. Kai Mozė užlipo ant Sinajaus kalno, kad gautų iš Dievo rankų įstatymo plokštes, žydai, su nerimu laukdami jo sugrįžtant, pametė jį kuriam laikui iš akių. Galų gale jie ėmė abejoti ir kalbėjo vieni kitiems: „Mes nežinome, kas atsitiko tam vyrui Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto žemės“ (Iš 32, 1). Jų atpuolimas nuo Dievo buvo jų abejonų ir netikrumo pasekmė.

Šis pražūtingas netikrumas, persekiojantis daugelį sielų, kyla iš neteisingo tikrojo religinio išgyvenimo supratimo. Daugelis tikriausiai nesupranta dvasinio išgyvenimo esmės, o kiti buvo neteisingai informuoti ir ieško to, ko jie negalėtų laukti pagal Šventąjį Raštą.

Daugiau kaip tris šimtus kartų Naujajame Testamente minimas žodis „tikėjimas“ ryšium su žmogaus išgelbėjimu. Laiške Žydams sakoma: „Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad jis yra ir kad jo ieškantiems jis atsilygina“ (Žyd 11, 6).

Žmonių, išpažįstančių krikščionybę mūsų dienomis, dvasiniai išgyvenimai apsunkinti ir netikri todėl, kad mes painiojame dvi sampratas: *tikėjimą ir jausmus*.

Tikėjimas visuomet turi kokį nors objektą, tai yra, jeigu mes tikime, tai turime tikėti kuo nors. Šitą „ką nors“ aš pavadinčiau *faktu*. Todėl pasakysiu jums tris žodžius, kurie visuomet vienas po kito turi eiti šia tvarka ir jų niekada nereikia kaitalioti vietomis. Leiskite pasakyti jums šiuos žodžius,

kurie parodys jums kelią iš netikrumo į pasitikėjimą. Štai šie žodžiai: *faktas, tikėjimas ir jausmas*. Jie turi eiti būtent šia tvarka, ir ši tvarka labai svarbi. Jeigu jūs imsite kaitalioti šią tvarką – praleisite vieną, pridėsite kitą, tai jūs galų gale nusivilsite ir imsite apgraibomis vaikščioti prietemoje, be džiaugsmo ir pasitikėjimo, ir negalėsite drąsiai pasakyti: „Nes žinau, kuo įtikėjau“ (2 Tim 1, 12).

Jeigu jūs apskritai išgelbėtas nuo nuodėmės, tai jūs išgelbėtas būtent jūsų paties tikėjimu į Jėzaus Kristaus Evangeliją, kaip apie tai pasakys Šventajame Rašte. Tegul iš pradžių jums tai atrodo siaura ir dogmatiška, faktas tas, kad kito kelio nėra. Biblija sako: „Pirmiausia aš jums perdaviau tai, ką esu gavęs, būtent: Kristus numirė už mūsų nuodėmės, kaip skelbė Raštai. Jis buvo palaidotas ir prikeltas trečiają dieną, kaip skelbė Raštai“ (1 Kor 15, 3 – 4). Biblija sako, kad mes esame išgelbėti, jeigu tikime šiuo įvykusiū faktu. Kristaus darbas – tai faktas, jo nukryžiuavimas – faktas, jo kapas – faktas ir jo prisikėlimas – faktas.

Neįmanoma tikėti kuo nors, ko neegzistuoja. Evangelija atsirado ne dėl to, kad žmonės ją tikėjo. Kapas buvo tuščias tą Velykų pirmąjį rytą ne todėl, kad keletas tikinčių žmonių tikėjo tuo. Faktas visuomet buvo pirma tikėjimo. Jūs nepajėgūs logiškai tikėti, jeigu jūs neturite tikėjimo objekto.

Biblija kviečia jus tikėti ne kažkuo neįtikėtinu, bet istoriniu faktu, kuris iš tiesų prašoka visus istorinius įvykius. Biblija kviečia jus tikėti, kad šitas Kristaus darbas dėl nuodėmės ir nusidėjėlių veiksmingas kiekvienam, kas ryšis atiduoti Jam savo sielą ir eiti paskui Jį. Pasitikėti Juo dėl amžino išganymo – reiškia pasitikėti faktu.

Tikėjimas yra antras žodis šių žodžių sekoje. Visiškai natūralu, kad tikėjimas neįmanomas ten, kur nėra kuo tikėti.

Tikėjimui reikalingas objektas, t.y. tikėjimo dalykas ir tikslas. Toks krikščioniškojo tikėjimo objektas yra Jėzus Kristus. Tikėjimas reiškia daugiau negu tik protu sutikti su Jėzaus Kristaus reikalavimais. Tikėjimas apima ir valią. Jis priklauso nuo noro, jis reikalauja veiksmo. Jeigu mes iš tiesų tikime, tai mes gyvensime. Tikėjimas be darbų negyvas. Tikėjimas tikrovėje reiškia, kad žmogus visiškai atsidavė ir pakluso Jėzaus Kristaus reikalavimams. Tikėjimas reiškia nuodėmės pripažinimą ir atsigrėžimą į Kristų. Mes negalime pažinti Jėzaus Kristaus penkiais savo pojūčiais, bet mes pažįstame Jį šeštuoju savo pojūčiu, kurį Dievas suteikė kiekvienam žmogui – sugebėjimu tikėti.

Jausmas yra paskutinis žodis šių trijų žodžių sekoje. Ir šis žodis turi likti paskutinis ir jūsų mintyse. Aš žinau, kiek daug nerimo ir netikrumo kyla dėl to, kad žmonės, kurie nuoširdžiai ir sąžiningai ieško išgelbėjimo, slegiami minties, jog jie, prieš išgyvendami atgimimą, turėtų pasijusti pirmiau kažkaip ypatingai susijaudinę.

Tie, kurie ieško išgelbėjimo taip, kaip jis nurodytas Šventajame Rašte, norės sužinoti, kokį išgyvenimą žada mums Biblija. Jūs girdėjote gerąją naujieną, supratote, kad jūs – nusidėjėlis, kuriam reikalingas Atpirkėjas, jūs matote, kad jūsų gyvenimas – dvasinė katastrofa, jūs išbandėte visas įmanomas žmogui priemones, kad pasitaisytumėte ir pakeistumėte patys save, ir visos šitos pastangos pasibaigė nesėkme. Būdami pasimetę ir jausdamiesi beviltiški, jūs kreipėtės į Kristų išgelbėjimo. Jūs tikite, kad Jis gali išgelbėti jus ir išgelbės. Jūs dažnai skaitydavote Jo kvietimą nusidėjėliams, kai Jis sakė: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu“ (Mt 11, 28). Jūs skaitėte ir pažadą: „Visi, kuriuos man duoda Tėvas, ateis pas mane, ir

ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn 6, 37) ir „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria“ (Jn 7, 37).

Atidžiai skaitydamas Raštą ir norėdamas rasti, kokio pobūdžio išgyvenimas laukia mūsų, aš radau Naujajame Testamente tekalbant tik apie viena. Tėra tik vienas išgyvenimas, kurio jūs galite tikėtis, ir tiktai vienas jausmas – tai tikėjimo išgyvenimas. Tikėti – tai toks pat realus išgyvenimas, kaip ir bet kuris kitas, ir vis tik daugelis laukia dar kažko kitko, – galbūt dramatiškesnio, kas suteiktų jiems grynai fizinio džiaugsmo. Biblija mus moko, kad žmogus „išsteisinas tikėjimu“, o ne jausmu. Žmogus išgelbstimas tuo, kad jis pasitiki Kristaus atliktu darbu ant kryžiaus, o ne išsi-gelbsti fizinio susijaudinimo ar religinės ekstazės dėka.

Bet galbūt jūs paprieštarausite man: „O kaipgi su jausmu? Argi tikėjime, kad būsime išgelbėti, visiškai nėra vietos jausmams?“ Žinoma, tikėjime, kad būsime išgelbėti, yra vietos ir jausmams, bet ne jais mes gelbstimės. Kokie jausmai jums bekiltų, jie – tiktai jūsų išgelbėjimo pasekmė, bet patys savaime nėra tai, kas jus gelbsti.

Kai aš bent kiek suprasiu Kristaus meilę man, nusidėjėliui, tai atsakysiu Kristui savo meile, o meilė visada susijusi su jausmais. Bet meilė Kristui – tai tokia meilė, kuri pakylėta virš visų žmogiškosios meilės jausmų. Šita meilė laisva nuo savo asmeninio „aš“. Biblija moko: „Nebėra meilėje baimės, bet tobula meilė išveja baimę“ (1 Jn 4, 18). Ir tie, kurie myli Jėzų, jaučia Jam tokią meilę, kuri iškelia juos virš baimės jausmo.

Kai aš suprasiu, kad savo mirtimi Jėzus Kristus iškovojo pergalę prieš mirtį ir nuodėmę, tada prarasiu baimės jausmą. Biblija sako: „Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir jis lygiomis juos prisiėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris

turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išvaduoję tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją“ (Žyd 2, 14 – 15). Suprantama, čia taip pat jausmas. Baimė – tai taip pat jausmo rūšis, ir nugalėti baimę mirties akivaizdoje vyriškumu ir pasitikėjimu taip pat yra jausmų ir įsitikinimo dalykas. Bet aš vėl kartoju, kad mus gelbsti ne vyriškumo ir pasitikėjimo jausmas, bet gelbsti mūsų tikėjimas, o drąsa ir pasitikėjimas yra tikrai mūsų pasitikėjimo Kristumi pasekmė.

Sąžinėje jausti ir suvokti savo kalbę – tai gilus išgyvenimas. Psichologai tai gali apibrėžti kaip kaltės kompleksą ir gali stengtis panaikinti šį jausmą samprotavimų keliu, bet jeigu šis jausmas atsirado, pažeidus Dievo įsakymus, joks paaiškinimas nenuslopins nenumaldomo sąžinės balso. Daug nusikaltėlių atsiduodavo į valdžios rankas tikrai todėl, kad nerami sąžinė pasirodydavo jiems sunkesnė už kalėjimo grotas. Biblija moko, kad Jėzus Kristus apvalo sąžinę. Biblijoje pasakyta: „Ir jeigu ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi suteptieji, pašventina ir suteikia kūno švarumą, tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją dvasią paaukojo save kaip nesuteptą auką Dievui, nuvalys mūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad galėtume tarnauti Gyvajam Dievui“ (Žyd 9, 13 – 14).

Jausti, kaip apvaloma nešvari sąžinė ir tapti išlaisvintam nuo pastovaus sąžinės graužimo – tai taipogi išgyvenimas. Bet ne sąžinės graužimas gelbsti jus: gelbsti tikrai tikėjimas Kristumi, o švari sąžinė yra teisingų santykių su Dievu pasekmė.

Džiaugsmas – tai jausmas. Dvasinė ramybė – jausmas. Meilė kitiems – jausmas. Užuojauta žūstantiems – jausmas.

Ir, pagaliau, kas nors gali pasakyti: „Aš tikiu istoriniais

faktais Evangelijoje, bet vis dar nesu išgelbėtas“. Gali būti ir taip, nes tikėjimas, kuris gelbsti, skiriasi viena ypatinga savybe. Išgelbstintis tikėjimas – tai toks tikėjimas, kuris sužadina paklusnumą, tai tikėjimas, kuris neša naują gyvybę. Kai kam pavyksta gana sėkmingai kurį laiką pamėgdžioti panašų gyvenimo būdą, bet tie, kurie iš tikrųjų pasitiki Kristumi ir tiki, kad Jis juos išgelbėjęs, labai nori, kad jų išoriniame gyvenime atsispindėtų vidiniai tikėjimo išgyvenimai. Ši jėga yra teisus gyvenimo ir nuoširdaus paklusnumo Dievo valiai priežastis.

Palikite savo protu tikėjimą, tikėjimą istorija, kokiu galbūt jūs tikite, atsiduokite Kristui visiškai Jam paklusdami, nuoširdžiai stengdamiesi priimti Jo išgelbėjimą, ir pagal Dievo Žodį jūs tapsite Dievo vaiku. „Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais“ (Jn 1, 12).

TREČIA DALIS

PASEKMĒS

TRYLIKTAŠ SKYRIUS

KRIKŠČIONIO PRIEŠAI

„Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“ (Ef 6, 12).

Dabar, kai jūs priėmėte sprendimą, kai atgimėte iš aukštybių, atsigręžėte į Dievą, buvote išteisintas ir tapote Dievo vaiku – kas gi toliau? Ar tai viskas? Nejaugi iš mūsų buvo reikalauta tik vieno akimirkos sprendimo, ir šituo viskas baigėsi? „Argi aš daugiau neturiu jokių įpareigojimų?“ – paklauskite jūs.

O taip, jūs tik dabar pradėjote krikščioniškąjį gyvenimą. Jūs ką tik gimėte naujame pasaulyje, dvasiniame pasaulyje. Visas aplink jus absoliučiai nauja. Faktiškai dvasiniuose reikaluose jūs kaip mažas vaikas. Jums reikalingas švelnumas, meilė, rūpestis, maistas. Jus reikia saugoti. Štai viena iš priežasčių, kodėl Jėzus Kristus įkūrė bažnyčią. Jūs, būdamas vienas, nebūtumėte pajėgus gyventi krikščioniškai. Jums reikalinga pagalba ir bendravimas.

Galimas daiktas, kad jūs ir pats jau pamatėte, jog turite priešų. Pavojingų, piktų priešų, kurie naudojami bet kokiais būdais, kad jus nugalėtų jūsų krikščioniškame gyvenime. Galbūt jau praėjus keletui minučių po to, kai jūs apsisprendėte, pajutote šituos priešus dirbant: jie jus gundė padaryti

kokią nors nuodėmę, arba jūs pasijutote bent akimirką prislėgtas ir nusivylęs. Žinoma, po to, kai jūs priėmėte sprendimą būti su Kristumi, viskas jus jaudina ir domina. Bet visiškai natūralu, kad jūs abejosite, jums kils daug klausimų, problemų, patirsite gundymų, nusivylimo ir sunkumų.

Biblija moko mus, kad mes turime tris priešus, kurie kovoja su mumis, kol mes gyvi. Jūs turite būti pasiruošęs viskam. Jūs turite budėti.

Imkim ir apžvelkim šiuos priešus, su kuriais mums tenka susidurti. Imkim nuplėškim nuo jų veido kaukę ir pažiūrėkime, kokie jie, kas jie ir kaip veikia.

Visų pirma – *velnias*. Mes jau matėme, kad velnias – galinga būtybė, kuri priešinasi Dievui ir gundo Dievo vaikus. Mes jau matėme, kad nors jisai ir buvo nugalėtas Kristaus ant kryžiaus, jis vis tik neprarado jėgos kurstyti žmonėse pyktį. Biblija jį vadina „piktuoju“ (Mt 13, 19), „netyrojo demono dvasia“ (Lk 4, 33), „galvažudžiu“, „melagiu ir melo tėvu“ (Jn 8, 44), „riaumojančiu liūtu, tykojančiu ką praryti“ (1 Pt 5, 8), „senaja gyvate“, „mūsų brolių kaltintoju“ (Apr 12, 9 – 10).

Tą akimirką, kada jūs nusprendėte būti su Kristumi, blogio dvasia patyrė didžiulį pralaimėjimą. Ji įsiutusi. Nuo šio momento velnias bandys jus sugundyti ir dės pastangas, kad jūs nusidėtumėt. Bet nesijaudinkite – jis negali iš jūsų pagrobti išgelbėjimo, negali iš jūsų atimti pasitikėjimo ir pergalės. Jis padarys viską, kas jo galioje, kad pasėtų jumyse abejonės sėklą, ar jūsų išgelbėjimas – tikrovė, ar ne. Jūs negalite ginčytis su juo, nes juk jisai – pats didysis visų laikų ginčininkas.

Išbandymų valanda atėjo su pirma pagunda. Atminkite, kad jūs turite atsisakyti bet kokios vilties laukti paramos iš

savo jausmų. Jie keisis kaip vėjarodžio rodyklė nuo stipraus vėjo. Sekantis šėtono bandymas tikriausiai pasireikš tuo, kad jūs pasijusite išdidus bei reikšmingas, jis pasistengs įtikinti jus pasikliauti savo jėgomis, savimyliškais ketinimais, norais bei tikslais. Kitu atveju jis bandys uždegti jūsų širdyje neapykantą. Jis gundys jus blogai kalbėti apie kitus, pasistengs apleisti pavydu, nepasitenkinimu ir pykčiu jūsų širdį. Jis stengsis sugundyti jus meluoti, ir jūs lengvai galite tapti veidmainis. Melas blogesnis už visas nuodėmes, ir šita nuodėmė gali būti daroma žodžiu, darbu ir mintimis. Visa, kas turi tikslą apgauti kitą žmogų, yra melas. Velnias padarys viską, kas įmanoma, kad jūs taptumėte melagis. Jis taip pat stengsis priversti jus dirbti jam gundant kitus – kad jūs stengtumėtės patraukti savo tikinčiuosius draugus iš tiesaus kelio. Jeigu jūs nepakankamai dėmesingas, jūs iš tiesų galite atsidurti tarnystėje šėtonui. Jis labai stiprus, protingas, gudrus ir lankstus. Jis pavadintas „šio pasaulio dievaičiu“ (2 Kor 4, 4), „šio pasaulio kunigaikščiu“ (Jn 12, 31), „kunigaikščiu, viešpataujančiu ore“ (Ef 2, 2).

Jūs pasakysite: „Kaipgi man nugalėti jį? Ką aš galiu padaryti? Kuriuo keliu man eiti? Ar yra išeitis?“

„Jums tekę išmėginimai tėra žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet padarys, kad galėtumėte atlaikyti išmėginimą“ (1 Kor 10, 13).

Šiose eilutėse Dievas sako, kad Jis duosias jums galimybę rasti išeitį. Ir atminkite štai ką: velnio gundymai nėra ženklas, kad jūsų gyvenimas su Dievu yra neteisingas. Iš tikrųjų tai ženklas, kad jūsų gyvenimas su Dievu eina teisinga linkme. Pagunda nėra nuodėmė. Atminkite taip pat, kad Dievas niekuomet negundo savo vaikų. Jis niekuomet neverčia savo vaikų abejoti. Visos abejonės ir pagundos išeina iš velnio.

Atminkite, kad tiktai šėtonas gali gundyti, bet jis niekuomet negali priversti jūsų pasiduoti pagundoms. Atminkite taip pat, kad šėtonas jau buvo nugalėtas Jėzaus Kristaus. Jo valdžia prarado jėgą gyvenimui tikinčiojo, visiškai pasitikėjusio ir paklususio Dievui bei gyvenančio visiškoje priklausomybėje nuo Jo.

Biblija mus moko, kad mes priešintumės velniui ir jis, pasakyta čia, „bėgs nuo jūsų“ (Jok 4, 7). Bet prieš tai pasakyta: „Būkite klusnūs Dievui...“ Jeigu jūs visiškai paklusote, šimtu procentų atsidavėte Kristui, tai tada jūs galėsite priešintis velniui, ir Biblija žada, kad jis bėgs nuo jūsų. Velnias drebės, kai jūs imsite melstis. Jis bus nugalėtas, jeigu jūs jį atremsite Šventojo Rašto žodžiu.

Antras jūsų priešas yra *pasaulis*. Pasaulis reiškia visatą, visą mūsų pasaulinę sistemą. Pasaulis nori įtraukti mus į nuodėmę per daug ką, pavyzdžiui: blogus draugus, malonumus, madą, kitų žmonių nuomonę, pasaulietiškus tikslus.

Po savo atgimimo jūs savo malonumus išvysite visai kitoje šviesoje ir įsitikinsite, kad malonumais jums tampa visai kiti užsiėmimai. Daugelis netikinčiųjų smerkia krikščionišką gyvenimo būdą už tai, kad jį neva sudaranti tik daugybė draudimų, taisyklių ir visokių reikalavimų. Tai irgi velniškas melas. Krikščioniškas gyvenimo būdas – tai ne daugybė draudimų, o daugybė kvietimų į darbą. Jūs pasidarote toks užimtas Kristaus darbu ir toks visiškai tuo patenkintas, kad jums nė laiko nebelieka pasaulietiškiems malonumams.

Tarkim, kad kas nors man pasiūlys lėkštę trupinių, kai aš ką tik pavalgiau sočius pietus. Žinoma, aš jam pasakysiu: „Ačiū, aš jau sotus“.

Tačiau didelė dalis krikščionių pasaulietiskumą supranta gana neteisingai. Čia reikia kai kurių paaiškinimų. Tikriau-

siai tai viena iš pačių didžiausių kliūčių, su kuria tenka susidurti jaunam ir neprityrusiam krikščioniui.

Daktaras Grifitas Tomas pasakė: „Egzistuoja žinomi kasdieninio gyvenimo polinkiai, kurie patys savaime nenuodėmingi, bet turi polinkio atvesti mus į nuodėmę, jeigu jais piktnaudžiuojama. Jau pats žodis „piktnaudžiauti“ daugeliu atvejų nurodo ką nors, kas neišvengiamai atveda į nuodėmę. Naudotis malonumais galima, bet negalima piktnaudžiauti jais. Tam tikrą charakterio dalį sudaro savimeilė, bet ji turi būti kryptinga ir pasireikšti deramu mastu. Mūsų kasdieniniai užsiėmimai, skaitymas, drabužiai, draugystė ir kitos panašios mūsų gyvenimo pusės ir teisėtos, ir būtinos, bet labai lengvai gali tapti netinkamomis, nereikalingomis ir kenksmingomis. Galvoti apie gyvenimiškus poreikius visiškai protinga, bet tai gali lengvai išsigimti į nerimą ir rūpesčius. Juk viename iš savo palyginimų Kristus mus moko, kad kasdieniniai rūpesčiai užgožia dvasinę sėklą mūsų širdyje. Pilnaverčiam gyvenimui reikia užsidirbti pinigų, bet pelny-masis gali išsigimti į meilę pinigams, ir tada susižavėjimas turtu užvaldo mūsų gyvenimą bei kenkia mūsų dvasiniam augimui. Taigi pasaulietiškumas nei apsiriboja kokia nors apibrėžta mūsų gyvenimo sritimi, nei priskirtinas tik ypatingai žmonių klasei, taip kad vienus mes galėtume pavadinti pasaulietiškais, o kitus nepasaulietiškais, vienus dvasiškais, o kitus nedvasiškais. Viskas pasaulietiška, tai – dvasia, atmosfera, įtaka žmogaus bei visuomenės gyvenime, ir viską mes turime sekti nepaliaujamai ir griežtai!“

Biblija moko: „Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje“ (1 Jn 2, 15). Ir Biblija taip pat įspėja: „Praeina pasaulis ir jo geismai. Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius“ (1 Jn 2, 17).

Vis dėlto tam tikromis sąlygomis mūsų šiuolaikinio gyvenimo problemos gali atvesti mus į aklavietę šituo atžvilgiu. Daug jaunų žmonių ateina pas mane ir klausia: „Taip yra teisinga ar ne? Tai nuodėmė ar ne?“ Bet iš šimto devyniasdešimčia atvejų visas mūsų problemas galima išspręsti vienu vieninteliu klausimu, su šventa pagarba užduotu maldoje: „Ko norėtų Jėzus, kad aš padaryčiau?“ Arba užduokite kitą klausimą: „Ar aš galiu prašyti Jo palaiminimo būtent šiam reikalui?“ Arba: „Ką pagalvotų Kristus apie mano pasilinksminimus, mano laisvalaikį, mano knygas, draugus arba štai šitą laidą per televiziją“. Mes negalime eiti į kompromisą arba derėtis šitais klausimais. Mes visuomet turime užimti tiksliai tą poziciją, kuri patiktų Kristui.

Tai nereiškia, kad mes visuomenėje turime rodytis šventivomis, suvokdami savo pranašumą. Eidami tuo keliu, mes iš karto įpulsime į dvasinę puikybę, o tai kur kas blogiau už bet kokią pasaulietiško dvasiškumą. Bet mūsų dienomis yra šitiek žmonių, išpažįstančių krikščionybę ir tuo pačiu metu einančių ranka rankon su pasauliu, kad jums sunku pamatyti skirtumą tarp tikinčio krikščionio ir nusidėjėlio. O šito neturi būti.

Krikščionis turi išsiskirti kaip spindintis brangakmenis tamsiame fone. Jis turi būti sveikesnis negu bet kuris kitas. Jis turi būti santūresnis, kultūringesnis, mandagesnis, malonesnis, bet kartu ir tvirtos nuomonės, kas jam priimtina, kas ne. Jis gali juoktis ir džiaugtis, bet turi atsisakyti nusileisti į vieną lygį su pasauliu.

Biblija sako, kad: „Visa, kas daroma ne pagal įsitikinimą, yra nuodėmė“ (Rom 14, 23). Ten pat pasakyta, kad abejojančias smerkiamas, jei jis vis dėlto daro tai, kuo abejoja. Kitais žodžiais tariant, mes niekuomet neturime daryti to, kuo

nesame visiškai ir aiškiai įsitikinę. Jeigu jums ne visiškai aiškus koks nors reikalas ir jums tai kelia nerimą, tada geriau iš viso jo nesiimti.

Trečias priešas, su kuriuo jūs susitiksime tuoj pat po naujojo gimimo, yra *kūno geiduliai*. Kūnas – tai jūsų vidinės būtybės piktas polinkis. Netgi po jūsų atsigręžimo ankstesni siekiai ir geiduliai vėl gali užvaldyti jus. Jus stebina, iš kur jie galėjo atsirasti. Bet Biblija moko, kad mūsų senoji prigimtis su visu savo ydingumu vis dar tebegyvena jumoje, ir būtent ji tai ir yra šitų blogio pagundų šaltinis, kitais žodžiais tariant, mumyse „gyvena išdavikas“. Potraukis į nuodėmę egzistuoja visada, kad priverstų mus nupulti. Bet nepamirškite, kad jūs ryžotės kovai. Dabar jumoje yra dvi prigimtys, kovojančios tarpusavyje, ir kiekviena iš jų siekia pergalės.

Biblija moko, kad: „Kūno geismai priešingi dvasiai, o dvasios – kūnui; jie vienas kitam priešingi, todėl jūs nedarote, kaip norėtumėte“ (Gal 5, 17). Tai tavojo „aš“ kova su Kristaus gyvenimu. Mūsų senoji prigimtis negali patikti Dievui. Ji negali būti pertvarkyta arba ištaisyta. Dėkui Dievui, kad Jėzus Kristus numirė už mus drauge su mumis. Ta senoji prigimtis gali netekti veiksmingumo, jeigu jūs „laikysite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje“ (Rom 6, 11). O tai pasiekama tikėjimu.

Tačiau jūs turite labai atidžiai skirti naudojimą ir piktnaudžiavimą – kas teisu ir kas neteisu. Po pagunda gali slėptis kūno geidulingumas, nors gali jo ir nebūti.

Dkt. Tomas sako: „Pradinė žodžio „geidulys“ reikšmė yra didelis noras, kuris nebūtinai turi būti nuodėmingas, nes mūsų fizinėje prigimtyje glūdi tokie žinomi norai, kaip troškulys ir alkis, kurie yra mums bendri su gyvūnijos pasauliu ir

kurie savo esme yra natūralūs ir nenuodėmingi. Blogis yra mūsų piktnaudžiavimas jais. Alkis – natūralus geidulys. Persivalgymas – nuodėmingas geidulys. Besaikis gėrimas – nuodėmingas geidulys. Ir tinginystė – nuodėmingas geidulys. Santuoka sutinka su Dievo valia ir yra diktuojama žmogiškosios, fizinės, dvasinės ir visuomeninės prigimties. Paleistuvystė yra nuodėmė ir prieštarauja Dievo valiai bei viskam, kas švaru kūne, prote ir širdyje. Bet yra ir kiti kūno geiduliai, kurie savo esme yra gašlūs ir nuodėmingi. Toks, pavyzdžiui, yra mūsų siekimas bet kokia kaina patenkinti neapykantą ir keršto jausmą. Todėl mes turime atidžiai skirti geidulį, kuris paprasčiausiai yra stiprus noras, nuo to paties geidulio, kuris yra nuodėmingas. Kūno nuodėmės kai kuriais atžvilgiais baisesnės už visas kitas nuodėmes, nes jos yra siekio daryti pikta išraiška. Nei velnias, nei pasaulis, nei mūsų nuodėminga prigimtis negali mūsų priversti nuodėmiauti. Nuodėmė tegali įvykti tik mums sutikus, mūsų valia, ir būtent per ją reiškiasi nuodėminga mūsų prigimtis – didžiule savo jėga ir galia kurti blogį“.

Ap. Paulius sakė, kad jis nepasikliaujęs savo kūnu. Kitur jis sako: „Apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nelepinkite savo kūno, netenkinkite jo geidulių“ (Rom 13, 14). Kitoje vietoje jisai pasakė: „...bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitus mokydamas, pats nepasidaryčiau atmes-tinas“ (1 Kor 9, 27). Todėl mes turime visiškai paklusti ir pasiduoti Viešpačiui, kad senąją savo prigimtį tikėjimu galėtume laikyti mirusia nuodėmei.

Taigi štai trys mūsų priešai: velnias, pasaulis ir kūnas. Mūsų, kaip krikščionių, požiūris į juos gali būti išreikštas vienu žodžiu *išsižadėjimas*. Čia negali būti nei derybų, nei nuolaidų, nei svyravimų. Visiškas atsižadėjimas yra vienin-

telis galimas kelias krikščioniui, siekiančiam visiškos pergalės. Kalbant apie velnią, mes atsispirsime jam tik paklisdami Dievui. Pasaulio atžvilgiu Biblija sako: „Juk kiekvienas, kuris gimęs iš Dievo, nugalį pasaulį, ir štai pergalė, nugalinti pasaulį – mūsų tikėjimas!“ (1 Jn 5, 4). Kūno atžvilgiu Biblija sako: „Gyvenkite dvasia, ir jūs nepasiduosite kūno geismams“ (Gal 5, 16).

Tai džiugi žinia tiems iš jūsų, kurie jau atsilaukėte panašioje kovoje ir išbandymuose. Iš jūsų nereikalaujama, kad vieni kovotumėte su pagandomis. Biblija Laiške Romiečiams 8, 13 moko, kad jūs dvasia numarinate kūno darbus. Prisiminkite, kad Jėzus Kristus žadėjo, jog Jis niekada nepaliksis ir nepamesias mūsų. Atminkite, kad, prieš palikdamas šią žemę, Jėzus Kristus žadėjo atsiųsti Kitą – Trečiąjį Trejybės asmenį – Šventąją Dvasią, vadinamą Ramintoja, kas tiesiogiai reiškia – „padedantis bet kuriuo metu“. „Ir jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius“ (Jn 14, 16). Jėzus Kristus pasakė: „Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus“ (Jn 14, 18).

Šventoji Dvasia šiuo metu pasaulyje yra pati didžiausia jėga. Senojo Įstatymo laikai buvo Dievo Tėvo laikai, Jėzui Kristui būnant žemėje, buvo Dievo Sūnaus laikai. Dabar nuo Sekminių dienos – Šventosios Dvasios nužengimo dienos – mes gyvename Dievo – Šventosios Dvasios – amžiuje.

Biblija sako, kad nuo tos akimirkos, kuomet jūs priėmėte Jėzų Kristų kaip savo Išgelbėtoją, Šventoji Dvasia apsigyveno jūsų širdyse. Jūsų kūnas tampa: „...Šventove *jumyse* gyvenančios Šventosios Dvasios“ (1 Kor 6, 19). Apaštalas Paulius įspėjo, kad jeigu žmogus neturi Kristaus Dvasios, tai jis ir ne Jo.

Jūs galbūt pasakysite: „Bet aš nieko nejaučiu savo širdyje. Aš nejaučiu savyje Dievo Dvasios“.

Nekreipkite dėmesio į jausmus. Jūs išgelbėti ne jausmais, ir jūs galite jausti arba nejausti Šventosios Dvasios dalyvavimo. Priimkite Ją tikėjimu kaip faktą. Ji gyvena jumyse, kad garbintų, šlovintų ir išryškintų jumyse Kristų, kad galėtumėte pasakyti, jog gyvenate laimingą, pergalingą, spinduliuojantį gyvenimą, garbinantį Viešpatį.

Biblija liepia: „Būkite pilni Dvasios“ (Ef 5, 18). Jeigu jūs pripildyti Dvasios, tai nešite Dvasios vaisius, kurie yra „meilė, džiaugsmas, taika, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas. Tokiems dalykams nėra įstatymo“ (Gal 5, 22 – 23).

Būti pripildytiems Šventosios Dvasios – tai ne pasirinkimas savo noru. Tai įsakymas, kuriam reikia paklusti, pareiga, kuri turi būti įvykdyta.

Kaip jūs galite žinoti, kad esate pripildyti Šventosios Dvasios? Ir kaip jūs galite tapti pripildytas Jos? Ar tai reiškia jaudulį, kurį jūs turite pajusti? Ne! Kada jūs visiškai apvalytas nuo nuodėmių, visiškai paklusote ir atsidavėte Kristui, tada jūs galite priimti tikėjimu ir tai, kad jūs pripildytas Šventosios Dvasios. Tai reiškia, kad Ji gali turėti jus visą. Jūsų širdyje nėra nieko, išskyrus Ją. Pasišventimas iš tikrųjų yra pasidavimas – visiškas, absoliutus, besąlygiškas, beatodairiškas pasidavimas. „Dėl Dievo gailestingumo prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį Dievo garbinimą“ (Rom 12, 1).

Tiktai pasišventęs, pripildytas Dvasios krikščionis gali pasiekti pergalę prieš pasaulį, kūną ir šėtoną. Šventoji Dvasia kovos už jus. „Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“ (Ef 6, 12). Tai dvasinė kova. Jūs negalite kovoti prieš šiuos

tris priešus įprastu ginklu. Tiktai tuomet, kai mes tampame kanalais ir leidžiame Šventajai Dvasiai kovoti už mus, mes galime *pasiękti visišką pergale*. Neslėpkite nieko nuo Jėzaus Kristaus. Leiskite Jam būti Viešpačiu ir Mokytoju jūsų gyvenime. Jėzus kalbėjo: „Jūs vadinat mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes aš toks ir esu“ (Jn 13, 13).

Kartą vaikas, žaisdamas su labai brangia vaza, įkišo į ją ranką ir nebegalėjo ištraukti. Tėvas stengėsi jam padėti, bet veltui. Tėvai jau norėjo sudaužyti vazą, bet tėvas pasakė: „Sūneli, pabandyk dar kartą. Atgniaušk kumštį ir atpalaiduok pirštus taip, kaip aš tau rodau, ir dar kartą pabandyk ištraukti ranką“.

Tėvų nuostabai, vaikas paprieštaravo: „Tėti, aš negaliu atgniaužti pirštų, nes išmesiu savo pinigėlių“.

Jūs galite pasijuokti, jeigu norite, bet tūkstančiai mūsų panašūs į šį berniuką – mes per daug susirūpinę, kad išlaikytume nieko nevertą pasaulietišką pinigėlių, ir todėl negalime priimti išlaisvinimo. Maldauju jus, išmeskite šitą varinuką, kurį laikote savo širdyje. Pakluskite Dievui. Leiskite Jam vadovauti jūsų gyvenimui.

Bet po to, kai jūs visiškai atsidavėte Kristui ir pasišventėte Jam, atminkite, kad Dievas priėmė tai, ką jūs Jam atnešėte. Čia vėl reikalingas tikėjimas. „Visi, kuriuos man duoda Tėvas, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn 6, 37). Jūs atėjote pas Jį, ir Jis priėmė jus. Gyvendamas tokį visiškai atsidavusį, pašvęstą, pripildytą Dievo Dvasios gyvenimą, jūs jausitės kupinas vyriškumo ir drąsos, kaip niekad iki šiol.

Žmogus, pripildytas Šventosios Dvasios, pažįsta tiktai Dievo baimę, bet jis nejaučia baimės prieš ką kitą. Visos kitos baimės iš karto išnyks. Toks žmogus, gindamas savo

ištikimybę Kristui, įgys antgamtiško vyriškumo ir drąsos. Jeigu jūs perskaitysite Apaštalų darbų knygą, tai rasite žodį „drąsa“, minima daug kartų, kalbant apie apaštalus.

Bet jūs įgysite ne tikrai vyriškumo, jūs turėsite ir Dvasios vaisių. Tikrai atminkite, kad Dvasios vaisius duoda *Dvasia*. Jų negalite duoti jūs patys. Tai antgamtiniai vaisiai, nes ir jų atsiradimas antgamtinis, ir jie bus pastebimi jūsų kasdieniniame gyvenime. Jūsų gyvenime atsiras meilė. Didysis įsakymas, kurį mums paliko Jėzus Kristus, skelbia: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15, 12). Jūs mylėsite savo artimą ne natūralia, bet nauja, Kristaus meile, nepriklausomai nuo rasės, auklėjimo ar politinių pažiūrų. Kartėlis, pyktis ir pavydas pranyks, ir viešpataus broliška meilė.

Po to ateis ir džiaugsmas. Tikinčiojo skiriamasis bruožas yra vidinis džiaugsmas. Nepriklausomai nuo aplinkybių, jūsų bus džiuigi širdis ir švytintis veidas. Daug krikščionių vaikšto liūdnavis veidais, kas visiškai netarnauja Dievo garbei. Sutikus tikintįjį, visuomet galima pasakyti, ar jis iš tikrųjų yra nugalintis, dvasingas, atsidavęs Dievui krikščionis. Tikrasis krikščionis turi būti ramus ir šviesus, sugebantis šviesti, o ne liūdinti esančius šalimais. Biblija sako: „Viešpaties džiaugsmas yra mūsų stiprybė“ (Neh 8, 10).

Jūsų gyvenime bus ramybė. Apaštalas Paulius sako: „Mes visaip slegiami, bet nesugniuždyti. Mes svyruojame, bet neprarandame vilties. Mes persekiojami, bet neapleisti. Mes priblokšti, bet nežuvę“ (2 Kor 4, 8 – 9). Mes galėtume dar peržiūrėti visą šį Dvasios vaisių sąrašą: kantrybė, malonumas, tikėjimas, romumas, susilaikymas – ir pamatyti, kaip visi šie vaisiai klesti gyvenime tų, kurie iš tikrųjų atsidavė Kristui ir prisipildė Dievo Dvasios.

Pergalė tuomet priklauso jums. Siekite jos! Tai jūsų atgimimo iš aukštybės teisė. Jums nėra priežasčių patirti bent vieną pralaimėjimą. Jūs galite gyventi pakiliai, plačiai ir puikiai. Visa, kas geriausia, priklauso jums. Gyvenimas gali tapti didžiausiu, nuostabiausiu išgyvenimu. Jūs panorėsite gyventi kiekvieną savo gyvenimo minutę ir apgailestausite dėl valandų, kurias pramiegate, sveikinsite kiekvieną rytą, džiaugdamiesi, kad dar atėjo diena, kurią jūs galėsite pragyventi Kristui. Nes kiekviena diena bus nuostabi ir žavinga, dosni galimybių tarnauti, dosni minučių, kurias jūs galėsite praleisti su Dievu, nešanti suvokimą, kad jūs saugus per amžius su Jėzumi Kristumi.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO TAISYKLĖS

„Kaip norite, kad jums darytų žmonės, taip ir jūs darykite jiems“ (Lk 6, 31).

Ką jūs bedarytumėte: grotumėte, vairuotumėte mašiną, keptumėte pyragą – visur reikia laikytis tam tikrų taisyklių, jeigu norite, kad jūsų darbą apvainikuotų sėkmė.

Biblija moko, kad krikščioniškasis gyvenimas – tai nepaliaujamas augimas. Kai jūs atgimstate iš aukštybės, jūs gimstate dvasiniam pasauliui. Jūs tampate mažiausiu vaiku šeimoje. Dievo tikslas – kad jūs visiškai užaugtumėte ir subręstumėte Kristuje. Prieštaraujama būtų Dievo ir gamtos dėsniams, jeigu jūs visam laikui liktumėte vaiku ir tokiu būdu taptumėte dvasiniu neužauga. 2 – ajame Petro laiške 3, 18 Biblija sako, kad jūs turite augti. Tai reiškia nuoseklų vystymąsi, nuolatinį augimą, pažinimo plėtimą ir aukštybių išminties ieškojimą.

Norint augti kaip pridera, reikia laikytis tam tikrų geros dvasinės sveikatos taisyklių. Visų pirma jums dera *kasdien skaityti Bibliją*. Jūsų dvasinei gyvybei reikia maisto. Kokios rūšies maisto? Dvasinio maisto! Kur rasti šito dvasinio maisto? Biblijoje, Dievo Žodyje. Biblija apreiškia Kristų, kursai yra duona kasdienė jūsų alkstančiai sielai ir gyvasis vanduo

jūsų ištroškusiai širdžiai. Jeigu jūs kasdien nestiprinsite savęs dvasiniu maistu, jums gresia išsekimas ir dvasinio gyvybingumo praradimas. Biblija moko: „Lyg naujagimiai troškite dvasinio neatmiešto pieno, kad nuo jo augtumėte išganymui“ (1 Pt 2, 2). Skaitykite Bibliją, gilinkitės, nagrinėkite ją ir mokykitės iš jos, stengdamiesi įsiminti. Devyniasdešimt penki procentai visų tų sunkumų, kuriuos jūs patiriate kaip krikščionis, iškyla dėl to, kad nepakankamai skaitoma ir studijuojama Biblija.

Nepasitenkinkite, permetę akimis Biblijos skyrių tik tam, kad nuramintumėte sąžinę. Saugokite Dievo Žodį savo širdyje. Neilga, bet gerai apmąstyta – kad ir eilutė – bus vertingesnė jūsų sielai, negu probėkšmais perskaitysite daug – kad ir visą skyrių. Nenusiminkite, jei negalėsite visko suprasti. Skaitykite pirmiausia paprastesnes Biblijos vietas. Naujagimio jūs irgi neimsite iš pat pirmos dienos maitinti mėsa, o duosite jam pieno. Aš patarčiau pradėti nuo Evangelijos pagal Joną. Kai jūs skaitysite, Šventoji Dvasia apšvies perskaitytų žodžių prasmę. Ji atskleis jums nesuprantamų žodžių reikšmę ir padės išsiaiškinti neaiškias vietas. Bet netgi jeigu jūs ir neįstengsite įsiminti iškart visko, ką skaitote, arba visko suprasti, *skaitykite vis dėlto toliau!* Šis skaitymo procesas savaime apvalys jūsų sielą ir protą. Neleiskite, kad kas nors trukdytų šitam kasdieniniam jūsų darbui.

Antra, *išmokite pažinti maldos paslaptį*. Dabar jūs turite Dangiškąjį Tėvą. Jis išklauso maldą ir atsako į ją. Jėzus Kristus kalbėjo: „Visa, ko tikėdami melsite, – gausite“ (Mt 21, 22). Dar Jis sakė: „Ko tik prašysite manęs dėl mano vardo, aš padarysiu“ (Jn 14, 14). Kiekvienas žmogus, kurio gyvenimas turėjo vertės bažnyčiai ir Dangaus Karalystei, buvo maldos žmogus. Negalima mums būti taip užsiėmu-

siems, kad nerastume laiko maldai. Nesimeldžiantis krikščionis – bejėgis. Jėzus Kristus meldavosi ištisas valandas. Kartais Jis praleisdavo naktį kalno viršūnėje, veinumoje bendraudamas su Dievu Tėvu. Jeigu jau Jam reikėjo maldos, tai kiekgi kart labiau mums reikia melstis.

Iš pradžių jūsų maldos gali šlubuoti. Jūs galbūt kalbėsite neaiškiai, nesklandžiai. Bet Šventoji Dvasia, esanti jumyse, padės ir nukreips jus tinkama linkme. Į kiekvieną maldą jums bus atsakyta. Kartais atsakymas bus „ne“, kartais „palauk“, bet vis dėlto į ją bus atsakyta. Visi jūsų prašymai turi būti su viena sąlyga: „Tebūnie Tavo valia!“ „Gėrėkis Viešpačiu! Tad jis tau duos, ko geidžia tavo širdis!“ (Ps 37, 4). Bet pirmiau reikia gėrėtis Viešpačiu, tik tada išsipildys mūsų troškimai. Dievas visada daro tai, kas visų geriausia Jo vaikams.

Atminkite, kad jūs galite melstis visada ir visur. Jeigu plaunate indus, kasate griovį, dirbate kontoroje, parduotuvėje, esate sporto aikštėje – visur galite melstis, ir Viešpats jums duos atsakymą.

Susiraskite sistemingą maldos metodą. Malda drauge su Biblijos studijavimu padeda vystyti pilnaverčiam ir šviešiam gyvenimui su Kristumi. Biblija moko: „Be paliovos melskitės!“ (1 Tes 5, 17). Jeigu jūs tam tikras valandas per dieną skirsite maldai, tai visą dieną jūsų sąmonė bus pripildyta maldos. Nepakanka to, kad atsikėlę rytą jūs klaupiatės ir ištariate keletą maldos žodžių. Dieną turi būti nustatytas laikas, kai jūs atsitolinsite nuo visų, kad vienuomoje pabendrautumėt su Dievu.

Šėtonas trukdys jums kiekviename žingsnyje. Tai pravirks kūdikis, tai suskambės telefonas, tai kas nors pasibels į duris – jus trukdys, bet visgi neatsisakykite maldos! Nenusiminkite, nes greitai įsitikinsite, kad šitos valandos tampa

jums pačios brangiausios gyvenime. Jūs nekantriai lauksite jų labiau negu bet ko kito. Be pastovios, sistemingos maldos jūsų gyvenimas atrodys suvaržytas, beviltiškas ir bevaisis. Be nuolatinės maldos jūs niekada nepažinsite tos vidinės ramybės su Dievu, kurią Jis jums nori suteikti.

Trečia, *pastoviai pasitikėkite Šventąja Dvasia*. Atminkite, kad Kristus gyvena jumyse per Šventąją Dvasią. Jūsų kūnas dabar yra trečiojo Trejybės asmens buveinė. Neprašykite Jos pagalbos, tarytum savo tarno. Prašykite Jos ateiti ir viską padaryti. Prašykite Jos paimti į savo rankas viską jūsų gyvenime. Pasakykite Jai, koks jūs silpnas, bejėgis, nepastovus ir nepatikimas. Atsitraukite į šalį ir paveskite Jai visa ką pasirinkti ir nuspręsti savo gyvenime.

Vienam jums neatsilaikyti krikščioniškojo gyvenimo kelyje, bet Šventoji Dvasia šiame kelyje jums gali padėti. Jai nelengva jus sulaikyti, kol jūs pats vis dar kovojate ir priešinatės. Nurimkite ir atsiduokite Dievui. Palikite savo vidines problemas ir įtampą. Visiškai pasitikėkite Ja. Nesukite sau galvos ir nebijokite dėl savo sprendimų – leiskite Jai spręsti. Nesirūpinkite rytdiena, nes Ji yra ir rytojaus Dievas. Jis jau pradžioje mato pabaigą. Nesirūpinkite gyvenimiškomis reikmėmis. Ji aprūpins pačiu būtiniausiu. Tikrai nugalintis krikščionis bus laisvas nuo rūpesčių, vidinių konfliktų ir įtampos. Visiškai pasikliaudami Šventąja Dvasia, jūs patirsite, kad dinga daugelis jūsų kūniškų ir dvasinių negalių.

Ketvirta, *reguliariai lankykite bažnyčią*. Džonas Veslis kartą pasakė: „Biblija nieko nekalba apie religiją vienvėje“. Krikščionybė – bendravimo religija. Kristaus sekimas pasireiškia meile, teisumu, tarnavimu. O visa tai tegalima išreikšti ir pritaikyti žmonių bendrijoje. Tą bendriją jūs rasite bažnyčioje.

Bažnyčia – tai Kristaus statinys žemėje. Tai tokia vieta, kur mes garbiname Dievą, mokomės Jo žodžio ir turime galimybę bendrauti su kitais tikinčiaisiais. Biblija vadina bažnyčią „šventa tauta“, „Dievo tauta“, „šventove Viešpatyje“, „išgytąja liaudimi“, „Kristaus kūnu“ (2 Pt 2, 9 – 10; Ef 2, 21 – 22). Visi šie vaizdingi pasakymai, simboliai ir pavyzdžiai pavarto ti tai realybei apibūdinti, kuri vadinasi bažnyčia.

Niekas negali atstoti bažnyčios lankymo. Jeigu jūs – tikras Kristaus pasekėjas, tai atmesite tokius tuščius pasiteisinimus, kaip per šaltas ar tvankus oras, sninga arba lyja. Tai netinkami atsikalbinėjimai. Yra daug žmonių, kurie sako gali likti namie sekamdienio rytą ir melstis. Bet žmogus, tuo ir apsiribojantis, neatiduoda Dievui tos garbės, kurios Jisai ver tas, nes Jis yra ir mūsų kūno, ir proto, ir sielos Kūrėjas, todėl ir protas, ir kūnas turi dalyvauti tinkamai Jį garbinant. Yra daug tokių, kurie sakosi gali likti namie ir klausytis pamoksl o per radiją, ir kad tai visiškai atstoja bendruomenės susirin kimą. Bet ir šito nepakanka. Jūs einate į bažnyčią ne tik tam, kad išklausytumėte pamokslą. Jūs einate į bažnyčią tam, kad nusilenktumėte Dievui ir melstumėtės Jam drauge su kitais tikinčiaisiais. Jūs negalite būti laimingas ir pažangus krikšč ionis, nebūdamas ištikimas bažnyčiai. Bažnyčioje jūs rasite savo vietą kaip tarnas. Mes išgelbėti tam, kad tarnautume. Laimingas krikščionis – tai uolus krikščionis.

Penkta, būkite *liudijantis* krikščionis. Jeigu jūs nuoširdžiai laikotės jau minėtų keturių taisyklių, penktosios bus laikomasi savaime – lygiai taip, kaip kad į taure nepaliamajam pilamas vanduo ims lietis per kraštus. Jūs dabar tapote įpareigotu ir įgaliotu karalių Karaliaus pasiuntiniu. Jūs turite aukštai iškelti valstybės vėliavą virš savo pasiuntinybės pastato. Įsivaizduokime, kad mūsų pasiuntinys svetimoje

šalyje lieptų nuimti Amerikos vėliavą nuo pasiuntinybės pastato, nes ji nepatinkanti tos šalies liaudžiai. Tada tokį pasiuntinį iš karto atšauktų namo! Jis nebūtų vertas atstovauti Jungtinėms Valstijoms!

Jeigu jūs nesutiksite, kad jūsų vėliava plevėsuotų virš jūsų namo, kontoros, parduotuvės, bendrabučio, tai jūs nevertas būti Kristaus pasiuntiniu! Jūs turite stovėti savo poste, ir tegul visi jus supantieji žino, kad jūs – krikščionis. Jūs turite liudyti apie Kristų.

Mes liudijame dvejopai: gyvenimu ir žodžiu. Vieno iš dviejų nepakanka. Po to, kai jūs įtikėjote, Dievas jums duoda užduotį liudyti apie Jo gelbstinčią malonę ir Jo visagališkumą. Jūs stojate po Kristaus vėliava! Jūs tampate Jo ginklanešiu!

Jėzus Kristus pasakė: „Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje“ (Mt 10, 32).

Apaštalų darbuose 28, 23 aprašoma įspūdinga scena: apaštalas Paulius Romoje apsuptas sargybinių, kvietė žmones,ėjusius pas jį miniomis, tikėti, eiti pas Kristų. Ir nuo ryto iki vakaro mokė juos apie Dievo karalystę. Apie kiekvieną iš mūsų turėtų būti sakoma: „Štai sėjėjas išsirengė sėti“ (Mt 13, 3).

Didelės kontoros pasiuntiniui neduodama veikimo laisvės. Vienintelė jo pareiga – nunešti laišką, gautą kontoros, asmeniui, kuriam jis adresuotas. Galbūt jam tai nepatinka. Galbūt laiške yra gavėjui nemalonių ar liūdnuų žinių. Tačiau pasiuntinys negali pakeliui sustoti, atplėšti voko ir pakeisti laiško turinio. Jo pareiga – tik perduoti žinią.

Mes, krikščionys, turime Dievo Žodį. Mūsų didysis Viešpats prisakė mums: „Eikite ir neškite šią žinią merdėjančiam pasauliui!“ Vieni nekreipia į tai dėmesio. Kiti iškraipo die-

viškąją žinią ir pakeičia ją savaip. Dar kiti išbrauko dalį žodžių. Kai kurie skelbia, kad Viešpats ne tai turi mintyje, ką kalba. Kiti tvirtina, kad Jis Patsai iš tikrųjų to nerašęs, bet kad tai būtų parašyta paprastų žmonių, neteisingai supratusių mintį.

Prisiminkime, kad apaštalas Paulius dar prieš daugelį šimtmečių kvietė krikščionis skelbti tik Dievo Žodį. Atminkite, kad mes turime sėti grūdą. Kai kurios sėklos iš tikrųjų gali nukristi į akmenuotą dirvą, kitos į erškėčius ir dagius, bet mūsų pareiga tęsti sėją. Mes neturime teisės nutraukti darbo vien dėl to, kad dirva atrodo nederlinga.

Mes laikome žvakę. Ir mes privalome duoti jai galimybę šviesti! Tegu ji atrodo tik menkas šviesulėlis tamsos karalijoje, mūsų pareiga leisti jai šviesti!

Mes – trimitininkai. Kautynių triukšme ir gaudesy mūsų trimitų garsai gali išstirpti, bet mes vis vien turime nenustoti trimitavę pavojaus tiems, kam jis gresia.

Mes kuriame laužą. Šiame šaltame pasaulyje, kupiname neapykantos ir savimeilės, mažytė mūsų ugnelė gali atrodyti nereikšminga, bet mes vis vien turime ją kurstyti, kad ji degtų. Mes daužome kūju. Jis galbūt vargina rankas, bet mes turime tęsti darbą ir daužyti toliau.

Mes imame į rankas kalaviją. Pirmas arba antras mūsų kalavijo kirtis gali tik praskrieti ore, ir visos mūsų pastangos įveikti priešą gali pasirodyti beviltiškos, bet mes privalome tęsti kovą savo kalaviju, nes tai „Dvasios kalavijas“.

Mes turime duonos išbadėjusiam pasauliui. Galbūt žmonės taip užsiėmę berydami kitus dalykus, kad jie nenorės priimti gyvybės duonos, bet mes vis vien privalome toliau ją dalinti, siūlyti ją žmonių sieloms.

Mes turime vandens ištroškusiems žmonėms. Ir mes turime tęsti kvietimą: „Kas trokšta, ateik ir gerk!“

Mes privalome nesutrikdami ir neatsitraukdami vis iš naujo skelbti Jo Žodį!

Jėzus Kristus sakė, kad dauguma jūsų grūdų ras tinkamą dirvą, išaugs ir atneš derlių. Jūsų širdžių bei žodžių liepsna įžiebs šventą ugnį kai kuriose šaltose širdyse ir atves jas prie Kristaus. Kūjis sudaužys kietas kažkieno širdis ir privers jas paklusti Kristui. Kalavijas pramuš nuodėmės šarvus, sutriuškina savimeilę, išdidumą ir atvers širdyse vietą Dievo Dvasiai. kažkas alkanas pasisotins gyvenimo Duona, ir ištroškusios kažkieno širdys numalšins savo troškulį gyvuoju vandeniui.

Būkite sielų žvejais! Pats didžiausias džiaugsmas, kurį gali patirti žmogus, tai atvesti kitus prie Kristaus. Mano daliai teko tūkstančius žmonių atvesti prie Kristaus ir parodyti, kad išgelbėjimas Jame. Ir aš visada iš naujo išgyvenu vidinį jaudulį, kai matau, kad žmogus tiesia ranką ir sako: „Aš priimu Kristų!“ Tai vertingiau už visas pasaulio brangenybes. Nėra tokios laimės, tokio išgyvenimo, tokio romantiško nuotykių, kuris galėtų prilygti džiugesiui, kai laimi žmogų Kristui. Būkite sielų žvejais! Būkite Kristaus liudytojais!

Biblija kalba: „Kas padeda sieloms, tas išmintingas“ (Pat 11, 30). „Mokytieji žibės kaip tvirtumos spindėjimas, ir kurie moko daugelį teisybės – kaip žvaigždės per amžių amžius“ (Dan 12, 3).

„Jūs – žemės druska“ (Mt 5, 13). Druska sukelia troškulį. Ar jūsų gyvenimas sukelia kitiems gyvojo vandens troškulį?

Šešta, *tegu meilė būna pagrindinis jūsų gyvenimo principas*. Jėzus Kristus mokė savo pasekėjus: „Pagal tai žinos, kad jūs mano mokiniai, jeigu mylėsite vienas kitą“. Ir kitoje Biblijos vietoje mes randame apaštalą Joną patvirtinant tą patį: „Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš

Dievo. Kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė. O Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo viengimį Sūnų, kad mes gyventume per jį. Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų, kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes“ (1 Jn 4, 7 – 10).

Iš visų dovanų, kuriomis Dievas apdalino savo vaikus, didžiausioji – meilė. Iš visų Šventosios Dvasios vaisių meilė yra pirmutinė.

Biblija sako, kad tie, kurie seka Kristumi, turį mylėti vienas kitą, kaip kad Dievas mylėjęs mus, kai atidavė Savo Sūnų numirti už mus ant kryžiaus. Biblija skelbia, kad tą akimirka, kai mes ateiname pas Kristų, Jis duoda mums antgamtiškos meilės ir kad mūsų širdį tos meilės pripildo Šventoji Dvasia. Svarbiausias įrodymas, kad mes esame Kristaus, yra tas, kad mylime vienas kitą. Jeigu jūs iškart patirsite šią dieviškąją paslaptį savo krikščioniškomis pajautomis, tai jūs jau nuėjote dalį kelio į brandų, laimingą gyvenimą su Kristumi.

Septinta, *būkite paklusnus krikščionis*. Suteikite Kristui pirmumo teisę bet kuriuo atveju, kai jums reikės apsispręsti gyvenime. Tegul Jis pats būna jūsų Viešpats ir Mokytojas. Leiskite Jam būti jūsų gyvenimo vairininkui.

Aštunta, *mokykitės atsispirti pagundai*. Kaip mes jau matėme, pagunda natūrali. Pagunda – ne nuodėmė. *Pasiduo-ti pagundai* – tai nuodėmė. Dievas niekuomet neves jūsų į pagundą. Bet Jis leidžia gundyti, kad išbandytų jus. Gundy-mas – tai šėtono darbas. Atsimink tai! Vienintelis būdas atsispirti pagundai – perskaityti eilutę iš Evangelijos, ir gundytojas pasitrauks nuo jūsų, nes jis negali atsispirti Dievo Žodžiui.

Kai Jēzus Kristus buvo gundomas dykumoje, vienintelis Jo pergalės laidas buvo Dievo Žodis. Tris kartus Jisai ištarė: „Nes taip parašyta!“

Jeigu jūs šėtonui atsakysite: „Taip sako Viešpats!“ – jis atsitrauks. Tuo pačiu metu duokite Jėzui Kristui teisę per jumyse esančią Šventąją Dvasią kovoti už jus. Viena maža mergaitė pasakė: „Kiekvieną kartą, kai aš girdžiu šėtoną beldžiantis, siunčiu prie durų Kristų“.

Kiekvienas žmogus yra gundomas, bet yra žmonių, kurie susitaiko su tuo, tarytum jiems patiktų būti gundomiems. Jeigu jūs norite su šluota nuvyti pelę, tai pamatysite, kad ji žiūri ne į šluotą, bet į skylutę, pro kurią galėtų pasprukti. Nukreipkite žvilgsnį nuo pagundos ir žiūrėkite į Kristų.

Kartą aš paklausiau vieno karininko, ką jis mūšio lauke labiau vertinąs: vyriškumą ar paklusnumą? Jis nedvejodamas atsakė – paklusnumą!

Dievui patinka jūsų paklusnumas labiau negu bet kas kita. Tam, kad Jam pakustumėte, jūs turite žinoti Jo paliepimus. Tai dar viena priežastis, dėl ko reikia skaityti ir nagrinėti Bibliją. Ji yra jums kompasas ir vadovas. Klausykite, ką jums sako Dievas.

Devinta, *būkite tikras krikščionis*. kažkas labai tiksliai pasakė, kad kai kurie krikščionys tiek nusiteikę „dangiškai“, jog tampa nebetinkami žemei.

Teisybė, Bibliją moko mus šalintis nuodėmės, bet ji niekur nesako, kad mes būtume perpildyti nesveiko savotiškumo ir atrodytume nenatūralūs. Jūs turite švytėti! Jūs turite būti paslaugūs, mandagūs, malonūs, švarūs kūnu ir siela, santūrūs. Kvailo pataikavimo, netikusių plepalų, dviprasmių pokalbių ir abejotinų pasilinksminimų reikia vengti kaip gyvatės. Jūsų išorė turi būti maloni, tvarkinga, patraukli,

gerai taip pat prisilaikyti gero skonio. Kraštutinumų reikėtų vengti visais atžvilgiais. Ar jūs – vyras, ar moteris, jūs turite elgtis kaip išprususi asmenybė, kad jūsų gyvenimas, kaip ir išorė, atitiktų Evangeliją ir tuo jūs būtumėte patrauklus kitiems. Kaip pasakė dkt. Bernhauzas: „Žmonės gali neskaičiuoti Evangelijos, įvilktoji puošnų odinį viršelį, bet jie negali apsieiti be Evangelijos pačiame paprasčiausiame aplanke“.

Dešimta, *būkite patenkinti tokiu gyvenimu, kokiu Viešpats jus apdovanojo*. Dievas sukūrė jus tokius, kokie esate. Jis pastatė jus ten, kur esate. Todėl jūs puikiausiai galite Jį garbinti ir Jam tarnauti būdamas toks, koks esate, ir ten, kur esate. Kai kurie žmonės nuolat dairosi į anapus tvoros, kur žolė jiems atrodo žalesnė nei pas juos. Jie praleidžia šitiek laiko veltui, trokšdami, kad viskas jiems būtų kitaip. Ir galvoja, ir kankinasi, kodėl čia viskas ne taip, kaip jiems norėtusi, ir nė nepastebi to pranašumo bei galimybių, kurios jiems atsiveria būtent ten, kur jie yra. Būkite kaip apaštalas Paulius, kuris kalbėjo: „Bet aš per daug nebranginu savo gyvybės“ (Apd 20, 24). Apaštalas Paulius sakė, kad jis šmoko gyventi ir skurde, ir pertekliuje. Netgi kalėjime jis mokėjo būti tikras krikščionis. Tegul jūsų gyvenimo aplinkybės neslegia jūsų. Išmokite teisingu keliu savo aplinkybes įveikti.

Šios taisyklės bei pasiūlymai gali pasirodyti pernelyg paprasti. Bet laikykitės jų, tai padeda. Jas patvirtina tūkstančio žmonių gyvenimo praktika. Aš jas patikrinau ir savo gyvenime. Jeigu jų laikysitės griežtai ir nenukrypdami, jos suteiks jums dvasinę ramybę, proto ramybę, laimės ir džiaugsmo, ir jūs galėsite įminti paslaptį, kaip gyventi gyvenimą, kuriuo jūs būtumėte patenkintas.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

KRIKŠČIONIS IR BAŽNYČIA

„... ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo būstinė dvasioje“ (Ef 2, 22).

Žmogus yra bendraujanti būtybė. Jo prigimtis linkusi gyventi bendraujant. Tik supančių jo pažiūras ir interesus žmonių draugijoje žmogus išgyvena aukščiausią saugumo ir pasitenkinimo jausmą. Iš visų žmonių susivienijimų, visokių genčių, organizacijų ir draugijų per visą žmonijos istoriją nė viena nebuvo tokia galinga, plačiai paplitusi arba universali, kaip kad Kristaus bažnyčia.

Pirmykštėse gentyse žmonės susirinkdavo draugėn, kad kartu apsigintų, o vėlesniais laikais jie išmoko vienytis, kad kartu gautų naudos ir patirtų pasitenkinimo. Civilizacijai progresuojant atsirado slaptos draugijos, duodavusios savo nariams „ypatybių“, skyrusių juos nuo kitų. Ypatingoms priesaikoms, apeigoms bei įstatymams šiose draugijose būdavo teikiama gilios prasmės.

Kūrėsi rasinės ir nacionalinės grupės. Priklausymą joms sąlygojo tėvynės arba kilmės bendrumas, ištikimybė vienai vėliavai. Klubai, studentija, ložės, literatūrinės bendrijos, politinės partijos, karinės organizacijos – visos jos, pradedant nuo paties subtiliausio „kilmingųjų klubo“ ir baigiant bet kuria gauja, išreiškia žmogišką poreikį rasti nusirami-

nimą bei paramą draugijoje kitų žmonių, pritariančių jų gyvenimo būdui, nes patys šie gyvena tokį pat.

Tačiau niekur žmogus nerasdavo tokios paguodos, paramos ir ramybės, kaip Kristaus bažnyčioje, nes visos kitos grupės sukurtos, žmonėms sumanius. Anos grupės nubrėžia dirbtines ribas ir sukuria tiktai tariamą apsaugą, o bažnyčia yra gyvas, stiprus organizmas, besisemiantis jėgų iš vidaus, užuot priklausęs nuo išorinių šaltinių, teikiančių prasmės bei gyvybingumo.

Žodis *bažnyčia* yra verstas iš graikų kalbos žodžio *eklezi-ja*, kuris reiškia „pašauktieji“, arba žmonių susirinkimą. Nors žodis „*bažnyčia*“ galiausiai imtas vartoti tik apie krikščionybę kalbant, bet jis turi pradžią dar iki krikščionybės atsiradimo. Visame graikų pasaulyje taip buvo vadinami reguliarūs visų laisvos valstybės ar miesto piliečių susirinkimai. Šauklio kviečiami piliečiai susirinkdavo aptarti visuomeninių reikalų ir priimti nutarimų. Tas pats žodis „*bažnyčia*“ vartojamas ir Senajame Testamente. Čia jis verčiamas kaip Izraelio tautos bendruomenė, kurios nariai buvo vadinami išrinktąja Dievo tauta. Apaštalų darbų knygoje Stepono kalboje sutinkamas šis žodis, kalbant apie Mozę, kad „jis susirinkimo dieną tyruose tarpininkavo...“ (Apd 7, 38). Pirmajame amžiuje po Kristaus žodis „*bažnyčia*“ graikams reiškė savivaldę demokratinę bendruomenę, žydams jis reiškė religinę bendruomenę, kurios nariai buvo Dievo tauta.

Krikščioniškajai bendruomenei žodis „*bažnyčia*“ pirmą kartą buvo pritaikytas paties Jėzaus Kristaus, kada jis sakė apaštalui Petriui: „Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mt 16, 18).

Tokiu būdu pats Jėzus Kristus įkūrė bažnyčią. Jis – tas didysis kertinis akmuo, ant kurio jinai pastatyta. Jis yra visų

krikščonio išgyvenimų pagrindas, ir bažnyčia statoma ant Jo. „Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus“ (1 Kor 3, 11). Jėzus Kristus pasiskelbė bažnyčios įkūrėju, bažnyčios statytoju, ir bažnyčia priklauso Jam ir tik Jam vienam. Jis žadėjo gyventi visuose ir su visais, kurie yra Jo bažnyčios nariai. Tai ne tik organizacija, bet organizmas, visiškai nepanašus į nieką kitą, iki šiol žinomą pasauliui: pats Dievas gyvena tarp paprastų žmonių, kurie yra Jo bažnyčios nariai, ir Jis gyvena juose.

Naujasis Testamentas moko, kad, iš tikrųjų egzistuojant tiktai vienintelei bažnyčiai, jai gali priklausyti bet koks skaičius vietinių bažnyčių ir bendruomenių. Šitos vietovių bažnyčios įgijo skirtingo tikėjimo išpažinimo, bendruomenių bei grupių formas. Visas šitas įvairias bažnyčias iš dalies galima sugrupuoti pagal tautinius ir teologinius ypatumus arba pagal jų narių dvasinio gyvenimo išraišką. Tačiau Naujasis Testamentas moko, kad nors didžiuliam Kristaus bažnyčios statinyje ir gali būti susiskaldymo bei pasidalijimo, vis dėlto mes turime tik vieną Viešpatį, kaip giedama vienoje giesmėje: „Bažnyčia pastatyta ant pamato stipraus“.

Jėzus Kristus yra didžiulės pasaulinės arba visuotinės bažnyčios Galva. Visa bažnyčios veikla ir visas jos mokymas turi kilti iš Jo, nes Jis yra visų krikščioniškųjų dvasinių išgyvenimų šaltinis.

Mūsų elektrifikacijos amžiuje nesunku bažnyčią palyginti su plačiu telefonų tinklu, turinčiu vieną centrinę stotį, į kurią sueina visos linijos, iš kurios išeina visi sujungimai. Geležinkelio sistemoje taip pat yra centrinė stotis, duodanti įsakymus, reguliuojanti visą traukinių eismą. Armijoje vienas vadovaujantis generolas duoda įsakymus kariuomenei, esančiai jo valdžioje. Daugybė jo pavaldinių galbūt perduo-

da jo įsakymus kiek kitaip, bet vis dėlto šie liks pagrindine jų veiksmų atrama.

Bažnyčios atžvilgiu Jėzus Kristus užima vado vietą. Jo įsakymu atsirado pati bažnyčia, ir visa jos jėga išeina vien tiktai iš Jo. Kiekviena bažnytinė grupė turi vykdyti Jo įsakymus kaip galima tiksliau. Kaip kad vadovaujantis generalas laukia, kad jo įsakymai būtų tiksliai įvykdyti, lygiai taip Jėzus Kristus laukia iš kiekvienos bažnyčios, kad ji visur kur vadovautųsi tiktai Jo mokymu.

Bažnyčia buvo daug smerkiama už įvairius vidinius nesutarimus ir vaidus, taip pat už tariamą vienybės stoką. Bet tai paviršutiniai reiškiniai. Konfliktai, kurie kyla skirtingai aiškinant bendrus įsakymus, jokiu būdu nemenkina paties vado išminties ir jo absoliučios teisės duoti įsakymus.

Jeigu jūs peržiūrėsite įvairių tikėjimo išpažinimų mokymus, tai pamatysite, kad iš esmės ir istoriškai jie beveik visi tapatūs. Jie gali ryškiai skirtis apeigomis, gali ginčytis vienas su kitu teologiniais klausimais, bet iš esmės jie visi pripažįsta Jėzų Kristų, kaip įsikūnijusį Dievą, mirusį ant kryžiaus ir prisikėlusį žmogaus išgelbėti. O tai svarbiausias faktas visai žmonijai.

Dabar jūs priėmėte Kristų kaip savo Išgelbėtoją, sudėjote į Jį visas savo viltis ir pasitikėjimą, jūs jau tapote didžiulės pasaulinės visuotinės bažnyčios nariu. Jūs tapote tikinčiųjų šeimos nariu. Jūs – Kristaus kūno dalis. Dabar jūs esate pašauktas paklusti Kristui, ir jeigu paklūstate Jam, tai paseksite Jo pavyzdžiu ir prisijungsite prie kitų Dievo garbinimu. „Neapsileiskime lankyti savųjų susirinkimo, kaip kai kurie įpratę, bet skatinkime vieni kitus juo labiau, juo aiškiau regite besiantinančią dieną“ (Žyd 10, 25).

Kažkas pasakė: „Praktiškai priklausomybė Kristaus kūnui

turi pasireikšti naryste kokioje nors vietinėje Jo kūno išraiškoje – bažnyčioje“.

Mes dabar kalbame ne apie didžiulę visuotinę bažnyčią, bet apie vietinę jūsų bendruomenę, kurioje jūs galite matyti daugybę trūkumų ir netobulumų. Bet mes turime prisiminti, kad žmonės negali būti tobuli ir kad įstaigose, įkurtose Dievo garbei, taip pat gausu šitų trūkumų. Jėzus Kristus buvo vienintelis tobulas Žmogus, kuris kada nors gyveno. Mes, visi likusieji – geriausiu atveju, atgailavusieji nusidėjėliai, kad ir kaip mes besistengtume sekti Jo pavyzdžiu; ir bažnyčia tikrai užmerkia akis prieš faktą, jei ima pretenduoti į neprikaištingumą arba tobulumą – tiek savo, tiek ir savo narių.

Kai Jėzus Kristus įkūrė bažnyčią, Jisai norėjo, kad Jo pasekėjai prisijungtų prie jos ir liktų jai ištikimi. Mūsų laikais ir mūsų šalyje (JAV), kur jūs esate tarp keturiasdešimt vieno procento gyventojų, oficialiai nesujungtų bažnytiniais saitais, jūs galite sutrikti dėl tokios daugybės bažnyčių ir bendruomenių, kurių nariu jūs galėtumėte tapti. Ieškodami savo kelio, jūs natūraliai linksite prie tos bažnyčios, prie kurios jūs pripratote nuo vaikystės, arba manysite, kad reikia pasirinkti. Įstoti į kokią nors bažnyčią – tai ne lengvabūdiškas dalykas, nes jeigu bažnyčia jums daro didžiules paslaugas ir, kas dar svarbiau, suteikia didžiausią galimybę tarnauti kitiems, tai jūs su malda turite pasirinkti tą, kurioje jausitės galį daugiausiai tarnauti Dievui.

Jeigu kas nors smerkdamas rodo pirštu ir užduoda klausimą, kodėl tiek daug įvairių bažnyčių, jeigu visos tarnauja vieninteliam Dievui, aš noriu paprieštarauti, kad mes visi priklausome vienai žmonių giminei, bet mummyse tiek daug fizinių ir psichinių skirtumų ir tokia poreikių įvairovė, kad neįmanoma būtų patenkinti visų tuo pačiu.

Kai kuriems žmonėms lengviau priartėti prie Dievo prabangiame pastate, kur vyksta tam tikros apeigos, kiti mano, kad jie gali rasti Dievą tik ypač paprastoje aplinkoje. Vieniems žmonėms patinka vienas tarnavimo būdas, kitiems malonesnė kitokia atmosfera. Ne tai svarbu, kaip mes tai darome, o nuoširdumas ir gilumas tų ketinimų, kurių vedami mes tai darome. Ir todėl kiekvienas iš mūsų turi ieškoti ir prisijungti prie tos bažnyčios, kuri labiausiai pritinka kiekvienam iš mūsų.

Vargu ar jūs, visam gyvenimui norėdami apsigyventi name, neapžiūrėtumėte jo ir nesužinotumėte iš pradžių nors trupučio apie jį. Bet daug krikščionių, dorai nežinodami kodėl, iš pradžių prisijungia prie vienos bažnyčios, o paskui, supratę, kad ji nepatenkina jų poreikių, pereina į kitą, visur pabūdami po truputį, nenuleisdami inkaro nei vienoje iš jų. Toks nepastovumas nei tarnauja Dievo garbei nei naudingas jums patiems.

Įvairios bažnyčios turi įvairią praeitį, skirtingas tradicijas, papročius, skirtingai išryškina tuos ar kitus dalykus; ir kiekvienas krikščionis turi pasirinkti bažnyčią pagal įsitikinimą ar, kad būtent joje jis rastų palankiausias sąlygas dvasiškai augti, didžiausią patenkinimą savo žmogiškiesiems poreikiams ir didžiausią galimybę būti naudingam jį supančioje aplinkoje.

Nepadarykite klaidos, prisirisdami prie kokio nors pamokslininko labiau negu prie pačios bendruomenės. Pamokslininkai ir vadovai gali keistis, bet bažnytiniai saitai lieka tokie pat, ir jūsų prisirišimas bei ištikimybė turi priklausyti pačiai bažnyčiai ir Kristui joje. Pastovi, tvirta ir sveika bažnyčia kuriasi tada, kai jos nariai suvokia, jog juos tarpusavyje riša bendra meilė Jėzui Kristui ir nuoširdus jų noras sekti Jo pėdomis.

Tikras krikščionis eina į bažnyčią ne todėl, kad tai malonu, ne todėl, kad tai suteikia jam padėtį bendruomenėje, arba kad apie jį susidarytų nuomonė kaip apie dievobaimingą ir garbingą žmogų. Tikras krikščionis vaikšto į bažnyčią netgi ne dėl to, kad tai palengvina jo sielą ir suteikia ramybę, nors tai, be abejonės, – viena didžiausių palaimų dalyvaujantiems bažnyčioje. Tikras krikščionis eina į bažnyčią ne tiktai dėl to, kad jis iš tenai kažką išsineša, bet kad jis pats gali į ją ką nors įnešti. Jis eina, kad sujungtų savo maldas su kitų maldomis, jis eina, kad jo balsas susijungtų su kitų balsais, giedančiais Dievui garbę, jis eina, kad prijungtų savo maldos jėgą, meldžiant Dievo palaimos, ir savo balsą, liudijant apie galimybę išsigelbėti per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Jis eina, kad, susijungęs su kitais, garbintų Dievą, nusilenktų begalinei Jo meilei ir gailestingumui.

Šios krikščioniškosios bendrijos, vadinamos „bažnyčia“ arba „bendruomenė“, tikslas yra, pirmiausia: *išaukštinti Dievą, atiduodant Jam pagarbą*. Mes einame į bažnyčią ne tiktai dėl to, kad paprasčiausiai išklausytume pamokslą. Mes einame į bažnyčią nusilenkti Dievui. Mes turime garbinti Jį dvasia ir tiesa. Apeigos, giedojimas, maldos – visa tai tarnauja Dievo garbei, tai yra galutinis žmogaus tikslas. Mes išaukštiname Jį savo garbinimu labiau negu bet kuriais kitais būdais. Krikščioniška veikla, sielų liudijimas, Biblijos skaitymas ir tūkstančiai kitų gerų bažnyčios darbų negali atstoti Jo garbinimo. Pagarba Dievui absoliučiai būtina, jeigu mes norime gyventi laimingą krikščionišką gyvenimą. Dievas trokšta mūsų pagarbos bei išaukštinimo daugiau nei ko kito.

Antra, *bažnyčia tarnauja bendraujant*. Turbūt ryškiausias išankstinis rojus atspindys čia, žemėje, yra tas bendravimas, kuriuo tarpusavyje bendrauja tikintieji. Jeigu jūs – tikras kri-

kščionis, tai jūs su nekantrumu lauksite kito susitikimo su tikinčiais. Ankstesniais laikais didelė visuomeninio gyvenimo dalis susitelkdavo aplink bažnyčią. Bet kokia bažnyčios veikla turi būti vadovaujama Jėzaus Kristaus. Ji turi tarnauti Dievo garbei, bet mums, kaip krikščionims, reikia vieniems kitų. Mums reikia maldu ir tarpusavio paramos. Mes atsakome vienas už kitą.

Apaštalas Paulius lygina bažnyčią su kūnu. Rankos turi savo įpareigojimą lūpų atžvilgiu, akis dirba suderintai su ausim, kojos turi judėti harmoningai su rankomis – kiekvienas kūno narys turi nešti savo našta, bet jis taip pat turi bendradarbiauti ir nešant kitų kūno narių naštas.

Krikščionybė – bendravimo religija. Sekimas Kristumi reiškia meilę, teisumą, tarnavimą, o tai gali vykti ir pasireikšti, bendraujant tarpusavyje. Būtent toks bendravimas yra bažnyčioje. Bendraudami mes pastipriname vienas kitą. Jėzus Kristus pasakė: „Kur du ar trys mano vardu susirinkę, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20). Jėzus Kristus mokė, kad mes turime melstis ir garbinti Dievą susirinkę draugėn.

Trečia, *bažnyčia tarnauja tikėjimui stiprinti*. Bendrų maldu, liudijimų, pamokslų ir pamokymų dėka stiprėja mūsų tikėjimas. Bažnyčia sutvirtins jūsų švenčiausią tikėjimą, dar ir dar kartą pabrėždama tai, apie ką mes jau kalbėjome skyriuje „Krikščioniškojo gyvenimo taisyklės“.

Ketvirta, *bažnyčia – tai tarnavimo tarpininkas*. Mes esame išgelbėti, kad tarnautume. Krikščioniui iškyla tūkstančiai uždavinių. Šitas darbas geriausiai bus atliktas, bendradarbiaujant su vietine bažnyčia.

Gyvybinga krikščionybė niekada neegzistavo be bažnyčios. Bažnyčia – tai Kristaus organizacija žemėje. Su visu savo netobulumu, nesėkmėmis ir susiskaldymais bažnyčia vis dėl-

to yra bažnyčia. Jokia kita organizacija negali užimti jos vietos.

Penkta, *bažnyčia turi būti tarpininkas, perduodant jūsų įnašą krikščioniškam darbui*. Biblija moko apie dešimtinės atidavimą. Dešimtinė reiškia dešimtąją dalį jūsų grynų pajamų, t.y. dešimta dalis visų jūsų gaunamų pajamų priklauso Dievui. Priedą prie dešimtinės jūs turite duoti pagal tai, kaip Dievas laimina jūsų darbus. Aukojimas yra krikščioniškas bruožas, ir jis turi įeiti į mūsų kasdienybę, prasiskverbdamas į visas jos sritis, kol taps neatskiriama gyvenimo dalimi. Kilniadvasiškumas turi vadovauti mums visur.

Kristus pasakė: „Palaimingiau yra duoti negu imti“ (Apd 20, 35). Jis žinojo, kaip dovana sušildo širdį ir atneša pasitenkinimą sielai. Jis paskyrė jums ypatingą palaiminimą. Baimė sukelia savimeilę, o krikščionis neturi jausti baimės. Jėzaus Kristaus rankos visuomet buvo atvertos. Jis nesugniauždavo jų savimeiliškai ir godžiai.

Auka negali būti matuojama pinigėmis sumomis arba panešiotų drabužių siuntiniais. Kartais geriausios dovanos yra draugystė ir geri kaimyniški santykiai. Geras žodis, malonus linktelėjimas, vakaras, praleistas su vienišu žmogumi, gali surinkti turtingą derlių Dangaus Karalystei. Jūs negalite tapti sielų žveju Kristui iki tol, kol nesate pasiruošę paaukoti ką nors savo. Ir ne tik tai pinigai, bet ir jūsų laikas, jūsų talentai – viskas turi būti atiduota Kristui.

Atidavimas to, kas virš dešimtinės, neturi būti ribojama nustatytų taisyklių arba organizuotų metodų. Tai turi nusakyti tos reikmės, kurios jums pasirodė vertos dėmesio. Galbūt tai bus dovana kaimynui, arba berniukui, kasdien atnešančiam jums laikraščius, o gal kam nors tolimojoje Afrikoje. Mūsų dovanos tarnauja kaip meilės Dievui išraiška. Mes

savo menką dalį atiduodame Jam mainais už Jo didelę meilę, kurią Jis rodo mums, ir tokiu būdu mes išliejame Jo meilę toliau.

Duoti – tai menas. Galima praturtinti žmogaus gyvenimą, padavus jam stiklinę vandens, ir nuskurdinti jį, padavus pini-gus be meilės. Ir čia vėl slypi duodančiojo patikrinimas, kadangi dovanoje, duotoje su ketinimu įpareigoti apdova-notąjį, slypi daugiau blogio negu meilės. Nebūna palaiminta ir tokia dovana, kuri duodama tam, kad parodytume savo valdžią arba pranašumą prieš kitus. Be palaiminimo ir tokia dovana, kuri duodama nenoromis arba dėl išpūdžio, kuri jį padarys aplinkiniams.

Mes turime duoti noriai, didžiadvasiškai ketindami suteikti paramą bei džiaugsmo, negalvodami apie tai, kaip ši dovana gali būti panaudota mūsų naudai. Mes turime dova-noti kupini kilnių jausmų, kitaip mūsų dovana tik pakenks ir nesuteiks palaimos. Aukoje slypi tikras ir ilgalaikis džiaugs-mas, apie kurį savimeiliai ir gobšūs žmonės neturi netgi supratimo, kuris neprieinamas grubioms ir godžioms šir-dims. Tai tikras aukojimo džiaugsmas, ir tas jausmas neturi nieko bendro su tuo, kas kai kurių laikoma kilniu užuojautos poelgiu.

Ar mūsų dovana bus auka į bažnyčios kasą, ar Gelbėjimo Armijai, ar tai bus litras kraujo Raudonajam Kryžiui – viskas turi būti daroma Jėzaus Kristaus vardu. Tie žmonės, kuriems jūs visa tai darote, taip pat turi žinoti, kad jūs tai duodate Kristaus vardu. Per daug aukų, kurios duodamos mūsų die-nomis materialistiniu ir socialiniu pagrindu. Krikščionio dovana turi būti ypatinga dovana. Laiške, kuris lydi auką visuomenei arba labdarybės organizacijai, reikia pasakyti: „Aš duodu tai Jėzaus Kristaus – mano Viešpaties – vardan“.

Tai bus jūsų liudijimas tiems, kas tvarko surinktus fondus. Tokiu būdu jūs „nušaukiate du zuikius“: duodate piniginių ir tuo pat metu pasitarnaujate, skelbdami gerą žinią.

Būkite atsargūs, kad nenusidėtumėte, apvogdami Dievą. Biblija sako: „Atneškite pilną dešimtinę, kad būtų atsargų mano namuose, ir tuo mėginkite mane: ar aš neatidarysiu jums dangaus langų ir neišliesiu apščiai palaimos“ (Mal 3, 10).

Daktaras Luisas Evansas pasakė: „Evangelija duodama veltui, bet pagaminti tiems indams, kuriuose galima nešioti išgelbėjimo vandenį, reikalingi pinigai“.

Patį auką yra toks pat tarnavimas Dievui, kaip Dievo išaukštinimas, garbinimas ir malda. Visas pasaulis iš karto išgirstų Evangelijos žinią, jeigu krikščionys duotų Dievui pagal dovanoto jiems gerbūvio lygį. Būkite kilniadvasiški aukotojai, ir Dievas žadėjo, kad Jis gražinsias jums tai šimteriopai! Ar jūs žinote tokį banką ar finansinę įstaigą, kuri duotų šimtą procentų nuo įdėto kapitalo? Dievas sako: įrodykite Man, kad jūs darote, ir tada pamatysite, ką Aš jums padarysiu. Atiduokite, kiek įmanydami, ir jūs pamatysite, kad Dievas jums gražins viską.

Šešta, *bažnyčia tarnauja Evangelijai skelbti*. Bažnyčia paklūsta liepimui: „Eikite per pasaulį ir skelbkite Evangeliją! Krikštykite tuos, kas įtikės!“ Pagrindinė ir svarbiausia bažnyčios misija – skelbti Kristų žūstančioms sieloms. Šiandieninis pasaulis siunčia „SOS“ signalą (nelaimės radijo signalą), prašydamas bažnyčios ateiti jam į pagalbą. Pasaulis perkrautas socialinių, moralinių ir ekonominių problemų. Žmonės žūsta, blaškosi tarp nusikaltimų bei gėdos bangų. Pasauliui reikalingas Kristus. Bažnyčios misija – numesti išgelbėjimo lyną skęstantiems ir žūstantiems nusidėjėliams.

Jėzus Kristus pasakė: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji

Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais...“ (Apd 1, 8). Šventosios Dvasios jėga mes galime suvienyti savo pastangas su kitais krikščionimis, kad pritrauktume žmones prie Kristaus. Šešiasdešimt penki procentai Žemės rutulio gyventojų dar turi išgirsti Jėzaus Kristaus Evangelijos žinią. Mūsų karta gėdingai apleido Evangelijos skelbimo pareigą ištroškusiam pasauliui. Dar yra daugiau kaip 1000 kalbų ir tarmių, į kurias Biblija neišversta.

Pirmųjų krikščionių bažnyčioje nebuvo nei Biblijos, nei seminarijų, nebuvo spausdinimo mašinų, literatūros ir mokyklų, nebuvo radijo, televizijos, automobilių ir lėktuvų, bet vis dėlto per vieną kartą Evangelija buvo paskelbta beveik visam tuometiniam pasauliui. Evangelijos išplitimo paslaptis buvo Šventosios Dvasios jėga.

Mūsų dienomis, žymiai pagerėjus susisiekimo ir informacijos priemonėms, nepaisoma Šventosios Dvasios jėgos. Mes stengiamės viską daryti savo jėgomis ir dėl to patiriame nesėkmes. Milijonai amerikiečių – stabmeldžiai ir pagonys. Jie lenkiasi prieš laisvamanybės, materializmo ir nuodėmingo pasitenkinimo altorių. O bažnyčia visą laiką girdi Jėzaus Kristaus liepimą: „Eikite! Laikas baigiasi! Pasaulis beprotiškai skuba į savo pražūtį“. Vienintelė viltis išprotėjusiam pasauliui yra Jėzaus Kristaus Evangelija.

Jūsų kojos gali išnešioti Kristaus žodį, ir jos Jam reikalingos. Būtent jūsų rankomis Jis nori daryti savo šventą darbą. Būtent jūsų liežuvis gali perduoti Jo žodį. Naudokitės bet kokių talentų, sugebėjimais ir visais galimais būdais, kad patrauktumėte žmones prie Kristaus! Tai didžiausia bažnyčios misija. Mūsų metodai gali būti skirtingi. Mes galime skelbti arba evangelizuoti įvairiais būdais: asmeniniais apsilankymais, auklėjimu, pamokslu, misijos ir misijonierių dar-

bu, liudijimu pramonės įmonėse, kalėjimuose, per radiją ir televiziją, netgi filmais – taip vadinama masine evangelizacija. Kokie bebūtų būdai, naudokitės jais visais, kad atvestumėte žmones pas Kristų.

Bet atvesti žmogų į pasiryžimą atsiduoti Kristui dar nepakanka. Mes turime patraukti jį bendrauti su bažnyčia, kad jisai galėtų augti, patirdamas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę bei Jį pažindamas. Tai bažnyčios evangelizacija, atitinkanti Evangelijos mokymą – tokia, kokia ji turi būti tikraja to žodžio prasme, reikalaujanti visiško atsidavimo ir teikianti būtiną paramą bei vadovavimą, kad atvestų kiekvieną atskirą asmenybę į įvairias bažnyčios veiklos sritis.

Ir pagaliau, *bažnyčios dėka mūsų gailestingumas pasireiškia plačiausiai*. Mes tampame iš tiesų savo brolių saugotojais, ir reikia tikrai aplankyti kokią nekrikščionišką šalį, kad įsitikintume, jog būtent šioji mokymo pusė Kristaus pasekėjus labiausiai skiria nuo tų, kurie Jo nepažįsta.

Jėzus Kristus pasakojo apie gailestingąjį samarietį tam, kad amžiams įstrigtų mūsų protuose Jo meilės ir gailestingumo įstatymai. Nė vienas krikščionis, vertas šio vardo, negali nepaisyti kitų reikmių vien todėl, kad tai jo paties gerbūvio neliečia. Kai kuriose Rytų šalyse visai natūralu nekreipti dėmesio nei į žmogaus reikmes, nei į kančias, nei į neteisybę. Vaikas gali mirti gatvėje iš bado visų praeivių akyse, bet kadangi už jį niekas nėra tiesiogiai atsakingas, niekas nėra piršto nepajudins, kol vaikas numirs ir tereiks paimti jo lavoną. Toks abejingumas žmogaus vargūi neleistinas krikščionims.

Padėdami alkaniems, nuogiems, sergantiems, nuteistiems ir pavergtiems, mes visada turime atminti, kad pats Jėzus Kristus pasakė mums, jog būti abejingam žmogaus kan-

čioms, kur mes su jomis besusidurtume, būti abejingam prislėgtam žmogui reiškia būti kurčiam. „Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, nė man nepadarėte“ (Mt 25, 45).

Mes turime apsidairyti aplink: į ligonines, vaikų prieglaudą, senelių ir invalidų namus, įsteigtus bažnyčių, kad įsitikintume, kaip išsaknijo šita krikščioniškosios veiklos sritis. Mes laikome ligonių slaugymą ir socialinę globą aukščiausiu pašaukimu, bet kai kuriose šalyse, kur dar neprasiskverbė Kristaus mokymas, tik pačioms žemiausioms visuomenės atplaišoms leidžiama slaugyti ligonius.

Bažnyčios nariai turi jausti pasipiktinimą, matydami, jog nepakanka sveikatos apsaugos priemonių, nors jiems patiems ir jų šeimos nariams dėl to negresia pavojus. Suvienyti bažnyčių veiksmai gali ir dažnai netgi tampa galingu ginklu, kovojant su pasaulietinės valdžios piktnaudžiavimais ir keliant pragyvenimo lygį. Ar tai bus kampanija, reikalaujanti teisingesnio įstatymo, ar tik geresnio šiukšlių išvežimo – ir tuo, ir kitu atveju ji tarnauja žmogaus gerovei, o kūrybiškas tarnavimas yra viena iš svarbiausių ir bažnyčios, ir jos narių pareigų. Gerasis samarietis pats pasiūlė savo pagalbą, neklausdamas, ką gaus už tai. Savo tarnavimą broliams kiekvienas krikščionis turi matuoti jo pavyzdžiu.

Kaip jau buvo kalbėta šio skyriaus pradžioje, žmogus savo prigimtimi yra bendraujanti būtybė. Žmogus padaro savo geriausius darbus, įvykdo didžiausius žygdarbius, išsiugdo didžiausią savidrausmę kitų draugijoje. Kiekvienas, kuris bent kartą bandė treniruotis, žino, kiek daug atidžiau jis atlikinėjo gimnastikos pratimus, būdamas su grupe, negu vienas.

Mes – žmonės, todėl mes netobuli ir panašūs į paklydusi-

us vaikus. Mums reikalinga vienam kito parama, kad nenukryptume nuo teisingo kelio. Ilgas kelias pasirodys ne toks ilgas, jeigu jūs turėsite pakeleivių, einančių į tą patį tikslą. Sunkus nešulys tampa lengvesnis, jeigu jį neši drauge su kitais, nešančiais panašius nešulius. Toks bendravimas yra bažnyčioje. Bažnyčioje kiekviena tikinti siela randa savo dvasinius namus ir praktinės veiklos centrą. Jėzus Kristus žinojo, kiek mums, žmonėms, reikia dirbti, kad gyventume, ir kaip mums būtina rasti poilsio ir pastiprinimo, bendraujant su kitais. Bažnyčia ir yra tokia bendravimo vieta, kurios dalyviu Jėzus Kristus siūlo tapti kiekvienam.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

VISUOMENINĖS KRIKŠČIONIO
PAREIGOS

„Kaip norite, kad jums darytų žmonės, taip ir jūs darykite jiems“ (Lk 6, 31).

Nuo to laiko, kai jūs apsisprendėte būti su Kristumi ir pradėjote studijuoti Bibliją, jūs susiduriate su įvairiomis visuomeninėmis pareigomis ir problemomis. Jūs susitaikėte su Dievu. Jūs daugiau nesate priešiškas Jam. Jūsų nuodėmės atleistos. Jums atsivėrė nauji mąstymo horizontai, – naujos perspektyvos jūsų gyvenime. Visas pasaulis pasikeitė. Jūs dabar žiūrite į kitus Jėzaus Kristaus akimis. Senos idėjos ir idealai pasikeitė. Prietariai, valdžiusieji jus anksčiau, pradeda nykti. Savimeilė, daugeliu atvejų buvusi anksčiau būdingas jums bruožas, dabar dingo.

Daugybė žmonių atsisakinėjo gyventi krikščionišką gyvenimą, kadangi jiems nušvietė jį ne teigiamai, o neigiamai. Jie sako, kad krikščioniškasis gyvenimo būdas nukreiptas prieš viską, kas malonu ir naudinga.

Priešingai pasaulietiskajai nuomonei, tikras krikščionis visiškai negalvoja apie tikrųjų gyvenimo džiaugsmų išsižadėjimą. Jis atsisako tik nuodėmingų malonumų, kurie kyla daugiau iš savimeilės negu meilės Dievui, arba tų malonumų, kurie reikalauja didelių išlaidų. Visiškas Kristaus prieš-

mimas ir apsisprendimas vadovautis Dievo valia iš karto atves jus prie visų tikrųjų džiaugsmų šaltinio – būtent prie bendravimo su Kristumi. Tiems, kurie neatgimė iš aukštybės, tai gali pasirodyti toli gražu ne kaip malonumas. Bet tas, kuris iš tikrųjų patyrė kasdieninį bendravimą su Kristumi, žinos, kad tai pranoksta visus pasaulietiškus džiaugsmus.

Psalmistas sako: „Jie prisigeria tavo namų riebalų, ir savo pomėgių upeliu tu girdai juos“ (Ps 36, 8). Dievas taip pat pasakė: „Viešpats neatsako gera tiems, kurie elgiasi nekaltai“ (Ps 84, 11). Apaštalas Paulius sakė, kad „viltusi Dievu, kuris apščiau visko mums teikia mūsų džiaugsmui“ (1 Tim 6, 17).

Ta aplinkybė, kad mes kasdien bendraujame su Kristumi, leidžia mums gyventi realų gyvenimą. Krikščioniškas gyvenimo būdas nereikalauja, kad žmogus atsisakytų kokių nors teisėtų interesų arba ketinimų. Nors Šventasis Raštas moko, jog Kristus gali sugrįžti bet kuriuo metu, bet jis taip pat skatina mus užsiimti įprastais reikalais iki Jojo atėjimo.

Taip, pavyzdžiui, visai nebuvo bloga tai, kad Nojaus laikais žmonės valgė, gėrė ir tuokėsi, išskyrus tik tai, kad tie jų veiksmai pavirto nuodėmingu nesaikingumu. Visai nebuvo nuodėminga ir tai, kad Loto laikais žmonės pirko ir pardavinėjo ir statė, išskyrus tai, kad viskas buvo daroma nuodėmingais būdais. Blogis Nojaus ir Loto laikais buvo tas, kad visi šie poelgiai žmonėms buvo vieninteliai siekiai gyvenime. Jie negalvojo apie nieką kita, išskyrus savo pačių gyvenimo interesus, savo malonumus, savo pačių turtą bei materialinę naudą, kurią jie kaupėsi. Jie savo gyvenime buvo taip visu šituo užsiėmę, kad neberasdavo laiko Dievui. Štai kuo jie neįtikėjo Dievui ir už ką Jis ir nubaudė šiuos atsimetėlius.

Kaip jau buvo sakyta, Biblija buvo parašyta ne tam, kad skatintų žmones domėtis žemiškojo gyvenimo reikalais. Ma-

noma, kad šiems dėmesio jie skiria daugiau negu pakankamai. Biblija turi tikslą skatinti žmogų žvelgti į pasaulietiškus reikalus žymiai didesnės reikšmės ir žymiai didesnės vertės dvasinio pasaulio šviesoje.

Biblija moko, kad mums reikia gerai atlikti kasdienines savo užduotis ir turime laikyti garbe jas gerai vykdyti. Mes pasiūsti į žemę, ir mums pavesta atlikti tam tikrą darbą, o tie, kurie laiko save tikinčiais, turi ne tik dirbti, bet ir dėti visas pastangas, kad jų darbas būtų atliktas geriausiai.

Biblija palankiai atsiliepia apie Bezalelį, kaip metalo, akmens ir medžio meistrą (Iš 35, 30). Jokūbas ir jo sūnūs buvo piemenys. Juozapas buvo ministras pirmininkas. Danielius buvo valstybės veikėjas. Juozapas iš Nazareto ir pats Jėzus buvo staliai, o kai kurie iš Jo mokinių buvo žvejai. Mums pasakojama apie Etiopijos eunučą, kuris buvo išdininkas, apie Lidiją, purpuro pardavėją, apie Paulių, Priskilę ir Akvilą, dariusius palapines, ir apie Luką, kuris buvo gydytojas.

Krikščioniškasis idealas jokių būdu nereikalauja, kad žmogus atsisakytų bet kokio dėmesio savo gyvenimo reikalams, o tiktai, kad jis siektų būti Dievo vadovaujamas savo kasdieniniame darbe tam, kad kuo geriau jį atliktų pagal savo sugebėjimus ir kad tą darbą bei visus savo siekius pavestų Viešpačiui. Tokiu būdu mes matome, kad Jėzus Kristus siūlo mums savo pagalbą kasdieniniame mūsų gyvenime šioje žemėje. Jis padeda mums ir darbe, ir laisvalaikio metu.

Jis taip pat padeda mums apninkančiose mus visuomeninėse problemose, kurios kaip tik ir gali mus sugluminti. Nes iš mūsų kasdieninių užduočių ir to, kaip mes žiūrime į visuomeninius savo aplinkos klausimus, šis pasaulis turi pamatyti mūsų gyvenimą Kristuje.

Daktaras L. Nelsonas Belas rašo viename krikščioniška-

me žurnale: „Jeigu jūs sekmadienį būsite bažnyčioje, žmonės, kurie jus matys, gali spėti, kad jūs – krikščionis. Bet kaip yra su žmonėmis, kurie susitinka su jumis visas likusias dienas gatvėje, darbe, parduotuvėje – toje daugybėje vietų, kur neišvengiamas tas pastovus kontaktas su žmonėmis? Išpažinimas pagal Šventąjį Raštą turi užimti savo vietą. Stropus pamaldų ar dvasinių susirinkimų lankymas ir gyvas dalyvavimas bažnyčios veikloje yra neatskiriama tikro krikščionio gyvenimo dalis. Bet, kaip mums visiems žinoma, mūsų darbas dėl uždarbio, pareigos namiškiams, kasdienės smulkmenos – visa tai tarnauja mūsų tikėjimo ir mūsų gyvenimo su Kristumi tikrumui išbandyti. Ką gi mato kiti, kasdien susitikdami su jumis? Ar gali šitie žmonės, su kuriais jūs kasdien susitinkate, pasakyti, kad jūs krikščionis? Arba ar gali mūsų atsitiktiniai pažįstami pamatyti mumyse tai, kas priverstų juos manyti, kad mes skiriamės nuo tų, kurie Kristaus nepažįsta? Be abejo, vienas iš tikriausių krikščionio patikrinimų yra tas gyvenimas, kurį mes gyvename diena iš dienos.

Mūsų liudijimo nuoširdumas pasireiškia įvairiais būdais: tuo, ką mes kalbame, ir tuo, ką nutylime, tuo, ką mes darome, ir tuo, ko mes nedarome. Nes jau vien dėl to, kad krikščioniškumas nėra visų pirma kas nors išoriška, jis tuo labiau turi pasireikšti per pokalbius, įpročius, praleidžiant laisvalaikį, ypatingais mūsų pomėgiais, mūsų siekais, atspindinčiais kasdieniniame gyvenime. Ar gali mūsų pokalbis rodyti pagarbą Kristui? Ar galėtų Jisai pritarti mūsų įpročiams? Ar laisvalaikį mes praleidžiame taip, kad ir Jis galėtų dalyvauti? Ar mes nulenkiamo galvas, dėkodami Dievui už maistą, jeigu valgome viešoje vietoje? Ar gali žmonės, matydami, kokią reikšmę mes teikiame materialiams daiktams,

spřesti apie tai, kad mes „mąstome apie aukštesnius dalykus“, ar visų pirma mes prisirišę prie žemiškų dalykų? Ar įžiūrės mumyse žmonės siekimą užimti aukštą padėtį bei vietą visuomenėje, neatitinkančią krikščioniškojo mąstymo? Mes turime kelti sau panašius klausimus ir dar daugybę kitų, kadangi pagal juos galima spřesti, ar mes esam tikintys krikščionys, ar ne“.

Kaip mes sprendžiame rasių klausimą? Koks mūsų požiūris į darbdavio ir darbininko santykius? Kaip mes gerbiame kitaip mąstančius? Tai visai realūs ir praktiški klausimai, į kuriuos laukiama atsakymo iš mūsų, ir mes turime gyventi tarp mus supančių žmonių atitinkamai mūsų atsakymams.

Mūsų požiūriui į pasaulį ir tarpusavio klausimus turi vadovauti taisyklė: „Kaip norite, kad jums darytų žmonės, taip ir jūs darykite jiems“ (Lk 6, 31).

Dauguma žmonių smerkia vadinamąją „socialinę Evangeliją“, bet Jėzus Kristus mokė, kad mes turime viena ranka laikytis dvasinio atgimimo, o kita ranka duoti stiklinę šalto vandens savo artimajam. Krikščionys pirmieji turėtų imti į širdį socialinius klausimus ir socialinę neteisybę. Visais amžiais bažnyčia daugiau negu bet kas kitas padėdavo kelti pragyvenimo lygį. Vaikų darbas buvo uždraustas įstatymo, vergija buvo panaikinta. Moters padėtis pakilo į nebūtą istorijoje lygį ir daug kitų reformų buvo įvesta dėka Jėzaus Kristaus mokymo įtakos. Krikščionis turi užimti savo vietą visuomenėje ir turėti drąsos tvirtai stoti už tai, ką jis supranta esant teisinga, dora ir sąžininga.

Pirma, *krikščionis turi būti geras pilietis*. Biblija moko, kad krikščionis turi laikytis įstatymų. Biblija moko ištikimybės savo šaliai. Tačiau ištikimybė ir meilė Tėvynei

neriškia, kad mums negalima smerkti kai kurių neteisingų įstatymų, kartais nepagrįstai nukreiptų prieš tam tikrą žmonių grupę. Biblija moko, kad Dievas nežiūri į veidus. Visi turi turėti vienodas galimybes. Mums pavyzdžiu turėtų būti dieviškoji tvarka.

Biblija taip pat moko, kad mes turime bendradarbiauti su valdžia. Jėzaus Kristaus paklausė: „Tad pasakyk, kaip manai: valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?“ (Mt 22, 17). Jėzus Kristus amžiams paliko pavyzdį, kad mokėtume mokesčius. Tam, kad būtų palaikomas ir prižiūrimas įstatymų vykdymas ir tvarka, reikalingi pinigai. Žmogus, vengiantis mokėti mokesčius, yra pilietinio gyvenimo parazitas ir, iš esmės, vagis. Nė vienas krikščionis nevens mokėti mokesčių. Jėzus Kristus sakė, kad mes turime „atiduoti ciesoriui ciesoriaus“ (Mk 12, 17). Mes turime būti daugiau negu tiktai mokesčių mokėtojai. Tiktai laikytis įstatymų dar nepakanka. Mes turime ieškoti galimybių dirbti savo šalies labui. Kartais mums gali prireikti ir mirti už ją. Mes turime tai padaryti su džiaugsmu pagal Dievo valią. Mes turime būti supratingi savo poelgiuose, kaip geri piliečiai.

Mes turime mylėti žmones ir aukoti labdaringsoms organizacijoms, kurios dirba žmonijos padėčiai pagerinti. Mes turime dalyvauti įvairiose draugijose, tiek savo bažnyčioje, tiek Raudonojo Kryžiaus, Gelbėjimo Armijos ir kitose gera kuriančiose bei padedančiose žmonėms organizacijose. Krikščionims turi rūpėti vaikų prieglaudos, ligoninės, senelių namai ir panašios socialinės įstaigos. Jėzus Kristus mums liepė: „Mylėk savo artimą kaip save patį!“ (Mt 22, 39). Įsivaizduokite šalį, kurioje nebūtų jokių labdarinių organizacijų! Joje niekas nenorėtų gyventi. Mes visuomet geriau sutiktume gyventi tokioje vietoje, kur viešpatauja artimo

meilė. Kiekvienas iš mūsų yra pašauktas užimti savo vietą supančioje aplinkoje. Tas, kas atlieka atsakingą darbą, turi teisę į pagarbą, paramą ir bendradarbiavimą su kitais. „Kiekvienas žmogus tebūna klusnus viešajai valdžiai, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra – Dievo nustatytos“ (Rom 13, 1).

Antra, *krikščionis turi būti „svetingas“* (1 Tim 3, 2). Biblija moko, kad mūsų namai turi būti atviri visiems, ir tie, kurie įeina į mūsų namus ar išeina iš jų, turi jausti Kristaus buvimą juose. Tuo, ką Dievas mums duoda, dera dalintis su kitais, ir Dievas laimins mus ir mūsų namus.

Trečia, *mes turime krikščioniškai spręsti intymius klausimus*. Biblija niekur nemoko, kad lytinis gyvenimas pats savaime yra nuodėmė, nors daug Biblijos aiškintojų ir stengėsi tai pateikti tokioje šviesoje. Biblija tikrai moko, kad neteisingas požiūris į lytinį gyvenimą – nuodėmė. Lytiniu suartėjimu sukuriama visa, kas gyva žemėje, ir tai turi būti pačiu reikšmingiausiu, pačiu nuostabiausiu, labiausiai patenkinančiu iš visų žmogiškųjų išgyvenimų.

Bet žmogus dėl savo ydingos prigimties iki žemiausio purvinos banalybės lygio privedė tai, kam buvo skirta būti pačiu didžiausiu ir tobuliausiu meilės tarp dviejų būtybių aktu. Lytinis gyvenimas be meilės, tarpusavio pagarbos ir nuoširdaus noro teikti džiaugsmą bei praturtinti kitą žmogų tampa gyvulišku poreikiu, apie kurį Biblija įspėja mus labai konkrečiai.

Pažymėtina, kad Biblija – viena iš labiausiai atvirų knygų pasaulyje, kalbančių apie lyčių klausimą. Joje nėra „nuty-lėjimų“, ji nesistengia išjuokti lytinio ryšio, nei jo teisingai, nei neteisingai nušviesdama. Veidmaininga, slapta, tai, „apie ką nekalbama“, sukurta išskirtinai pačių žmonių.

Stengdamiesi įveikti tą paslaptinę nutylėjimą šiuo klausimu, mūsų civilizacija, atvirksčiai, daugiau pabrėžia grynai fizinę pusę, užmiršdama iškelti dvasinės prasmės svarbą, kurioje tas aukščiausias žmogiškosios meilės pasireiškimas turėtų ieškoti savo pradų.

Mūsų skyrybų procesai tragiškai įrodo, kad vyrai ir moterys nesugeba pasiekti patvarių ir gražių santykių, neturėdami tvirto dvasinių vertybių pagrindo. Vedybiniai santykiai – tai mūsų gyvenimo dalis, kurios mes negalime sunaikinti, net jeigu ir norėtume, kadangi be šito pranyktų bet kokia gyvybė. Teisingas požiūris šiuo klausimu teikia palaimą namams. Neteisingas požiūris gali paversti namus pragaru. Žiūrėkite į jį išmintingai, ir jis taps puikiu jūsų pagalbininku. Bet jeigu jūs piktnaudžiausite juo – jis taps baisiu jūsų valdovu.

Tikintis žmogus jaučia pasipiktinimą, geriausių savo jausmų įžeidimą, jeigu jis mato, kaip apie lytinius klausimus šaukia laikraščių antraštės, piešiami reklaminiai skelbimai, paitarnaujantys kaip pigus masalas kinui ir teatru. Jis rausta iš gėdos dėl žmonių, kurie yra tokie kvaili, grubūs ir nedori, kad iškreipia ir subanalina tai, kuomet remiasi visas Dievo duotas gyvenimas.

Ketvirta, iš to natūraliai seka, kad tie, kas krikščioniškai žiūri į lytinį klausimą, taip pat krikščioniškai žiūri ir į santuoką. Prieš tuokdamiesi pamąstykime apie tuos dvasinius ryšius, kurie sujungia santuoką žemėje ir danguje. Žingsnis po žingsnio mes bręstame, pirmiausia išmokstame mylėti savo tėvus, po to draugus, o dar vėliau vieną žmogų, kuris bus mūsų gyvenimo draugas. Mes jau matėme, koks sunkus šis procesas, nes neatgimęs nusidėjėlis linkęs greičiau neapkęsti negu mylėti.

Daug kam tenka nelaimė išsirinkti sau gyvenimo palydovą

dar tuo metu, kol žmogus yra pasaulio pinklėse, kūno ir velnio sukaustytas, o jo išsirinktas jaunuolis arba mergina taip pat skęsta nuodėmėje. Ko tada stebėtis, kad tiek daug santuokų, sudarytų tarp dviejų dvasiškai neatgimusių sielų, nesugebančių sukurti tikros ir tvirtos meilės, baigiasi ištuokos procesais, pasmerkiančiais tūkstančius vaikų tapti našlaičiais?

Santuoka – tai šventa sąjunga, nes ji leidžia dviems žmonėms padėti vienam kitą suprasti ir vykdyti savo dvasinį pašaukimą. Dievui patinka santuoka, kadangi Jis žino, kad vyrui reikalinga pagalbininkė, o moteriai – globėjas. Tai Dievo valia, kad vyrai ir žmonos niekuomet nepamirštų svarbiausio santuokos tikslo. Žmonos vaidmuo yra mylėti, padėti ir įvairiausiais būdais patarnauti savo vyrui. O vyro vaidmuo – mylėti savo žmoną ir vaikus, kuriuos ji jam padovanos, globoti ir rūpintis žmona ir vaikais, kad jų namai galėtų būti Dieviškosios ramybės ir tarpusavio sutarimo židiny.

Asmenims, kurie tuokiasi aiškiai suprasdami Dievo tikslus ir Dievo įstatymus, nereikalingi ištuokos teismai, o tie jaunieji, kurie tuokiasi be šių pagrindų, be aukštų tikslų ir todėl neranda trokštamos laimės (o tokių be galo daug), turi visų pirma išmokti suprasti, ko Dievas laukia ir iš vyro, ir iš žmonos, o po to prašyti Jo pagalbos ir vadovavimo vykdyti Jo paliepinimus.

Penkta, *mes turime būti krikščioniškai nusiteikę darbo klausimu*. Biblija sako: „Ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms, žinodami, kad iš Viešpaties gausite paveldą kaip atlyginimą. Tarnaukite Viešpačiui Kristui! Kas daro neteisybę, susilauks bausmės už savo neteisumą, ir nebus žiūrima asmens“ (Kol 3, 23 – 25). Ir „O jūs, šeiminkai, duokite vergams, kas teisinga ir kas dera, atsimindami, kad ir jūs turite Viešpatį danguje“ (Kol 4, 1).

Jeigu visuose santykiuose tarp darbdavių ir darbininkų dalyvautų Kristus, nebūtų ir streikų. Nebūtų tų begalinių ginčų su begaliniais įrodinėjimais, kuriuose nei viena, nei kita pusė nenori pripažinti kito teisių. Darbdaviai žiūrėtų į darbininkus didžiadvasiškai, o darbininkai stengtųsi sąžiningai užsidirbti savo algą per darbo dieną, kadangi jie dirbtų ne tiktai už atlyginimą, bet darbuotųsi ir Dievui.

Biblija pripažįsta bet kokio sąžiningo darbo vertybę, ir krikščionis turi būti pats ištikimiausias, pats geriausias ir tvarkingiausias darbininkas. Jis privalo stoti už teisybę ir teisingumą darbe ir parduotuvėje, bet jokiū būdu neleisti sau nusižeminti dėl asmeninės naudos.

Vadovaudamasis tuo pačiu principu, krikščionis darbdavys turi gerbti savo tarnautojus, būti dosnus, idant tuo taptų pavyzdžiu kitiems darbdaviams. Žmogus, turintis iš tikrųjų krikščionišką požiūrį, negali nesirūpinti apsaugos priemonėmis, geromis darbo sąlygomis ir gerbūviu tų, kurie jam tarnauja. Jis matys savo tarnautojuose ne tiktai „darbo jėgą“, bet ir žmones.

Ir darbdaviai, ir tarnautojai turi atminti, kad geriausios sąlygos ir didesnis supratimas, koks tarp jų yra dabar – tai didžio dvasinio atbudimo rezultatas. Profesines sąjungas jie paveldėjo kaip palikimą iš bažnyčios ir galingo aštuonioliktąjo amžiaus atgimimo. Socialinė laisvė darbo žmonėms atsirado nuo to laiko, kai krikščionis, valstybės veikėjas Anglijoje, lordas Šefstesberis, neipaisydamas įnirtingo savo šeimos pasipriešinimo, visą savo gyvenimą kovojo už darbo sąlygų pagerinimą, už darbo dienos sutrumpinimą, už darbo mokesčio padidinimą ir geresnį požiūrį į darbininką.

Jeigu aštuonioliktame šimtmetyje nebūtų buvę šito dvasinio atbudimo, tai tų privalumų, kuriuos dabar turi dirbantieji,

nebūtų buvę pasiekta, arba jie būtų buvę gauti kur kas vėliau. Kadangi kai kurie darbininkų vadai atmeta Dievą, Bibliją ir bažnyčią, jiems derėtų prisiminti, kiek jie privalo būti dėkingi Jėzaus Kristaus Evangelijai už tai, ką dabar turi.

Kai kurie darbininkų vadai yra išdidūs, pasipūtę, turtingi, patenkinti savimi ir garbėtroškos. Daugelis pramonininkų irgi tokie. Bet jiems visiems derėtų paklusti Dievui, pasisten-gti pripažinti kitų reikmes taip pat, kaip ir visišką savo pri-klausomybę vienam nuo kito, ir pirmiausia stengtis taikyti auksinę taisyklę – pačiu praktiškiausiu ir realiausiu požiūriu.

Šešta, *krikščionis Kristaus akimis žiūri į rasių klausimą* ir pripažįsta, kad bažnyčiai nepavyko išspręsti šios didžiulės žmonių problemos. Mes per daug pasidavėme sporto, pasi-linksmimų, politikos, armijos, išsilavinimo ir pramonės įtakai. Bažnyčiai derėtų užimti vadovaujančią padėtį gyve-nime. Bažnyčia turėtų savanoriškai spręsti tuos reikalus, kurie dabar priklauso federaciniams teismams, betaikan-tiems priespaudą ir prievartą. Galų gale vis dėlto bus rastas vienintelis teisingas sprendimas kryžiaus papėdėje, kur mes ateisime, vedami broliškos meilės. Kuo arčiau prieis visų rasių tautos prie Kristaus ir Jo kryžiaus, tuo artimesnės jos taps vienos kitoms.

Biblija sako, kad Kristuje nėra nei graiko, nei žydo, nėra skirtumo tarp vyro ir moters, tarp kultūringo žmogaus ir bar-baro, turtingo ir vargšo. Biblija nurodo, kad mes visi – viena Kristuje. Kryžiaus papėdėje – visi lygūs. Kai Jėzus Kristus suteikia mūsų dvasiai praregėjimą, mes daugiau nekreipiame dėmesio į odos spalvą, į klases, į įvairias padėtis, o matome tik tai žmogiškąsias būtybes su tokiais pat siekiais, baime, poreikias ir viltimis, kaip ir mes patys. Tada mes pradėdame matyti žmones Viešpaties akimis.

Septinta, *krikščioniškas požiūris turi atsispindėti ir ekonominiuose klausimuose*. Jėzus Kristus pasakė, kad žmogaus gyvenimas nepriklauso nuo turto didumo. Pinigai – geras vergas, bet blogas šeimininkas. Turto vieta piniginiėje arba banke, bet ne širdyje. Turtas gali turėti savo vietą gyvenime, taip pat ir savo galią, bet jam negalima leisti statytis sosto ir imti į rankas valdžią bei karūną. Godumas iškelia pinigus aukščiau už žmogiškumą. Jis užvaldo pasidavusį jam žmogų ir padaro jį savo auka. Jis užkietina širdį ir numarina kilnius ketinimus, griaudamas tikrąsias žmogaus gyvenimo vertybes.

Saugokitės bet kokio laipsnio ir bet kokios rūšies godumo! Visi mes turime saugotis jo budrumu, malda, savikontrole bei drausme. Gyvenimas nėra doleriai ir centai, namai ir sodybos, sugebėjimas uždirbti ir finansiniai pasiekimai. Godumas neprivalo paversti žmogaus savo turto vergu.

Kada Jėzaus Kristaus paprašė išspręsti ginčą dėl palikimo tarp dviejų brolių, Jis atsakė įspėjimu, vienu iš pačių nuostabiausių savo palyginimų, kuriais Jis taip dažnai perteikdavo dangiškuosius apreiškimus ir jų pritaikymą žemiškame gyvenime. Jis papasakojo palyginimą apie vieną turtingą žemvaldį, kuris savo gerbūvio suklestėjimo metu tikėjosi dar daugiau sukaupti turto. Jis kūrė toli siekiančius planus, kurių tikslas buvo teikti jam dar daugiau prabangos, patogumo ir garbės, kas buvo jam už viską brangiausia. Matyt, jis buvo talentingas žmogus, taupus, darbštus, atsargus reikaluose, sąžiningas ir doras visuose savo poelgiuose – bet jis buvo garbės troškimo bei savimeilės auka, kaip ir daugelis kitų.

Jis matavo savo gyvenimo pasiekimus laukais bei pilnais aruodais ir maitino savo sielą žmogiškuoju puikavimuisi. Šito žmogaus gyvenimas buvo pripildytas turto ir sukosi tik

apie jį patį. Jis kūrė savo planus be minties apie Dievą ir gyvybės nepatikimumą.

Bet baigiamąjį žodį ištarė Dievas, ir planai, kurie buvo kuriami daugeliui metų į priekį, buvo sugriauti netikėtos mirties. Turtai, kuriuos jis krovė su tokiu rūpesčiu, išslydo iš stingstančių jo pirštų ir buvo išdalinti, išmėtyti ir išbarstyti kitų, o patsai jis stojo prieš Dievą, neturėdamas rankose nieko, ką jisai galėtų parodyti iš savo gyvenimo žemėje.

Krikščionis labiausiai iš visų turi suprasti, kad mes ateiname į gyvenimą tuščiomis rankomis ir tokiomis pat tuščiomis išeiname iš jo. Faktiškai mes nieko negalime laikyti nuosavybe savo kelyje – nei turto, nei savo asmenybės. Viską valdo Dievas, o mes esame tik Jo turto ūkvedžiai savo trumpo gyvenimo žemėje metu.

Viską, ką mes matome aplink save ir laikome savo turtu, gavome iš Dievo, ir kai šitai užmirštame, mes tampame godūs ir nepasotinami.

Kai mes įsitveriamė kokio nors daikto ar žmogaus ir sakome „tai mano“, kai mes žiūrime pavydžiomis akimis į tai, ką turi kiti, ir nusprendžiame bet kokia kaina įgyti tai, mes užmirštame, jog kad ir ką mes beturėtume, mes negalėsime to pasiimti, kai reikės pateikti galutinę išvadą teismui.

Tai nereiškia, kad žemiškieji turtais savaime yra nuodėmė. Ir Biblijoje apie tai nekalbama. Biblija labai aiškiai parodo, jog Dievas laukia iš mūsų, kad mes išnaudotume savo talentus, gabumus ir padėtį, kurią Jis mums davė, patiems geriausiems ir naudingiausiems tikslams. Tačiau tiek į lytinį klausimą, tiek ir į valdžios bei pinigų įgijimo klausimą galima žiūrėti teisingai, bet galima žiūrėti ir nuodėmingai. Per daug krikščionių neteisingai suprasdavo tai ir įpuldavo į ypač nuodėmingą ir pražūtingą dvasinį išdidumą, tyčia

gyvendami skurde ir laikydami tai ypatingu savo nuopelnu, be darbo sudėję rankas, sakydami: „Tebūnie Dievo valia“, o tuo metu jų vaikai kentėdavo ir neturėdavo paties būtinausio.

Jėzus Kristus pasakė vieną savo pačių nuostabiausių palyginimų apie turtingą žmogų, davusį kiekvienam iš savo tarnų tam tikrą sumą pinigų, kad tie juos panaudotų jam pačiam nesant. Tai palyginimas apie talentus. Kai šeimininkas sugrižo, tai jis pamatė, kad vieni tarnai buvo protingai panaudoję pinigus, ir tų padaugėjo; jis pagyrė šiuos už protingą sprendimą ir apdairumą; bet tingus ir neprotingas tarnas, kuris nebuvo galėjęs sugalvoti nieko geresnio, kaip tiktai paslėpti savo pinigus, užsitraukė pasmerkimą.

Užsidirbkite pinigų, kiek tik galite, sutinkamai su Dievo įstatymais, ir leiskite juos pagal Dievo nurodymus. Atiduokite dešimtinę Viešpačiui teisingai ir ištikimai, nes Biblija sako, kad tai gera ir teisinga. Jeigu jums kils kokių nors abejonių dėl materialinių vertybių, pasiimkite Bibliją ir perskaitykite, ko moko Kristus apie pinigus. Perskaitykite, ką Jis pasakęs apie pinigų uždirbimą, apie panaudojimą ir turto padalinimą. Paklauskite savęs tuomet: „Kaip šiuo atveju pasielgtų Kristus?“ – ir vadovaukitės tuo ir tiktai tuo.

Aštunta, *krikščionis neturi būti abejingas jį supančių žmonių kančioms*. Miesto lūšnos jūsų šalyje taps ir jūsų našta. Tūkstančių žmonių skurdas ir neviltis pasidarys aktualūs ir jums. Jūs įsijungsite į organizacijas bei draugijas, kad padėtumėte palengvinti jus supančiųjų reikmes. Daugybė žmonių praleidžia tiek laiko, užsiiminėdami verslu, jog jiems patiems nebelieka, kuo galėtų prisidėti, kad tiesiogiai palengvintų kaimynystėje esančias reikmes.

Biblija moko, kad paprasti žmonės su džiaugsmu klausėsi

Kristaus. Kur tik Jisai beateidavo, Jis gydydavo ligonius, guosdavo liūdinčiuosius ir padrašindavo. Krikščioniui turi rūpėti padėti ligoninėms, senelių prieglaudoms, labdarin-goms organizacijoms, kurios palengvina bedalių žmonių gyvenimą. Krikščionis turi dalyvauti, paskirstant savo tėvy-nės turtus skurstantiesiems kitose pasaulio šalyse. Jis turi dalyvauti bet kokioje nacionalinėje ar tarptautinėje draugi-joje, teikiančioje pagalbą vargstantiesiems.

Biblijoje niekur nėra kalbama apie tai, kad mes turime atsiskirti nuo visuomenės. Atvirkščiai, ji moko kaip tik priešingai. Mes turime susijungti su kitais, kurie dirba, veda-mi kilnaus tikslo – padėti nelaimingiesiems. Dievui patinka socialiniai darbuotojai, gydytojai, ligonių slaugytojai, gailes-tingosios seserys, labdarin-gų organizacijų darbuotojai ir visi kiti, kurie padeda palengvinti žmonių kančias.

Kai kurių žinomų Amerikoje labdarin-gų ir socialinių organizacijų arba klubų devizai yra tokie: „Tarnavimas ne sau“, „Mes statome“, „Laisvė ir išsivadavimas – mūsų tautos saugumas“, „Mylėk savo artimą“. Visos šios idėjos kilo iš krikščionybės. Nė viena pagonių religija neturi panašių įstai-gų. Visos jos – iš tiesų šalutiniai krikščionybės produktai, nors kai kurie jų nariai ir ne krikščionys. Kristaus dvasia prasi-skverbia į visus socialinės pagalbos reikalus. Pavyzdžiui, senovėje visai nebuvo ligoninių.

Čen Kai Šeko žmona pasakė: „Konfucijaus religija moko garbinti protėvius, bet nepastatė nė vieno namo seneliams“. Aišku, kad kiekvienas krikščionis turėtų gyventi pagal šiuos šūkius. Jeigu mes iš tikrųjų taip darytume, tai pasaulis, kuria-me gyvename, būtų geresnis. Jėzaus Kristaus devizas buvo „Meilė ir tarnavimas“ – meilė Kristui, tarnavimas Kristui, meilė artimui, tarnavimas artimui. Jėzus Kristus pasakė: „Jei

mane mylite, – jūs laikysitės mano įsakymų“ (Jn 14, 15). Kitais žodžiais: „Jeigu jūs mane mylite, pakluskite man, tarnaukite man!“ Jėzus Kristus turi teisę išbandyti mūsų meilę Jam tuo, ką mes dėl Jo darome. Negalima mylėti be tarnavimo.

Devinta, *krikščionis turi ypatingas pareigas kitų brolių – krikščionių – atžvilgiu*. Mūsų broliai – krikščionys – ypatinga kategorija. Mes turime juos mylėti ypatinga, dvasine meile. „Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli, tas palieka mirties glėbyje“ (1 Jn 3, 14).

Mes turime mylėti priešus. Mes turime mylėti netgi tuos, kurie mus persekioja ir kurie „visaip neteisingai kalba apie mus“.

Bet aukščiausias mūsų žmogiškosios meilės laipsnis pasireiškia kitų krikščionių atžvilgiu. Jėzus Kristus pasakė: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15, 12).

Mums buvo liepta tarnauti vienas kitam. „Iš tiesų, broliai, jūs esate pašaukti laisvei! Tiktai dėl šios laisvės nepataikaukite kūnui, bet stenkitės vieni kitiems su meile tarnauti“ (Gal 5, 13).

Biblija moko, kad iš mūsų, kaip tikinčiųjų, laukiama, kad mes tarpusavio santykiuose būtume pavyzdžiu vienas kitam. Ap. Paulius pasakė: „Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, tikėjimu, skaistumu“ (1 Tim 4, 12).

Tai ne palinkėjimas, o paliepimas! Tai ne patarimas, o pareiga. Mes turime būti pavyzdingi krikščionys.

Biblija mus taip pat moko *atleisti* vienas kitam. „Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir

Dievas Kristuje jums buvo atlaidus“ (Ef 4, 32). Jėzus Kristus pasakė, kad jeigu jūs neatleisite, tai ir Dangiškasis Tėvas neatleis jums jūsų nusidėjimų. „O jeigu neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jums nusižengimų“ (Mt 6, 15). Jis pasakė: „Eidami melstis, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas danguje jums atleistų jūsų nusižengimus“ (Mk 11, 25).

Mums, kaip krikščionims, pasakyta, kad mes nesmerktume vienas kito ir niekada nebūtume kliūtimi arba atsitrenkimo akmeniui savo brolio kelyje.

Biblija sako, kad mes turime *paklusti* vienas kitam. Mes turime vienas kitą laikyti aukštesniu už save, mes turime pirmiausia žiūrėti kitų, o savęs paskiausia.

Kaip krikščionys mes turime *nešti kitų naštas*. Yra naštų, kurias kiekvienas žmogus turi nešti pats ir niekas negali už jį šito padaryti. Tai, pavyzdžiui, yra doro gyvenimo našta, paklūstant Dievo Žodžiui, dievobaimingai auklėjant vaikus, suteikiant laimę savo vyrui ar žmonai. Visais šiais atvejais žmogus turi pats nešti savo našta. Bet yra kitos naštos, pavyzdžiui, vargas, nelaimė, išbandymai, vienatvė, šeimyniniai rūpesčiai, dvasiniai sunkumai ir visuomeninė atsakomybė, kurias nešti mums gali padėti mūsų draugai. Bet mums nereikia jaustis apsunkintiems savo naštų. Mes visas jas galime atiduoti Viešpačiui, prašydami Jo jėgos, kuri palaikytų ir pastiprintų mus. Vis dėlto mūsų pareiga padėti savo artimui nešti jo našta.

Biblija sako, kad mes, tikintieji, turime būti dosnūs vienas kitam. Dievas sako, kad mūsų, kaip krikščionių, pareiga – rūpintis našlėmis ir našlaičiais, padėti stokojantiems tikintiesiems. Biblija moko: aukokite šventųjų reikalams... būkite svetingi... priimkite pakeleivius... plaukite kojas šventiesi-

ems... prisiminkite kenčiančius... nepamirškite ateivių... O Jėzus Kristus sakė, kad tai, ką mes darome mažiausiam iš tų, mes darome Jam ir kad palaimingiau yra duoti negu imti. „Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“ (2 Kor 9, 7). Visa tai – mūsų, kaip krikščionių, visuomeninės pareigos vienas kito atžvilgiu.

Ir, pagaliau, krikščionis turi būti *gailėtingas*, t. y. kupinas meilės, nuolaidus, o tai viena sunkiausių krikščionio dorybių. Mums būdinga suvokti savo teisumą ir kitų neteisumą. Tai teisinga tol, kol mūsų įsitikinimas remiasi tuo, „ką mes privalome“ ir „ko mes neturime daryti“ pagal Šventojo Rašto įsakymus, bet ne pagal savo pačių supratimą. Tai, kad bažnyčioje yra daugybė skirtingų ir neretai nesutariančių viena su kita grupių, pabrėžia tą baisų žmonių siekimą skaidytis į mažas grupeles. Jos, nors ir remiasi giliais įsitikinimais, bet gvildena pašalinius, dažnai nereikšmingus klausimus, ir kiekviena iš šitų grupių įsitikinusi, kad tik ji žino vieną atsakymą į visus klausimus.

Velionis dkt. Maris Aironsaidas kartą pasakė: „Saugokitės, kad savo prietarų nepalaikytumėte įsitikinimais“.

Žinoma, mes turime iškelti viešumon nedorovingumą, blogį ir neteisybę, bet mūsų pagirtinas nepakantumas blogiui labai dažnai tampa neleistinu nepakantumu nusidėjėliams.

Aš buvau priblokštas, vienos televizijos laidos metu išgirdęs garsaus savo religiniu pažinimu žmogaus pareiškimą: „Jūs nebūtumėte sutikę Kristaus, bendraujančio su abejotinais žmonėmis arba su tais, kurių supratimas ir požiūriai skiriasi nuo to, ką Jėzus Kristus laikė esant teisinga ir vertinga!“

Šitam žmogui derėtų žinoti, kad Jėzus Kristus nebijojo

bendrauti! Vienas iš sunkiausių kaltinimų, kuriuos kėlė Kristui Rašto aiškintojai ir fariziejai, buvo būtent Jo pasiryžimas kalbėtis ir dalintis mintimis su bet koku žmogum, ar tai būtų muitininkas ar vagis, mokslininkas ar gatvės moteris, turtingas ar vargšas! Netgi Jo mokiniai nusigrėždavo nuo kai kurių žmonių, su kuriais Jisai susitiki inėdavo šiųjų akivaizdoje, bet tai nemažino Jėzaus Kristaus užuojautos, kurią Jis rodė visiems vargšams, apakintiems ir kovojantiems su gyvenimu žmonėms.

Jėzaus Kristaus protas buvo visaapimantis. Jo asmeninis vidinis įsitikinimas buvo toks stiprus, didelis ir nepajudinamas, kad Jis galėjo bendrauti su bet kokia žmonių grupe, būdamas tikras, jog negali niekuo nuo jų užsikrėsti. Baimė verčia mus nenoriai klausytis kito nuomonės, baimė, kad mūsų pačių požiūris gali susvyruoti. Jėzus Kristus neįautė panašios baimės. Jis nebuvo smulkmeniškąs požiūriuose. Jam nereikėjo atsiriboti savo saugumo sumetimais. Jis žinojo skirtumą tarp malonės ir kompromiso, ir mes gerai padarytume, pasimokydami to iš Jo. Jis davė mums didžiausią ir nuostabiausią tiesos, sujungtos su malone, pavyzdį. Atsisveikindamas su savo mokiniais, Jis pasakė: „Eikite ir taip pat darykite“.

Čia tik pati mažuma pasakyta apie tai, kas įeina į visuomenines krikščionio pareigas. Krikščionis negali pasitraukti iš pasaulio kaip atsiskyrėlis ir gyventi vienvėje. Krikščionis – visuomenės narys. Todėl Kristaus mokymas kupinas nurodymų apie požiūrį į mūsų artimą.

Studijuokite Bibliją, skaitykite ją ir gyvenkite pagal ją, tiktai tada jūs galėsite parodyti besiblaškančiam pasauliui tą pakeičiančią jėgą, kurią teikia sieloje gyvenantis Kristus.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

KRIKŠČIONIO ATEITIS

„Aš einu jums vietos paruošti! Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir aš“ (Jn 14, 2 – 3).

Visas pasaulis sutinka su tuo, kad mes dabar išgyvename baisiausią krizę. Daugelis pranašauja nelaimių pagausėjimą, kad tautos veržiasi į pražūtį. Daug kas galvoja, kad mes apskritai priartėjome prie mūsų civilizacijos saulėlydžio.

Daugelis itin paplitusių knygų skirtos atečiai spėti. Tituliniuose laikraščių bei žurnalų puslapiuose kalbama apie „Armagedoną“ – pasaulio pabaigą ir civilizacijos pražūtį. Vienas iš prezidentų savo įžanginėje kalboje pasakė: „Mokslas mums davė galimybę patiems susinaikinti“. Viljamas Fohtas savo knygoje „Kelias į tai, kad liktume gyvi“ kalba: „Rašmenys ant penkių žemynų sienos skelbia mums, kad mes esame Teismo dienos išvakarėse“. Doktoras Ričardas K. Ulmanas rašė: „Mes gyvename apsisprendimo bei pasirinkimo tarp gėrio ir blogio, tarp tiesos ir melo, tarp gyvybės ir mirties amžiuje, tokiu metu, kuriam lygaus dar nebuvo. Jei gu mes pasirinksim neteisingai, mes galime tapti paskutine žmonijos karta“.

Prof. Sorokinas pasakė: „Mes gyvename didžiausios žmonijos istorijos krizės metu. Ne tik karas, badas, maras ir revo-

liucija, bet ir daugybė kitų nelaimių krečia pasaulį. Visos vertybės prarado savo reikšmę. Visos normos pažeistos. Iškreiptas žmonijos vaizdas, kadaisė buvęs didingas. Krizė viešpatuoja visur, ir į ją išitraukia visa kultūra bei visuomenė. Ši krizė pasireiškia mene ir moksle, filosofijoje ir religijoje, moralėje ir įstatymuose. Ji prasiskverbia į visas socialinių, ekonominių bei politinių organizacijų formas ir visą gyvenimo bei mąstymo būdą. Yra pagrindo laukti, kad pražūtingos panašių nelaimių pasekmės užgrius mus su pačia galingiausia jėga ir dar didesniu mastu mūsų katastrofiškoje epochoje“.

Pažvelgus į gausią literatūrą, sukurtą atominės bei vandenilinės bombų – tai knygos ir straipsniai, aprašantys, viena vertus, bandymus Nevadoje ir Bikinyje, antra vertus, mėginantys aprašyti neišvengiamą krizę, prieš kurią dabar stovi žmonija. Mes nustebsim, kaip mokslas dabar įsisavino biblinį išraiškos būdą. Dkt. Vilburas Smitas sako: „Platonas, Seneka, Aristotelis ir praktiškai niekas iš didžiųjų filosofų nebandė numatyti ateities“. Biblija yra vienintelė eschatologinė knyga. Nuo Pradžios knygos iki Apreiškimo Jonui Biblija kupina aprašymų tokių įvykių, kurie vaizduoja kritinio žmonijos istorijos taško laukimą. Per paskutiniuosius metus bažnyčios veikėjai ne kartą reiškė savo baiminimąsi dėl to fanatizmo, su kuriuo kai kas aptarinėja būsimojus įvykius, bet pati bažnyčia dabar naujai žiūri į tuos Šventojo Rašto tekstus, kuriuose kalbama apie būsimųjų žmonijos istorijos įvykių eigą.

Pasaulinė Bažnyčių Taryba savo susirinkime Ivenstone 1954 metais susirinkimo tema pasirinko „Kristus – pasaulio viltis“. Pasaulinė Taryba paskyrė komitetus Biblijai nagrinėti, kad bažnyčia galėtų susidaryti išsamų Dievo apreikštos ateities vaizdą.

Tokiais, kaip mūsų, laikais vyrai ir moterys, nesusipažinę su Biblija, gali būti, kaip ir bet koku kritiniu momentu, apgauti melagingų pranašų, spiritistų, chiromantų, būrėjų ir įvairiausių galimų prietarų.

Išgąsdinti žmonės kasdien išleidžia tūkstančius dolerių, stengdamiesi rasti kokią nors nuorodą apie tai, kas laukia ateityje. Bet viskas, ką jiems reikia padaryti – tai nuvykti į artimiausią knygyną, nusipirkti už nedidelę kainą Bibliją, ir jie suras šios knygos puslapiuose visas ateities paslaptis.

Meri Beker Eddi knygoje „Mokslas ir sveikata“, kuri paplitusi Amerikoje, nėra nieko, kas bent kiek nušviestų ateitį. Jūs galite nuo pradžios iki galo perskaityti Koraną, ir nerasite jame nė vieno žodžio apie žmonijos ateitį. Tiktai Biblija ir tiktai Biblijos šviesa perskrodžia tamsą, kuri gaubia ateitį.

Uždanga, gaubianti šią paslaptį, pakyla, ir atsiveria ateitis. Biblija pranašauja, kad pasaulis, kokį mes jį pažįstame, turi prieiti galą, ir skelbia, kad šio galo posūkio taškas bus antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas. Biblija leidžia suprasti, kad įvyks didžiausias per visų amžių istoriją karūnavimas, kai Kristus įžengs į sostą kaip karalių Karalius ir viešpatuojančiųjų Viešpats.

Aš visiškai suvokiu, kad tai labai ginčytina ir dažnai neteisingai suprantama tema. Praeityje dažnai būdavo sutinkama fanatikų, klaidžiojančių po visą šalį ir pranašaujančių atėjimo terminus. Todėl tiesa buvo per daug aptemdyta.

Žurnale „Religija gyvenime“ pasirodė straipsnis, pavadinamas „Krikščioniška viltis ir jos reikšmė šiandien“. Straipsnio temą – ateitį – aptarinėjo trys šiuolaikiniai mąstytojai: pirmasis – dkt. Arnoldas Toinbis, žymus anglų istorikas, antrasis – dkt. N. Valderis, žinomas teologas, Čikagos universiteto

dėstytojas, trečiasis – dkt K. S. Liuisas, garsus anglų mokslininkas ir Oksfordo universiteto profesorius.

Toinbis mato pasaulį padalintą į dvi stovyklas dėl technologinių permainų, kurios padarė visus žmones kaimynais, tačiau nedavė kantrybės, meilės ir vienas kito supratimo. Toinbio nuomone, krikščioniškoji viltis turi kovoti su „Leviatanu“, su žmogaus paties savęs garbinimu, materializmu ir kolektyvizmu.

Dkt. Valderis, antra vertus, abejoja, ar gali žmogus rasti krikščionišką viltį pačioje istorijoje. Jis mano, kad atpirkimo šaltinis turi būti dvasinis, o ne žmogiškas. Žmogus turi suprasti, kad dieviškieji tikslai gali būti įgyvendinti pasaulyje, netgi jeigu tam prireiks apvalančios ugnies ir tragedijų. Kada nors žmogus dėka savo išminties, didesne ar mažesne dalimi, įkurs Dievo Karalystę žemėje.

Tiktai iš dkt. Liuiso pareiškimo jaučiama, kad mums apmąstyti pateikta medžiaga, remiantis Biblija. Liuisas priima Dievo Žodį kaip tiesą. Jis atvirai pareiškia: „Man atrodo, kad neįmanoma bent kiek sąmoningai tikėti Jėzaus Kristaus dievybe ir krikščioniškojo apreiškimo tiesa ir tuo pačiu metu neigti arba kaip nors menkinti pažadėtąjį ir gresiantį Jėzaus Kristaus atėjimą“.

Dkt. Liuisas nurodo priežastis, kodėl žmonės atsisako tikėti Jėzaus Kristaus atėjimu į žemę. *Pirmiausia*, daug tikinčių krikščionių sako, kad tai – klaidingas mokymas, kadangi antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas neįvyko, nepaisant pirmųjų krikščionybės amžių bažnyčios pranašysčių. Teisybė, pirmieji krikščionys laukė antrojo Viešpaties atėjimo savo epochoje, bet daugelis Biblijos pranašysčių turi išsipildyti dar iki antrojo Kristaus atėjimo. *Antra*, sako dkt. Liuisas, evoliucijos teorija daug žmonių sulaiko nuo tikėjimo antruoju

Kristaus atėjimu. Jeigu mes manome, kad žmogaus vystymasis progresuoja, mes negalime priimti Kristaus pažado, kad Jis sugrįšias ir padarysias galą nuodėmei bei mirčiai. *Tre – čia*, dkt. Liuisas nurodo, kad mokymas apie antrąjį atėjimą griaua milijonų žmonių planus bei viltis. Jie nori valgyti, gerti ir linksmintis, niekam nesikišant į egoistišką jų gyvenimo būdą.

Tai buvo kaip tik ta priežastis, dėl kurios žmonės Nojaus laikais juokėsi ir atsisakė tikėti potvyniu – jie nenorėjo, kad kas nors griautų jų ateities planus. Biblija pranašauja, kad paskutiniu metu žmonės tyčiosis, pataikaudami savo aistrums, ir kalbės: „Kur jo pažadėtas atėjimas? Juk nuo to laiko, kai užmigo protėviai, viskas pasilieka kaip buvę nuo sutvėrimo pradžios“ (2 Pt 3, 4).

Būtų buvusi prarasta visa Dievo duotosios vilties bei išpėjimo esmė, jeigu, apleisdamas žemę, Kristus būtų nurodęs tikslų savo atėjimo laiką. Būtent todėl, kad nežinome, kurią valandą Jisai grįš, mes turime nuolat laikyti savo dvasios būstą visiškai tvarkingą.

Žinomas pamokslininkas D. L. Mudis dažnai sakydavo: „Aš niekada nesakau pamokslo, nepagalvojęs apie tai, kad galbūt Viešpats ateis dar iki to, kol aš pasakysiu sekanti“.

Dkt. Kempbelas Morganas, žymus Anglijos anglikonų bažnyčios veikėjas, pasakė: „Aš niekada rytais nepradedu savo darbo dienos, nepagalvojęs, kad galbūt Jisai nutrauks mano darbą ir pradės Savąjį. Aš nelaukiu mirties, aš laikiu Jo!“

Štai taip krikščionis ir turi gyventi – nuolat laukdamas Jėzaus Kristaus atėjimo! Jeigu mes galėtume kiekvieną dieną gyventi taip, tarsi ji būtų paskutinė prieš Teismo dieną, kaip tada pasikeistų visas gyvenimas žemėje!

Bet mums nepatinka šitaip galvoti. Mes nemėgstame

šitai galvoti. Mes nemėgstame galvoti, kad mūsų kruopščiai sukurti planai, mūsų tolimai ateičiai apskaičiuoti ketinimai gali būti nutraukti Dievo angelų trimitų gausmo! Mes taip įklimpome į savo smulkius reikalus, kad negalime ir pagalvoti, jog jie galėtų būti sugriauti! Pernelyg daug galinčių pasakyti: „Na, gerai, pasaulio pabaiga dar neatėjo, tai ko gi apie ją galvoti. Galbūt iki to praeis dar tūkstantis metų!“

Galbūt ir taip! Bet, antra vertus, gali atsitikti ir priešingai. Aš nesimu pranašauti pasaulio pabaigos. Per daug geranorių žmonių taip darydami gerokai pakenkė Kristaus reikalui. Daugybė fanatikų ir religingų bepročių savo melagingais pranašavimais pavertė tiesą apie antrąjį Viešpaties atėjimą kvailyste ir davė pagrindą tyčiotis iš viso krikščioniškojo tikėjimo.

Žmonės, studijavę religijos istoriją, pakankamai gerai žino, kad netikri apsišaukėliai pranašai ne kartą buvo sukėle masinės istorijos protrūkį. 1843 m. Viljamas Mileris išpranašavo, kad pasaulio pabaiga bus naktį į kovo 21 – ją. Lygiai vidurnaktį suskambės trimitų garsai, žemė ir dangus susivynios kaip rūbas, ir Jėzus Kristus ateis antrą kartą. Tie, kas patikėjo Viljamu Mileriu, o ne Biblija, susirinko į didžiulę minią ir laukė atėjimo visą naktį, o rytą išsiskirstė po namus nusivylę ir susigėdę.

Jie galėjo išvengti šito viešo pažeminimo, jeigu būtų atsiminę Jėzaus Kristaus ne kartą pasakytą išpėjimą: „Taigi budėkite, nes nežinote, kada grįš namų šeimininkas: ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidgystėje, ar rytmetį, kad, netikėtai sugrižęs, nerastų jūsų miegančių. Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite!“ (Mk 13, 35 – 37).

Tiek melagingos pranašystės, tiek ir žmonių nenoras atkreipti dėmesį, kad gyvenimas žemėje gali būti netikėtai

nutrauktas, įsikišus antgamtinėms jėgoms, neturinčioms nieko bendro su žmogiškomis, daugelį skatino šaipytis iš minties apie antrąjį atėjimą.

Yra dar viena priežastis, dėl kurios daugelis civilizuotame pasaulyje užsiliūliuoja, jausdamiesi saugūs. Tai klaidingas mokymas apie „progesą“. Pagal šį mokymą žmogaus pastangų ir proto dėka jisai pats ir visi jo darbai lėtai, su dideliu vargu, bet nesustodamai juda pirmyn. Žmonės, tikį šita teorija, tvirtina, kad jie tiki ir antruoju Kristaus atėjimu, bet jie sako, kad šis atėjimas reiškia tik tai, jog ateis diena, kada žmogus galės apsisvalyti ir iškilti dėka savo paties! Tai būsianti diena, kai jis suvoks karų bergždumą, godumo ir egoistiško elgesio beprotiškumą, prietarų ir nepakantumo beprasmiškumą ir jis supras, kad iš tiesų yra savo brolio sargas ir turi gyventi pagal auksinę taisyklę.

Šita pasaka – kadangi teorija apie „nesulaikomą progresą“ – tiktai pasaka ir daugiau nieko, – remiasi tuo, kad žmogus tiki kažkuo, kas, jo manymu, vyksta, bet ne tuo, kas įvyks iš tikrųjų. Kai tokie žmonės nurodo, kad šiuolaikinė medicina duoda žmogui galimybę dabar gyventi ilgiau, negu gyveno mūsų protėviai, jie pražiūri tą faktą, kad vis dėlto mirtis tebelieka galutine mūsų lemtimi. Geriausiu atveju, mes pajėgiame atidėti ją tik keletui trumpų metų.

Nurodydami į mūsų žymiai pagerėjusias transporto bei susisiekimo sistemas, jie stengiasi nekreipti dėmesio į tą aplinkybę, jog oro užvaldymą mes panaudojame pirmiausia tam, kad neštume mirtį ir sunaikinimą savo artimiesiems, o ne tam, kad platintume Evangeliją bei krikščioniškąjį tikėjimą.

Girdamiesi plačiu mokyklų ir mokymo įstaigų tinklu, jie stengiasi nutylėti faktą, kad mokymasis tose mokyklose ir

aukštosiose mokslo įstaigose nuvedė moksleivius dar toliau nuo Dievo, o ne atvedė prie Jo.

Šie žmonės giria genialius protus, pagaliau atskleidusius atomo paslaptį, tuo tarpu mes drebame iš siaubo, klausdami savęs, ką šitie didžiausi atradimai dar užtrauks mums ateityje?

Štai tokios kai kurios žmogiškojo „progreso“ viršūnės! Štai kur pasiekimai, kuriais kai kas viliasi, su kuriais daugelis sieja savo tikėjimą geresniu ir ramesniu pasauliu. Jie tikriausiai jaučiasi esą užtikrinti, kad jų „progresas“ veda prie gero, kai iš tiesų jis gali vesti tiek į priekį, tiek ir atgal!

Kokie tada kitos pusės argumentai? Kokius mes turime patikimus įrodymus, kad Jėzus Kristus sugrįš į žemę ir kad mes turime gyventi, nuolat pasiruošę sutikti šią didžią valandą?

Tai mums įrodo Biblija, o Šventajame Rašte antrajam Jėzaus Kristaus atėjimui skiriama itin svarbi vieta. Daug Biblijos tyrinėtojų įrodė, kad šis mokymas pasikartoja kas trisdešimt skirsnelių ir kad kiekvienam užsiminimui apie pirmąjį Jėzaus Kristaus atėjimą tenka aštuoni nurodymai į antrąjį Jo atėjimą! Iš viso yra trys šimtai aštuoniolika nurodymų: Senajame Testamente visų pranašų raštuose, o Naujajame Testamente ištisuose laiškuose (1 ir 2 Tesalonikiečiams) ir ištisuose skyriuose (Mt 24, Mk 13, Lk 21) tai yra svarbiausia tema.

Visoje Biblijoje dar ir dar kartą pabrėžiamas tas faktas, kad Kristus grįš į žemę. Pavyzdžiui, pranašo Izaijo 66, 15 sakoma: „Viešpats ateis ugnyje, ir kaip viesulas jo kariški vežimai, kad užsidegime įvykdytų jo narsą ir jo sudraudimą – ugnies liepsnoje“.

Pranašo Jeremijo knygoje kalbama, kad po Viešpaties atėjimo Jeruzalė bus Viešpaties sostas ir visos tautos Viešpa-

ties vardu susirinks Jeruzalėje. Tokiu būdu Jeruzalėje įvyks didžiausia pasaulinė konferencija nusiginklavimo klausimu, pranokstanti viską, ką pasaulis matė Paryžiuje, Vašingtone ir Londone.

Pranašas Ezechielis kalba apie Jeruzalę, kuri bus atkurta, apie šventyklą, kuri bus atstatyta iš naujo, apie šalį, kuri suklestės ir išgarsės.

Pranašas Danielius savo regėjimuose matė Kristų kaip Teisėją ir Karalių, ateinantį į žemę.

Pranašas Ozėjas sako, kad paskutiniu laiku, kai Viešpats sugriš į žemę, Izraelio tauta pripažinsianti Jį savo Viešpačiu ir Karaliumi.

Pranašas Joelis aprašo, kaip žemės pulkai išsirikiuos paskutiniąją dieną prieš dangaus kariuomenę.

Pranašas Amosas aprašo Dovydo sostą, kuris vėl būsiąs atstatytas Jeruzalėje.

Pranašas Abdijas įspėja apie Viešpaties karalystės atkūrimą.

Pranašas Michėjas pranašauja visų karų pabaigą, kada kalavijai būsią perkalti į arklus.

Pranašas Nahumas (1, 5 – 6): „Kalnai jo judinami ir kauriai sunaikinami. Prieš jo veidą žemė dreba, pasaulis ir visi jo gyventojai. Kas išsilaikys prieš jo užsidegimą? Kas pasipriešins jo narsingai rūstybei?“

Pranašas Habakukas aprašo Viešpatį, tarsi matuojantį naują karalystę savo matu, o kalnai drebą prieš Jį.

Pranašas Sofonijas pateikia naują giesmę (3, 14 – 15): „Giedok garsiai, Siono dukra! Džiūgauk, Izraeli! Linksminkis ir džiaukis visa širdimi, Jeruzalės dukra! Viešpats... pašalino priešus, Viešpats, Izraelio karalius, yra su tavimi“.

Pranašas Agėjas kalba apie visuotinį sukrėtimą, kada išsilaikysią vien tik tai, kas Dievo.

Pranašas Zacharijas piešia paveikslą, kaip Viešpats vėl savo kojomis atsistosis ant Siono kalno, ir kalnas pavirsias „didžiule lyguma“.

Pranašas Malachijas užbaigia Senojo Testamento knygas Viešpaties grįžimo aprašymu: „Jis yra kaip liudytojų ugnis, kaip skalbėjų šarmas, ir kaip saulė, nutvieskianti visą žemę“ (Mal 3, 2).

Senasis Testamentas kupinas pranašysčių apie antrąjį Kristaus atėjimą.

Naujajame Testamente antrojo Jo atėjimo pranašystės dar gyvesnės ir ryškesnės. Kreipsimės į keturis evangelistus. Pirmasis – Matas – lygina Jėzų Kristų su sužadėtiniu, ateinančiu pasiimti savosios nuotakos.

Antrasis – Morkus – mato Jį kaip namų šeimininką, išvykusį į tolimą kelionę ir davusį tarnams įpareigojimą iki pat sugrįšias.

Evangelijoje pagal Luką Jėzus Kristus palyginamas su žymiu žmogumi, išvykusi į tolimus kraštus ir palikusi savo valdas tarnams, kad šie tvarkytų jo turtą iki jam sugrįžtant.

Ketvirtasis evangelistas – Jonas – pakartoja Jėzaus Kristaus žodžius: „Einu jums vietos paruošti! Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir aš“ (Jn 14, 2 – 3).

Laiške Romiečiams mes matome, kaip savo atėjimu Jis viską pajungsias sau.

Pirmajame laiške Korintiečiams apaštalas Paulius sako, jog Viešpats ateisias prikelti mirusiųjų. Antrajame laiške Korintiečiams aprašomas mums paruoštas naujas namas, kai mūsų žemiškasis būstas suirs.

Laiške Kolosiečiams 3, 4 sakoma: „Kai apsireikš Kri-

stus – mūsų gyvastis, tuomet su juo ir jūs pasirodysite šlovingi“.

Pirmajame laiške Tesalonikiečiams 5, 23 apaštalas Paulius prisako mums laukti Dievo Sūnaus iš dangaus. Antrajame laiške Tesalonikiečiams 1, 7 pateikiamas Viešpaties, ateinančio su savo šventaisiais, regėjimas.

Laiške Timotiejui kalbama, kad Viešpats ruošia teisybės vainiką visiems, Jį pamilusiems.

Laiške Titui kalbama apie „palaimingą pasitikėjimą“.

Laiške Žydams kalbama apie antrąjį Jo atėjimą ne dėl apvalymo nuo nuodėmės.

Apaštalas Jokūbas liepia kantriai laukti Viešpaties ateisiant.

Apaštalas Petras kalba apie dieną, kada Viešpats ateisias kaip vagis naktį.

Apaštalas Jonas duoda visiems tikintiesiems didžiulį pažadą: „Mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai jis pasirodys, būsime panašūs į jį, nes matysime jį tokį, koks jis yra“ (1 Jn 3, 2).

Apaštalas Judas sako, kad „ateina Viešpats su miniomis savo šventųjų“.

Visa Apreiškimo Jonui knyga – mokymas apie Jėzaus Kristaus atėjimą.

Bet mes matome, kad ne tik tai Senasis Testamentas kalba mums apie antrojo Jėzaus Kristaus atėjimo laukimą, ne tik tai Naujasis Testamentas kupinas šio pažado. Jeigu mes išnagrinėtume istorinius pagrindinių mūsų konfesijų dokumentus, tai pamatytume, kad visi, pagrindę savo tikėjimo išpažinimą, tikėjo ir priėmė šitą džiugią naujieną.

Antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas – pati patraukliausia, pati džiugiausia tiesa pasaulyje. Joje yra tvirtas ateities paža-

das, kai aplink viešpatauja neviltis ir tamsa. Kai žmonės šaukia: „Kas gi bus su mumis, kur mus neša?“ Biblija gali jiems duoti teisingą ir tiesų atsakymą. Ji sako, kad visa ko pabaiga bus Jėzaus Kristaus atėjimas ir apdovanojimas, laukiantis Dievo išrinktųjų!

Kokiu metu tai įvyks, aš neleisiu sau pranašauti, kad negundyčiau Apvaizdos. Aš labai gerai atsimenu eilutę iš Apaštalų darbų knygos 1, 6 – 7, kur mokiniai klausia: „Viešpatie, gal tu šiuo metu atkursi Izraelio karalystę?“ Jis atsakė: „Ne jūsų reikalas žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nustatė savo galia“.

Mums nesvarbu žinoti tikslų Jo atėjimo laiką. Svarbu, kad mes gyventume taip, jog būtume tam pasiruošę bet kurią akimirką! Kristus pasakė, kad ir angelai danguje to nežino, kad tik pats Dievas žino dieną ir valandą, kai nuskambės trimito garsas, persiskirs dangus, ir Jėzus Kristus su dangaus kariuomene vėl atsistos žmonijos akivaizdoje!

Tačiau Jėzus Kristus pasakė, kad bus žymūs ženklai, nurodantys, jog antrojo atėjimo laikas arti. Jis kalbėjo: „Kai visa tai prasidės, atsitieskite ir pakelkite galvas, nes jūsų išvadavimas arti“. Ir jis jiems pasakė palyginimą: „Stebėkite figmedį bei kitus medžius. Kai jie ima sprogti, jūs žinote arti esant vasarą. Taip pat pamatę tai dedantis, žinokite, kad Dievo karalystė arti“ (Lk 21, 28 – 31).

Kokie tai ženklai, kuriuos mums Jėzus Kristus liepė sekti? „Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje tautos blaškysis, gąsdinamos baisaus audringos jūros šniokštimo. Žmonės džiūs iš baimės, laukdami to, kas turės ištikti pasaulį, nes dangaus galybės bus sukrestos“ (Lk 21, 25 – 26).

Amžinybę apžvelgiančių angelų matuojamas laikas žymiai skiriasi nuo to žemiškojo kalendoriaus, kuriuo mes matuo-

jame laiką. Mums, įnirtingai besikabinantiems į duotuosius mums septyniasdešimt, o, esant didesnei stiprybei, aštuoniasdešimt metų, mums, matantiems praeinančias dienas tiek, kiek patys esame žemėje, mums šimtas, du šimtai, penki šimtai metų rodo be galo ilgas laiko tarpas. Bet šitie šimtai metų Dievui gali būti kaip viena diena.

Daugelis mokslininkų, skaitančių Šventąjį Raštą ir teisingai suprantančių jį bei dabartinius įvykius, mano, jog mes gyvename paskutines šios žemės gyvenimo dienas, kad mes įžengėme į paskutinę erą, – paskutinį didelės dramos veiksmą, kurio pradžia buvo prieš tūkstančius metų Edeno sode.

Artimuosiuose Rytuose neramumai. Senoji Persija vėl tapo didele tauta savo naftos dėka. Atsikūrus Izraeliui kaip savarankiškai tautai ir pripažinus šią suverenią valstybę su sava valiuta, armija bei pilietybe, istorijos ratas užbaigė savo didžiulį apsisukimą. Būtent šioje derlingoje ir turtingoje Artimųjų Rytų dalyje gimė mūsų civilizacija. Iš šitos didelės srities ji išplito visomis kryptimis ir apėmė visą žemės rutulį. Ji nenutrūkstamai skverbėsi, kartais sustodama tam, kad sukauptų jėgų, kartais patekdama į žmonių barbariškumo, neišmanymo, bedievybės ir baimės spąstus. Ir pagaliau dabar, mūsų dienomis, ji pradeda grįžti prie savo išeities taško.

Be to, šie mokslininkai, žvelgdami į visa, kas vyksta, labai aiškiai mato vaizdą, kurį nupiešė Jėzus Kristus, kai sakė: „Kaip yra buvę Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant. Kaip dienomis prieš tvaną, žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą, kai užėjo tvanas ir visus nusinešė, taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus. Tuomet du bus lauke ir vienas bus paimtas, o kitas paliktas. Dvi mals vienomis girnomis, ir viena bus paimta, o kita palikta. Todėl bu-

dėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats“ (Mt 24, 37 – 42).

Šie mokslininkai nurodo pranašo Danieliaus knygą (12, 4), kur pranašas kalba apie „žinojimo padaugėjimą“ paskutinėmis dienomis, kas taip pat įrodo, jog artėja galas. O skaitant, kaip pranašas kalba, kad atsiras priešas su didele jėga „ir užpuls sritis, užtvindys ir pereis per jas“, ir mums nesunku pastebėti, kaip tai panašu į mūsų žinių augimą, susisieki- mo galimybių pagausėjimą per paskutinius penkiasdešimt metų. Niekada anksčiau per visą mums žinomą istoriją įvy- kiai nesivystė taip greitai, kaip dabar, niekuomet dar žmonių nebuvo kuriami stebuklai taip sparčiai vienas paskui kitą.

Gydytojai ir psichiatrai per paskutinius dvidešimt penke- rius metus tvirtina, kad žmogaus kūnas nesukurtas tokiai įtampai ir negali išlaikyti tokio greičio ir tokio spaudimo, koks jam tenka dabar, bet vis dėlto mes nesulaikomai lekiame pirmyn. Daugelis mokslininkų, kurių darbai leido tokiam greičiui tapti įmanomam, patys krito negyvi prie savo darbo stalo, tapo šitos pabaisos, kurią patys sukūrė, aukomis!

Daug išsilavinusių žmonių dar prieš keletą metų juokėsi iš 2 Ap. Petro laiško 3 skyriaus 10 – 12 eilučių, bet vandeni- linės bomos sproginas ir siaubingos dar baisesnės kobaltinės bombos galimybės privertė juos atsisakyti savo skepticizmo, kuris pavirto į nuostabą Biblijos pranašystę: „O Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiu ūže- siu, elementai sudegs ir suskils, ir žemė su savo kūriniais sudegs. Jeigu visa turi taip suirti, tai kaipgi jums reikėtų pasižymėti šventu gyvenimu ir maldingumu, kaip laukti Die- vo dienos, kaip skubinti jos atėjimą, kai dangūs suirs lieps- nose ir elementai sutirps iš karščio!“ (2 Pt 3, 10 – 12).

Žinoma, aš nekartosiu Viljamo Milerio ir kitų per daug

uolių dievobaimingų žmonių klaidų ir nenustatinėsiu netgi apytikrės Kristaus atėjimo dienos. Bet aš su giliu įsitikinimu tvirtinu, kad laikas, kurį mes gyvename, iš esmės skiriasi nuo visų ankstesniųjų. Tempas paspartėjo, įvairių įvairiausių įvykių atsitinka tokia daugybė, kad neseniai kiekvienas jų būtų buvęs didžiausia sensacija dešimčiai metų, o dabar jie keičia vienas kitą taip sparčiai, kad tarp jų tiesiog nebelieka laiko atokvėpiui. Moralės smukimas tapo toks įprastas ir taip paplitęs reiškiny, kad beveik nesistengiama jo slėpti. Kyšiai ir valdžios papirkinėjimas tapo jau taisykle, o ne išimtimi!

Ir visa tai, su kuo mes susiduriame, apvainikuoja galinga netikėjimo jėga – didžiausias ir pats stambiausias krikščionybės priešas, su koku bažnyčia dar nebuvo susidūrusi nuo pagoniškosios Romos laikų. Antikristas, apie kurio pasirodymą paskutiniu metu įspėjo pranašai, galbūt jau auga mūsų akyse: išūlus, gerai ginkluotas antikristas, kuris nedvejodamas gali užmaskuoti savo esmę arba paslėpti savo tikrąją tikslą.

Apokalipsiniai palydovai (pagal Apreiškimą Jonui) – karai, badas, ligos ir mirtis – pernelyg gerai mums visiems pažįstami reiškiniai, dabar vykstantys mūsų pasaulyje. Dangaus kūnais matuojamas laikas galbūt nurodytų mums dešimties, šimto, arba tūkstančio metų terminą, bet gali būti, kad tas terminas – tiktai viena diena, savaitė arba mėnuo. Galbūt apie mūsų laikmetį parašyta: „Iš tiesų sakau jums: nepraeis nė ši karta, iki visa tai įvyks“ (Mt 24, 34).

Iki šios dienos kiekvienas krikščionis turi gyventi budėdamas ir laukdamas. Jėzus Kristus pasakė: „Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats“ (Mt 24, 42). Ši patraukli viltis turi mus visus, tikinčiuosius ja, priversti visą savo gyvenimą pašvęsti Viešpačiui. Jėzus Kristus pasakė: „Verskitės, kol sugrišiu“ (Lk 19, 13).

Krikščionims šis laikas turi būti laukimo ir pasiruošimo laikas. Jėzus Kristus pasakė: „Ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite“ (Lk 12, 40).

Visa mūsų istorijos eiga artinasi prie tos baigties, kai visi Jėzaus priešai puls prie Jo kojų, ir Jėzus Kristus bus vainikuotas Karaliumi. Biblija sako: „Jo viešpatavimas klestės ir taika bus be galo. Dovydo sostą jis stiprins, vykdydamas teisę ir teisybę jau dabar ir per amžius“ (Iz 9, 7).

Tą didžiąją dieną pasibaigs visi karai ir kivirčiai. Nebus daugiau nei noudėmės, nei nepriteklius. Tą dieną dings visos nelaimės ir ligos. Tą dieną atsigręš pagonys, ir niekas iš žmonių neliks nesužinojęs apie Dievą. Tą dieną visa gamta išsiskleis tuo puikumu ir grožiu, kuris viešpatavo Edeno sode. Tą dieną netgi laukiniai žvėrys gyvens draugystėje ir taikoje vienas su kitu, ir Dievo meilės pažinimas pripildys visą žemę. Tą dieną pagaliau išsipildys mūsų pastovi ir karšta malda: „Teateinie Tavo karalystė!“

Kaip saulė brėkštančia diena
Apšviečia žemę lig toliausių tolių,
Taip Karalystė Dievo amžina
Pavers pasaulį visą mums į rojų.

Štai kur krikščionio viltis!

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

IR PAGALIAU – RAMYBĖ

„Tu laikysi ramybę, ramybę, nes mes pasitikėjome tavimi“ (Iz 26, 3).

Dabar jūs žinote, ką reiškia būti taikoje su Dievu. Jūs žinote, ką reiškia būti krikščioniu. Jūs žinote kainą, kurią reikia sumokėti, kad gautumėte ramybę ir laimę. Aš pažįstu žmonių, kurie su džiaugsmu parašytų čekį milijonui dolerių, kad tik galėtų rasti ramybę. Milijonai žmonių siekia jos, bet kiekvieną kartą, kai jie jau priartėja prie to, kad įgytų ramybę, kurią jūs radote Kristuje, šėtonas atitraukia ir apakina juos, slepia nuo jų ramybę po dūmų uždanga, apgaudinėja juos. Jie nepasiekia, ko trokšta. Bet jūs įgijote ramybę, ir dabar ji jūsų amžiams. Jūs išpėjote gyvenimo paslaptį.

Daug ko jūs dar nesuprantate. Yra dar daug paslapčių. Yra daug klausimų, prieš kuriuos jūs jaučiatės lyg aklavietėje. Bet už viso to slypi jūsų vidinė ramybė, kuri atves jus į visišką pasitikėjimą. Jūs įsitikinsite, kad krikščioniškojo gyvenimo idealas turi daugybę pranašumų, lyginant su bet kokių filosofinių išprotavimų. Negalima netgi lyginti to, ką jums duoda materializmas, ateizmas ir kiti filosofiniai aiškinimai, su tuo, ką jums siūlo Jėzus Kristus.

Dkt. Tisenas savo veikale „Krikščioniškoji etika“ išvardino daugelį šių pranašumų. Pirmiausia – *išūnystė*. Tą akimirka, kai jūs priėmėte Jėzų Kristų kaip savo asmeninį

Gelbėtoją, jūs buvote priimtas į Dievo šeimą. Dabar ir jūs – Jo vaikas. Jūs turite tam tikrus pranašumus ir įpareigojimus, būdingus karališkiesiems asmenims. Įsūnystės dėka jūsų gyslomis teka karališkasis kraujas, kadangi jūs tapote karalių Karaliaus ir viešpataujančiųjų Viešpaties šeimos nariu.

Antra, jūs – *paveldėtojas*. Biblija moko, kad kuomet jūs atgimstate iš aukštybių, jūsų nauja padėtis Kristuje daro jus Kristaus bendraįpėdiniu. Jūs dabar paveldite viską.

Trečia, *ramybė*. Ramybę galima pajusti tiktai tada, kai gaunate atleidimą iš Dievo, kai susitaikote su Dievu ir turite ramybę tiek savo viduje, tiek ir su artimaisiais, o ypač su Dievu. „Nėra ramybės bedieviams, sako Viešpats Dievas“ (Iz 57, 21). Bet Jėzus Kristus savo krauju ant kryžiaus sutaikė mus su Dievu ir Pats tapo mūsų ramybe. Jeigu mes Jį priimame tikėjimu, mes esame išteisinti prieš Dievą ir galime jausti tą vidinę ramybę, kokia žmogui nepasiekiamo. Kai Jėzus Kristus įeis į mūsų širdį, mes būsimė išlaisvinti nuo mus persekiojančio nuodėmės suvokimo. Apvalyti nuo savo ydingumo ir nesugebėjimo jausmo, mes išdrįstame pakelti galvą, suprasdami, kad galime drąsiai žiūrėti į akis artimiesiems. „Kai žmogaus poelgiai patinka Viešpačiui, jis ir jo priešus sutaiiko su juo“ (Pat 16, 7). Ir kas dar svarbiau: mes žinome, kad galėsime stoti prieš Dievą savo mirties valandą su tuo pačiu ramybės ir pasitikėjimo jausmu. Jokia partija ir jokia filosofija negali mums žadėti šitiek daug.

Ketvirtas didelis pranašumas, išskylantis iš Kristaus pažinimo, yra *dvasinis gyvenimas*. Kol yra senoji prigimtis, niekas sąmoningai nesuvokia savo neteisingo gyvenimo praeityje, bet jaučia savo sielos negyvumą. Kas nesusipažinęs su teologiniais posakiais, tas galbūt ir negalės apibūdinti savo vidinių jausmų tokiais žodžiais, bet, nepaisant to, jaučia juos.

Net paprasčiausi žmonės laikas nuo laiko patys stebisi savo abejingumu gėriui ir blogiui, suglumsta dėl savo pasiryžimo eiti į kompromisą su aiškia neteisybe, imtis daugiau pelningo negu teisingo darbo. Netgi pačiam didžiausiam nusidėjėliui kartais atsiranda noras būti geru žmogumi. Labiausiai užkietėję nusidėjėliai, pačios ciniškiausios prostitutės – visi žino, kad jų sielos gilumoje vis dėlto gyvena užslopintas noras būti geresniems negu jie yra. Neatsigręžę vyrai arba moterys, siekiantys gyventi padoriai, supranta, kaip jie toli nuo savo tikslo. Tragedija yra ta, kad daugelis iš jų nežino, jog jiems nesiseka dėl to, kad jie yra mirę nuodėmėse ir pirmiausia turi atgyti Kristuje, ir tik tada jie galės gyventi pagal dvasinius įstatymus.

Jėzus Kristus pasakė: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą – kad apščiau jo turėtų“ (Jn 10, 10). Apaštalas Paulius pasakė: „Taigi, kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena – praėjo, štai atsirado nauja“ (2 Kor 5, 17).

Atgimti Kristuje – reiškia gimti naujiems idealams, naujiems lūkesčiams, viltims, naujam sugebėjimui pasiekti naujus tikslus. Kristus, kaip jūsų Viešpats ir Globėjas, dovanuoja jums naują gyvenimą. Jūs gimėte iš aukštybės.

Penkta yra *džiaugsmas dėl dvasinio bendravimo*, nes jūs – krikščionis. Vienatvė – tai tylus siaubas. Tai viena didžiausių žmonijos tragedijų. Kaip dažnai mes kalbame apie vienatvę didžiuliame būryje. Kiek žmonių stipriau jautė vienatvę dideliame mieste, negu eidami vieni kaimo vieškeliu. Kaip dažnai mes siekiame rasti ką nors, galintį mus suprasti ir su kuo mes galėtume pasidalinti slapčiausiais savo jausmais, ką nors, su kuo galėtume kalbėtis, kas matytų gyvenimą toki, kokį mes jį matome, kas vadovautųsi tokiais pat siekiais, kaip ir mes, kas vertintų jį pagal tuos pačius duomenis, kaip ir mes.

Mūsų šalyje dažnai girdimas posakis: „Mes ieškome žmogaus, kuris kalbėtų mūsų kalba“. O tai reiškia, kad mes pakartojame tai, apie ką kalbėjo psalmistas: „Žvelgiu į dešinę ir regiu – neturiu nė vieno, kuris rūpintųsi. Dingo man priegloba; niekas neklausia apie mano gyvybę“ (Ps 142, 4).

Bet jūs įsitikinate, kad Jėzus Kristus – vienintelis Draugas, kuris supras kiekvieną jūsų mintį. Kai tik jūs pradėsite bendrauti su Juo, jūs nebesijausite vienišas. Kai Jėzus Kristus užims atitinkamą vietą jūsų širdyje, dings bet koks nutolimas nuo Dievo. Jūs vėl stovite Dievo akivaizdoje. Bendravimas su Juo – nenusakomas ir garbingas džiaugsmas. Jokia žmogiškoji filosofija negali suteikti tokios didelės palaimos.

Šešta, sekdami Kristų, jūs įgyjate *naują jėgą*. Žmogus pats savaime nepajėgus pasiekti savo paties užsibrėžtų tikslų, o tuo labiau tokių aukštų ir kur kas griežtesnių Dievo reikalavimų. Mozės įstatymai buvo duoti kaip minimalus Dievui tinkamo elgesio lygis, bet jūs patys per silpni, kad be pagalbos išsilaikytumėte netgi tame lygyje. Visoje žmonijos istorijoje žmogus priimdavo vieną sprendimą po kito, tikėdamasis, kad atsiras pakankamai jėgų jų laikytis, bet sielos gilumoje suvokdavo, kad geriausia, ko jis galės pasiekti, tai laikinas pasitaikymas, o ne pasikeitimas iš esmės. Ši žmogiškoji silpnybė ryškiai atsispindi „naujametiniuose apsisprendimuose“, kurie tapo pokštų tema visame pasaulyje ir kurie liudija, kad žmogus negali atversti naujo savo gyvenimo puslapio be Dievo pagalbos. Tik atgimdamas Kristuje žmogus gali pasiekti ne vien to, kad pasikeistų jo gyvenimo būdas, bet ir sukurti naują asmenybę.

Mes visi žinome, kad Sauliaus atsivertimas kelyje į Damaską, kai Jėzus Kristus atėjo į jo širdį ir padarė iš savo

pikčiausio priešo vieną stipriausių savo liudytojų. Daug tokių stebuklingų žmogiškosios asmenybės permainų atsitinka ir šiandien, ir visa tai įvyksta tų pačių priemonių dėka, kurios pavertė Saulių į Paulių, būtent – atgimimu per Jėzų Kristų!

Nėra tokios žmogiškos filosofijos, kuri galėtų įvykdyti panašias permainas arba aprūpinti tokia jėga. Ši didžiulė jėga visada jūsų žinioje, reikia tiktai ištiesti ranką ir pašaukti ją. Dievas sako: „Nebijok, aš esu su tavimi, nesidairyk bailiai, aš esu tavo Dievas. Aš sustiprinsiu tave ir padėsiu tau savo galinga ranka“ (Iz 41, 10).

Kokios bebūtų aplinkybės, koks bebūtų pašaukimas, kokia bebūtų skola, kokia bebūtų kaina arba auka – Jo jėga bus jūsų jėga reikmės valandą.

Septinta. Krikščioniškasis gyvenimas ir elgesys konkrečiai veda į *apčiuopiamą palaimą*. Nuodėmė ir vidinio menkumo suvokimas sunkiai slegia fizinę ir dvasinę savijautą. Savo fizinio ir moralinio ydingumo suvokimas, neapykantos kam nors iš savo artimųjų jausmas, nesugebėjimas ir negalėjimas pasiekti aukštų tikslų, į kuriuos mes veržiamės – tai tikrosios fizinių ir nervinių susirgimų priežastys. Kalčių ir nuodėmių suvokimas, kurias senos prigimties žmogus nešiojasi savyje, daro jį nepajėgų vykdyti savo pareigas, paverčia jį ligoniu kūnu ir dvasia. Neatsitiktinai Jėzus Kristus, būdamas žemėje, jungė gydymą su mokymu ir pamokslais. Tarp dvasios gyvenimo ir kūno bei proto sveikatos yra visiškai realus ryšys.

Ramybė su Dievu yra Dieviškoji ramybė žmogaus širdyje, bendravimo su Jėzumi Kristumi džiaugsmas savaime daro teigiamą poveikį protui ir kūnui. Tai padeda vystytis ir išlaikyti dvasines bei fizines jėgas. Tokiu būdu Jėzus Kristus

padidina žmogaus galimybes, tiek kūno bei dvasios, tiek ir sielos. Žmogaus atgimimo pasekmė yra vidinė ramybė – dvasinio gyvenimo vystymasis, bendravimo su Kristumi džiaugsmas ir nauja jėga.

Yra tam tikri privalumai, kuriais gali naudotis tikrai nuoširdžiai tikintis krikščionis. Pavyzdžiui, būti *dieviškos išminties ir gyventi pastoviai vadovaudamasis Dievu*. Biblija sako: „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta“ (Jok 1, 5).

Krikščionis yra optimistas. Jis tvirtai tiki, kad pagal Dievo apreiškimą viskas galų gale prieis palaimingą pabaigą.

Krikščionis turi taip pat ir platų akiratį. Jam atsiveria Dievo ketinimai ir galutinis tikslas, į kurį viskas veržiasi. Tai leidžia mums pasitikėti, kad, nepaisant žmonių tarpusavio kovos ir griauinančių gamtos jėgų, tarsi laikančių mus savo gniaužtuose, Dievas viešpatauja savo soste ir valdo viską. Patį šėtoną sulaiko Dievo galia, ir jo piktai jėgai duodama pasireikšti tik tiek, kiek Dievas leidžia, ir tik iki to laiko, kol Dievas leidžia jam. Šventasis Raštas moko mus, kad Dievas turi atitinkamą planą kiekvienam istorijos periodui, kiekvienai tautai ir atskiram žmogui. Šventasis Raštas atveria mums Dievo planą dėl Jėzaus Kristaus atėjimo ir Jo karalystės įkūrimo. Tokiu būdu krikščionio gyvenimas eina pagal planą, ir jis tiki, kad galiausiai Dievas triumfuos virš viso blogio.

Vardindami visus krikščioniškojo gyvenimo pranašumus prieš bet kokį kitą gyvenimo būdą, mes negalime tylomis apeiti ir to pranašumo, kurį turės krikščionis per amžių amžius. Jobas pasakė: „Argi numiręs žmogus vėl bus gyvas?“ (Job 14, 14). Ir pats jis atsako į savo klausimą: „Nes žinau,

kad mano Atpirkėjas yra gyvas ir paskutiniąją dieną aš atsikelsiu iš žemės“ (Job 19, 25).

Kokios perspektyvos! Kokia ateitis! Kokia viltis! Koks gyvenimas! Aš nesikeisčiau vietomis su pačiu turtingiausiu ir įtakingiausiu žmogumi žemėje. Aš verčiau sutiksiu likti karalių Karaliaus sūnumi, Kristaus paveldėtoju, karališkosios, dangiškosios šeimos nariu!

Aš žinau, iš kur atėjau, aš žinau, kodėl esu čia, kur aš einu. Ir todėl mano sieloje ramybė. Ramybė užlieja mano širdį ir perpildo mano sielą!

Šėlo audra. Jūra daužėsi į uolas, keldama rūsčias bangas. Blykčiojo žaibai, dundėjo griaustinis, pūtė vėjas, bet uolos plyšyje kietai miegojo paukštelis, pasikišęs galvą po sparnu, miegojo kietai ir ramiai. Tai ir yra ramybė – sugebėjimas miegoti per audrą!

Jėzuje Kristuje mes esame ramūs ir turime ramybę, nors šis gyvenimas neramus, kupinas pavojų ir abejonių. Audra šėlsta, bet mūsų širdyse viešpatauja ramybė.

Pagaliau ramybė – visiška ramybė!

Bilis Greimas
Grei-215 Ramybė su Dievu
/Vertė R. Balčiūnienė. – Šiauliai, „Jona“.
ISBN 9986-401-05-4

UDK 23/28

Bilis Greimas
RAMYBĖ SU DIEVU
SL 658. Tiražas egz. Užsakymas
Išleido Lietuvos krikščioniško fondo leidykla „Jona“,
Tilžės 126a, 5400 Šiauliai. Spausdino

Bilis Greimas

RAMYBĖ SU DIEVU